0151

περιοδική αντιφασιστική έκδοση

τεύχος 2, Ιούνης 2014, τιμή 1,5

Η αισθητικη των κουκιων

Οταν θα δημοσιευτει αυτο το σχολιο θα εχουν ληξει τοσο οι δημοτικες οσο και οι ευρωκοινοβουλευτικες εκλογες... Ισως και να εχουν ανακοινωθει και οι ημερομηνιες προωρων κοινοβουλευτικων εκλογων· αν οχι, σιγουρα θα υπαρχουν αλλες διεξοδοι για τα κομπλεξ τους, πχ. εκλογες σωματειου, εσωκομματικες εκλογες, εκλογες προεδρειου ποδοσφαιρικου ομιλου, εκλογες συλλογου, εκλογες εκπροσωπων επιτροπης κατοικων, φοιτητικες εκλογες κλπ., κλπ. Ο καταλογος με τετοια αθληματα ειναι ατελειωτος και ο χρονος που απαιτειται γεμιζει μια ολοκληρη ζωη.

Δεν εχει απολυτως καμια σημασια το αποτελεσμα αυτων και οποιων αλλων εκλογων θα ερθουν, για να ξερουμε απο τωρα τα παντα. Τα προγραμματα τους, τα αιτηματα τους, την εναντια στις εκλογες κριτικη, το περιεχομενο των προεκλογικων και μετεκλογικων τους μαζωξεων, τις αφισες και τις κονκαρδες τους, τις κινητοποιησεις τους, αλλα και τα βρισιδια μετα εναντια σε αυτους που την προηγουμενη μερα με φανατισμο ψηφισαν. Αν στην ελλαδα υπαρχει κατι που δεν χρειαζεσαι προφητικες ικανοτητες για να ξερεις τι θα γινει στο μελλον ειναι κατι τετοιες περισυλλογες και ταξινομησεις κουκιων.

Αν η διαδικασια αυτη δεν ηταν επικινδυνη για τους Αλλους (μιας και θα γινει η αναθεση σε αυτους που θεωρουνται οι ικανοτεροι να αναλαβουν τον ρολο των δημιων του Διαφορετικου), θα ηταν η πιο ζωντανη φαρσοκωμωδια απο τοτε που ανακαλυφτηκαν οι φαρσοκωμωδιες. Η πιο γραφικη παρασταση απο τοτε που ανακαλυφτηκε η γραφικοτητα. Μια παρομοιωση των εκλογων με τσιρκο θα ηταν υποτιμητικο για το ευγενες επαγγελμα του τσιρκου.

Ολα αυτα δεν εχουν καμια απολυτως σχεση με την γνωστη αριστερη η αναρχικη αντιληψη για το θεσμο των εκλογων που συνοψιζεται συνηθως στα γνωστα σλογκαν οπως «αν οι εκλογες αλλαζανε κατι, θα τις ειχαν απαγορεψει», η «στις εκλογες ο λαος διαλεγει τον αφεντη του» κλπ. μυθους δηλαδη που καλλιεργουνται απο τοτε που η καλλιεργεια μυθων εγινε κομματι της συγχρονης κοινωνιας (μαρξισμοι, αναρχισμοι, γενικα -ισμοι).

Οι εκλογες στην ελλαδα γινονται παντα εναντια σε κατι, εναντια στο αλλο κομμα, στην αλλη φραξια, εναντια στην εγκληματικοτητα, εναντια στους λαθρομεταναστες, εναντια στις οροθετικες, εναντια στους πουστηδες και τις λεσβιες, εναντια στην κηλιδωση της φυλης και του φυλου, εναντια στην ανεργια (την δικη τους), εναντια στα φτηνα μεροκαματα που επεφεραν οι μεταναστες κλπ.

Ειναι η στιγμη που ολοι περιμενουν να ανταμειφθουν οι αγωνες τους εναντια στο Διαφορετικο. Τοσοι αγωνες εναντια στους ρομα, στην τροικα, στους πακιστανους, στο δντ, στους αφγανους, στην μερκελ, στους αλβανους και σε ο,τι αποκλινει απο την πνευματικη μιζερια τους δεν μπορουν να πανε χαμενοι. Αλλα και εναντια στις αβασταχτες στερησεις που εφερε η κριση, πχ. στις βουλγαρες που λιγοστεψαν η ακριβυναν, στο δευτερο αμαξι που ξεδηλωσαν (σε συνολο 10,5 εκ. κατοικων, εχουμε 8,5 εκ. αυτοκινητα, το υψηλοτερο ποσοστο σην ευρωπη) και γενικα σε ο,τι δεν ταιριαζει στην απαραμιλλη ελληνικη φυλη η με τα λογια του τσιπρα, στον «υπερηφανο λαο μας».

Ειναι η στιγμη της πηξης του εθνικου βοθρου, οπου ο ελληνικος λαος νοιωθει οτι ειναι το κυριαρχο υποκειμενο.

Αυτοι που δεν ψηφιζουν χα (ειτε απο συναισθηματικους αριστερους λογους, ειτε απο κομματικες δεσμευσεις, ειτε απο οικονομικους λογους), εκτιμουν τις χρυσαυγιτικες πλευρες του καθε κομματος και αναλογα ψηφιζουν.

Ειδικα οσοι ενοχλουνται καπως με την σβάστικα και θέλουν να ψηφίσουν μια εναλλακτικη προταση από αυτήν της χ.α., διατηρωντας ετσι και τα ελληνο-αριστερα ενσημα τους, πρεπει τοτε σιγουρα να ψηφισουν συριζα. Αν και ο συριζα μας στενοχωρησε που εβγαλε τελικα απο το ψηφοδελτιο τον καρυπιδη, ο οποιος απεφάνθη[1] πως η νεα δημοσια τηλεοραση εβραιοκρατειται, του το συγχωρουμε, μιας και εχει και αλλους πολλους ρεζερβα. Δεν του λειπουν οι υποψηφιοι που μπορουν να σταθουν ως αξιοι ανταγωνιστες του κασιδιαρη, του μιχαλολιακου και του παναγιωταρου. Για παραδειγμα, η wanna-be κυβερνωσα αριστερα δεν στερειται ουτε τους **ομοφοβικους** της (παπαδημουλης: «μας ειπατε σεξουαλικα διεστραμενους!»), ουτε τους **σεξιστες** της (τατσοπουλος, οσο ηταν ακομα στον συριζα: «εχω πηδηξει την μιση Αθηνα!», 22/11/2012), ουτε τους **ρατσιστες** εν γενει [σταθας: «αυτες οι πολιτικες θα τη βρουν απ› τον κουτσο!» (αναφερομενος στην αναπηρια του σοϊμπλε), 12/11/2012], ουτε τους **αντισημιτες** πιο ειδικα (μπεκης νικος: «ο σιμον περες μυριζει αιμα», 16/08/2012· η ακομη την εφημεριδα ΑΥΓΗ: «το μεγαλυτερο μερος της ισραηλινης κοινωνιας εχει εθιστει στην κτηνωδια, εχει εθιστει στην αποφορα των πτωματων που προκαλει, ωστε δεν γινεται να ζησει χωρις αυτην. Την επιζητα για να υπαρξει. Τρεφεται απο τη σφαγη των αλλων», 06/06/2010), ουτε τις **κυνηγους της πορνειας** (βωβου σισσυ: «να μην διωχθουν οι πορνοπελατες, να απαγορευτει η πορνεια», 04/12/2013), ουτε φυσικα και τα **κάθε λογης εθνικια** (γριβας: «συντελειται αποεθνοποιηση και οδηγουμαστε σε Ρουαντοποιηση», «η πιο επικινδυνη ομαδα αλλοδαπων ειναι οι Αλβανοι», «τα Σκοπια πρεπει να εξαλειφθουν ως κρατιδιο και να απορροφηθουν από τα γειτονικα κρατη» κτλ).

Ετσι οι εκλογες μετατρεπονται σε ελευθερο πεδιο βολης, το δικαιωμα ψηφου γινεται αδεια οπλοφοριας, η ψηφος γινεται η χαριστικη βολη εναντια στο Αλλο, εντος και εκτος της χωρας τους.

Ολες αυτες οι διαδικασιες ειναι ουσιαστικα και κυριαρχα η αμεση και εμμεση αναθεση και μεταφορα ευθυνων σε αλλους, στην προκειμενη περιπτωση στην κυβερνηση, στο στρατο, στην αστυνομια, στους δικαστες, στα δημαρχεια, στους εργατο/ και φοιτητοπατερες, στα κομματοσκυλα, στον καταλληλο, στο θυρωρο... και γενικα στους ειδημονες.

Αυτη η μετατοπιση ευθυνων εχει μεγαλη επιτυχια στην συγχρονη ελληνικη κοινωνια, σε ολα τα στρωματα και σε ολες τις κουρελουδες. Ειναι ο τροπος επιβιωσης και διαβιωσης των ιθαγενων. Οταν δεν μπορουν να αποδειξουν οτι φταινε οι αλλοι, πχ. σορος, εε, μερκελ, κλπ. καταφευγουν σε διαφορες, οσο τραγελαφικες και να ειναι, θεωριες συνωμοσιας. Πχ. ενα τετοιο εξαιρετικα ωραιο φρουτο ειναι οτι καποιες υποχθονιες δυναμεις μας ψεκαζουν[2] για να γινουμε πειθηνια οργανα τους (λες και υπαρχει κανα προβλημα ετσι οπως ειμαστε τωρα) η και το αλλο με το παγκοσμιο εβραικο λομπυ, η οτι εχουν κανει πλεχτανες για να μας παρουν τα πετρελαια «μας» και τον ορυκτο «μας» πλουτο (οταν και αν ανακαλυφτει) κλπ.

Τα ιδια και με την απολυτη πλειοψηφια του χωρου. Αναθετουν τις απαντησεις των ερωτηματικων τους (οταν και αν εχουν, μιας και τα ξερουν ολα) στους διαφορους κλασικους απο μαρξ μεχρι μπακουνιν, δανειζονται καποτε καποτε και κανα τσιτατο τους και ετσι βολευονται. Καθησυχαζουν τη συνειδηση τους αφηνοντας την φαντασια τους να οργιαζει κατασκευαζοντας μελλοντικους παραδεισους, ωστε να μεταφερθουν οι ευθυνες τους για το εδω και τωρα σε ενα νεφελωδες μελλον.

---

1 Μαθηματα γλωσσας: προς στιγμην αγαλλιασαμε οταν αυτος ο μεγιστανας της ευφυιας, υποψηφιος του συριζα, και νυν περιφερειαρχης δυτικης μακεδονιας προθυμοποιηθηκε να μαθει στους ελληνες εβραϊκες λεξεις. Αμεσως μετα, ομως, οι προσδοκιες μας διαψευστηκαν: τα κερια, στα εβραϊκα, ειναι νερόt και οχι νέριt. Δεν πειραζει. Ηταν κοντα. Σαν ελαχιστη βοηθεια μας στις επομενες μεταφραστικες προσπαθειες του, θελουμε απο τωρα να του επιστησουμε την προσοχη στο ιδιο το ονομα του στα αλβανικα: Kari (καρι) στα αλβανικα σημαινει τα ανδρικα γεννητικα οργανα, ενω Pidhi (πιδι) τα γυναικεια. Καρυ-πιδη.

2 *«Η θεωρία όμως που φαίνεται να έχει τους περισσότερους θιασώτες είναι η θεωρία των αεροψεκασμών. Χιλιάδες Ελληνες κάθονται στους καναπέδες τους ή διασκεδάζουν σε μπαρ και καφετέριες συζητώντας στα σοβαρά το ενδεχόμενο να μας ψεκάζουν προκειμένου να μη μεταμορφωθούμε σε Γαβριάδες και στήσουμε οδοφράγματα στις κεντρικές αρτηρίες της Αθήνας και των άλλων ελληνικών πόλεων ως αντίδραση στις περικοπές, στα χαράτσια και στα υπόλοιπα δεινά που έχουν χτυπήσει τις ελληνικές οικογένειες. Κάθε φορά που ένα αεριωθούμενο αεροπλάνο διασχίζει τον ουρανό αφήνοντας το χαρακτηριστικό ίχνος καπνού κοιτάζονται μεταξύ τους με νόημα διαπιστώνοντας ακόμη μία απόδειξη ότι μας ψεκάζουν. Θυμάμαι με τρόμο την ημέρα που βρέθηκα σε μια συζήτηση στην οποία συμμετείχε και ένας γνωστός μου μαθηματικός, την ευφυΐα και το αναλυτικό μυαλό του οποίου ως εκείνη τη στιγμή θαύμαζα απεριόριστα και ο οποίος με κάθε σοβαρότητα προσπαθούσε να μας πείσει ότι οι ψεκασμοί είναι πραγματικότητα. Εκείνο που με τρόμαξε περισσότερο ήταν η αποκάλυψη ότι συζητούσε το θέμα αυτό και με τους μαθητές του στην τάξη του λυκείου όπου δίδασκε.»* Στο Γαλάνης Δ., «Μας ψεκάζουν;... και άλλες θεωρίες συνωμοσίας» (http://www.tovima.gr/society/article/?aid=515758).

Εκει που δεν συνηθιζονται οι ονομαστικες ψηφοφοριες η το μετρημα των κουκιων, υπαρχουν οι εμμεσες λυσεις, μεσω αυτων που προωθουν την σωστη γραμμη, μεσω αυτων που εχουν να δειξουν παρασημα απο οδομαχιες, μεσω αυτων που ο λογος τους μετραει. Ολα αυτοχθονες πηγες εξουσιας. Στις περιπτωσεις αυτες, εχουμε την κλασικη δημιουργια αγελης, οπως τελη μαρτη εμφανιστηκε μια τετοια στα εξαρχεια κυνηγωντας τους δικους τους ιλια καρελι και τους εξαρτημενους, ωστε να καθαρισουν και να εξελληνισουν την συνοικια τους απο αυτα τα μιασματα. Παρεμπιπτοντως, τους προτεινουμε, επειδη λενε οτι καταφερονται μονο εναντια στους ενοχους, να φερουν την αλλη φορα εθελοντες με κουκουλα, ωστε βαζοντας τους υποπτους στην σειρα, να τους υποδεικνυουν με το δαχτυλο τους υπαιτιους για να τους διαλεγουν. Η μεθοδος αυτη ειχε εφαρμοστει και παλια με μεγαλη επιτυχια.

Οταν λενε ο ταδε βο(υ)λευτης ειναι ενταξει, εννοουν οτι βολεψε το γιο τους η την κορη τους σε καποια κρατικοδιαιτη θεση.

Οταν λενε οτι ο ταδε ειναι λαμογιο, εννοουν οτι τα εφαγε μονος του και αυτοι δεν πηραν ουτε ενα ψιχουλο απο το πλιατσικο.

Οσο τα εκατομμυρια απο το μεγαλο φαγοποτι διαδεχονται το ενα το αλλο στα μμε και στα καφενεια τους, τοσο αυξανει το μισος τους, αυτο που λεμε ταξικη ζηλεια, εναντια σε αυτους που φαγανε περισσοτερα απο τους ιδιους. Και τοτε τρεχουν λαχανιαζοντας ειτε να προλαβουν την χα, ειτε να βρουν στα αλλα κομματα την ενναλακτικη χα, συμφωνα με την παροιμια, «και η πιτα αφαγωτη και το σκυλι χορτατο». Εχουμε δηλαδη να κανουμε με αδιαλλακτους, στυγνους θυτες και οχι με παρασυρμενα θυματα, οπως μας τους παρουσιαζουν οι διαφοροι χωροι της ελαρ/ελαν. Η διαφορα αυτων απο τους θυτες εκεινους τους οποιους βριζουν, ειναι καθαρα ποσοτικη. Ποιοτικα ειναι ενα και το αυτο, ενα σωμα και μια ψυχη που λενε. Για αυτο η αντιμετωπιση τους πρεπει να ειναι η ιδια με αυτην του μπατσου, του δικαστη, του μεγαλοκαρχαρια, του πολιτικου κλπ. Μια διαφοροποιηση/διαχωρισμος θα ηταν εγκληματικη ελλειψη.

Οταν στις προεκλογικες τους εκστρατειες (αλλα και προηγουμενα) κρουουν τον κωδωνα κινδυνου για κινεζοποιηση η βουλγαροποιηση της ελληνικης κοινωνιας («θελουν να μας κανουν λευκους κινεζους», προειδοποιει ο τσιπρας. Αν ελεγε «λευκους μαυρους» θα ηταν ακομα πιο βαρβατο)[3], αυτο δεν εχει καμια απολυτως σχεση ουτε με διεθνισμο ουτε με συμπαθεια προς τους εκμεταλλευομενους στην μακρινη ασια η στην κοντινη βουλγαρια. Οι περιγραφες και εξιστορησεις για τις αθλιες συνθηκες εργασιας η διαβιωσης, στοχευουν σε ενα και μονο πραγμα: να μην καταντησουν σαν αυτους. Χρησιμοποιουνται σαν παραδειγμα προς αποφυγη και μονο. Η να το διατυπωσουμε αλλιως: δεν τους ενδιαφερει ουτε για μια στιγμη αν θα υποσιτιζονται μερικα εκατομμυρια κινεζοι η αν οι γειτονες μας εχουν 150 € μηνιατικο. Εκεινο και μοναδικο που νοιαζονται ειναι η τηρηση του γνωστου φυσικου νομου, οτι οι ελληνες πρεπει να περνανε καλυτερα απο ολους τους αλλους.

Επεξηγησεις:

α) Ειμαστε υπερ του εκλογικου δικαιωματος (και καθε δικαιωματος) για τους μεταναστες και προσφυγες γιατι μονο εχοντας αυτο το δικαιωμα θα εχουν δυνατοτητα επιλογης να τις μποϋκοταρουν η οχι.

β) Το καλυτερο εκλογικο αποτελεσμα για μας ειναι αυτο που προωθει την καταστροφη της ελληνικης κοινωνιας. Το χειροτερο ειναι αυτο που την δυναμωνει.

γ) Δεν σκοπευουμε να κανουμε διαφωτιση κατα των εκλογων, ωστε να πεισουμε καποιους να απεχουν. Ισα ισα, οι εκλογες ειναι μια πιο ηπια λυση απο αλλες εναλλακτικες. Αν πχ. αναλαβουν πραγματι τις ευθυνες τους και «παρουν την ζωη τους στα χερια τους» (οπως διακηρυσσει και για το οποιο παλευει η ελαρ/ελαν), θα προτειναμε στις Διαφορετικοτητες και στα ξενα σωματα αυτης της κοινωνιας, να αλλαξουν το ταχυτερο δυνατον χωρα, μιας και η καθημερινοτητα θα ειναι θεμα ζωης και θανατου πια. Ειναι νωπα ακομα στην μνημη μας αναλογα αποτελεσματα, οταν οι σωφρονιστικοι υπαλληλοι των ελληνικων κατεργων και τα ενστολα κτηνη, παιρνουν την ζωη τους στα χερια τους, αφαιρωντας την ψυχρα, μελετημενα και στοχευμενα απο αλβανους αιχμαλωτους τους, οπως τον ιλια καρελι, οπως εκατονταδες Αλλους, συνοδευομενοι απο τα ουρλιαχτα επιδοκιμασιας της απολυτης πλειοψηφιας αυτης της κοινωνιας. Απαγορευσαν την θανατικη ποινη για να εφαρμοσουν τον νομο του λιντς... φερνει πιο πολλες ψηφους μαλλον.

Και τοτε, ισως τοτε, οταν θα μεινουν μεταξυ τους, καθαροαιμοι και ομοιομορφοι, τοσο που να μην μπορεις να τους ξεχωρισεις, τοτε λοιπον επειδη θα τους εχει ξεφυγει ο κοινος εχθρος, να αρχισουν να τσακωνονται μεταξυ τους και να αλληλοσφαζονται. Στην περιπτωση αυτη, ειναι καθηκον μας να μην τους αποτρεψουμε αλλα να τους ενθαρρυνουμε στο (μονο ισως ανθρωπιστικο) εργο τους.

ΥΓ. Αν τωρα μετα απο οσα γραψαμε, μας κατηγορησουν για Grecophobie, θα το θεωρησουμε επαινο, εννοειται.

Αφου δεν μπορουμε να αλλαξουμε αυτην την κοινωνια,

πρεπει να την καταστρεψουμε.

3 Θα μπορουσε να φερει σαν αποτροπιαστικο παραδειγμα για το ποιμνιο του, κατι πολυ πιο κοντινο και οικειο στον λαο του, την Μανωλαδα ας πουμε. Δεν το κανει ομως γιατι δεν θα πιασει. ΟΛΟΙ ξερουν οτι τα χερια που κοκκινιζουν απο το αιμα και τις φραουλες στα αγροτικα κολαστηρια της ελλαδας ανηκουν και θα ανηκουν στους πακιστανους, στους αφγανους κλπ. Ποτε σε ελληνες. Εγγυητης για αυτο ειναι τα κοινοβουλευτικα και εξωκοινοβουλευτικα μορφωματα, οποια ετικετα και αν εχουν. Η επιμελης σιωπη για το εκει συνεχες εγκλημα το επιβεβαιωνει ακραδαντα. Για κυριο θεμα στις προεκλογικες τους εκστρατειες, ουτε σαν ανεκδοτο!

λίγα λόγια για τον

Πέρασαν κιόλας πάνω από δύο μήνες, από την στιγμή που ο αγροτικός κόσμος στον λακωνικό βούρκο αποφάσισε να πάρει τους δρόμους, διαμαρτυρόμενος για τα νέα μέτρα της κυβέρνησης σχετικά με το φορολογικό σύστημα των αγροτών, την τιμή του πετρελαίου και των φυτοφαρμάκων (δηλητηρίων). Η συνέλευση της αυτόνομη πρωτοβουλίας ενάντια στην λήθη από την πρώτη κιόλας στιγμή προσπάθησε να προσεγγίσει το θέμα αυτό, ανταποκρινόμενη στο επιτακτικό κάλεσμα φίλων και συντρόφων/συντροφισσών, που σωστά εκτίμησαν και τοποθέτησαν το κίνημα αυτό μέσα στις υπάρχουσες εθνικές αφηγήσεις για την κρίση. Σε έναν διευρυμένο κύκλο συζήτησης της ομάδας που διεξάχθηκε στην Σκάλα Λακωνίας στα μέσα Φλεβάρη, προσπαθώντας να εξετάσουμε αναλυτικά τα κύρια χαρακτηριστικά αυτού του κινήματος, κάναμε μια πρώτη προσέγγιση του ζητήματος με βάση τα λιγοστά στοιχεία που διαθέταμε, αλλά και με βάση προηγούμενες εμπειρίες της ομάδας από τέτοιου είδους κινήματα στο παρελθόν, μιλώντας κυρίως για τον Φλεβάρη του περασμένου χρόνου.

Για να κατανοήσουμε όμως καλύτερα και σε βάθος τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που συνθέτουν σήμερα τον αγροτικό πληθυσμό στην Λακωνία, χωρίς δεύτερη σκέψη πρέπει να ανατρέξουμε στις προηγούμενες δεκαετίες. Η Λακωνία είναι ένα γνήσιο τέκνο της ήττας του εμφυλίου και τα χρόνια που ακολούθησαν μετά την λήξη του, ήταν χρόνια ανασυγκρότησης του εθνικού κορμού, της πλήρους κατοχύρωσης των συσχετισμών υπέρ αυτού του εσμού. Ο ελληνικός φασισμός από την λήξη του εμφυλίου πολέμου μέχρι και τις μέρες μας απολαμβάνει δίχως αμφιβολία την απόλυτη ηγεμονία του στην περιοχή. Η Λακωνία έγινε ένας από τους κύριους στυλοβάτες του ελληνικού φασισμού και της κυρίαρχης εθνικής ιδεολογίας. Σ' αυτόν τον τόπο οι ρουφιάνοι, οι φασίστες και λοιποί φωστήρες του έθνους, δεν απολαμβάνουν μόνο την αυτονόητη ασυλία που απλόχερα τους παρέχεται στο φιλικό περιβάλλον της Λακωνίας, αλλά εξαργυρώνουν και μια σειρά σημαντικά πολιτικά οφέλη. Αυτός είναι και ο λόγος που η Λακωνία όλες τις προηγούμενες δεκαετίες έβγαλε αρκετά φυντάνια που πρωταγωνίστησαν στην εθνική πολιτική σκηνή. Από τις πολιτικές περσόνες της ΝΔ, μέχρι τους γνήσιους έλληνες ναζιστές όπως ο Μιχαλολιάκος, Κασιδιάρης και άλλοι.

Αλλά και η Χούντα στην Λακωνία είχε σχεδόν την καθολική αποδοχή και υποστήριξη από τον ντόπιο πληθυσμό. Οι φασίστες συνταγματάρχες φρόντισαν να χαρίσουν δάνεια σε αρκετούς Λάκωνες υποστηρικτές τους, να εξασφαλίσουν τα προνόμια τους κλπ. Έτσι βρέθηκαν αρκετοί με πολλά στρέμματα γης και αμέτρητες περιουσίες. Τα χρόνια αλλαγής του πολιτεύματος (1974) στον ελληνικό βούρκο, κατά την περίφημη μεταπολίτευση δηλαδή, βρήκαν ένα σημαντικό κομμάτι του λακωνικού πληθυσμού να ασχολείται με την καλλιέργεια και το εμπόριο γεωργικών προϊόντων, καθώς και να ελέγχει μεγάλες εκτάσεις γης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί ο κάμπος της Σκάλας Λακωνίας, το Έλος, η Γλυκόβρυση κλπ. Ήταν τα χρόνια άνθισης του ελληνικού καπιταλισμού, όπου η ελληνική οικονομία προσπάθησε να πρωταγωνιστήσει στον πρωτογενή τομέα παραγωγής, αυξάνοντας και τις εξαγωγές της, απευθυνόμενη σε μεγαλύτερες καπιταλιστικές οικονομίες της δύσης και της πρώην Σοβιετικής Ένωσης. Η κατάσταση αυτή βρήκε τους Λάκωνες κτηματίες να κερδίζουν σημαντικά οφέλη. Κάπου σε εκείνα τα χρόνια εντοπίζουμε και την άνθιση του τζόγου, της κουλτούρας του βιασμού και των σκυλάδικων. Χιλιάδες ελληνίδες (για να αντικατασταθούν λίγα χρόνια αργότερα από μετανάστριες) πέρασαν εκείνη την δεκαετία από τα σκυλάδικα και τα κωλόμπαρα του λακωνικού βούρκου. Μας είναι άγνωστο πόσες βιάστηκαν και έζησαν στο πετσί τους την εκμετάλλευση από τους άντρες οικογενειάρχες της περιοχής.

Στην δεκαετία του '90 τα γεγονότα είναι λίγο πολύ γνωστά. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και των άλλων κρατικο-καπιταλιστικών χωρών του ανατολικού μπλοκ έφερε νέα "οφέλη" στην περιοχή της Λακωνίας, όπως έγινε και στον υπόλοιπο ελλαδικό χώρο εκείνη την περίοδο. Η έλευση μεταναστών και μεταναστριών από τις χώρες αυτές έβγαλε στην επιφάνεια το σκληρό ρατσιστικό πρόσωπο του ελληνικού όχλου. Χιλιάδες μετανάστες εργάτες και εργάτριες γης στην Λακωνία, κυρίως από την Αλβανία (ειδικά μετά το 1997), δούλεψαν ή καλύτερα να πούμε έχυσαν αίμα στα χωράφια του λακωνικού βούρκου, ζώντας κυριολεκτικά σε άθλιες συνθήκες (σε χαντάκια και παράγκες από τσιμεντόλιθους). Συχνά οι εργάτες/εργάτριες αυτές δεν είχαν να αντιμετωπίσουν μόνο την βαρβαρότητα των συνθηκών δουλείας και τα άθλια μεροκάματα, αλλά και το γεγονός ότι οι εργοδότες/ρουφιάνοι (οι λάκωνες χωρικοί) τους κατέδιδαν στις αρχές μετά το τέλος της σεζόν για να μην τους δώσουν τα δεδουλευμένα τους. Μας είναι επίσης άγνωστο πόσοι από αυτούς δολοφονήθηκαν, ξυλοκοπήθηκαν κοκ. Γνωρίζουμε μονάχα μερικά περιστατικά στην Λακωνία, όσα δηλαδή δεν κατάφεραν να κρύψουν οι ντόπιοι κάτω από το χαλί.

Η κατάσταση των μεταναστών και μεταναστριών χειροτέρεψε ακόμα περισσότερο μετά τα μέσα του 2000, το οποίο σε αυτήν την χρονική περίοδο αποτελείται κυρίως από άτομα Πακιστανικής καταγωγής. Η βίαιη κατάρρευση του ονείρου του ελληνικού καπιταλισμού με την έναρξη της οικονομικής κρίσης, η άνοδος της χρυσής αυγής που στην αγροτική Λακωνία έφτασε κοντά στο 11% θα μπορούσαμε να πούμε ότι ενθάρρυνε την τοπική κοινωνία να δείξει ανοικτά και απροκάλυπτα χωρίς κανένα πια ενδοιασμό το ρατσιστικό της πρόσωπο, από την άκρα δεξιά μέχρι την άκρα αριστερά.

Όπως καταλαβαίνετε η σύντομη αυτή ιστορική ανασκόπηση έχει ως στόχο να δώσει μια διαφορετική ερμηνεία για τον Λάκωνα αγρότη, μακριά από τις ιδεολογικές αντιλήψεις της αριστεράς που επιλέγουν να τους αγιοποιήσουν, όπως κάνουν άλλωστε με όλα τα φανταστικά «επαναστατικά» υποκείμενα που ανακαλύπτουν κατά καιρούς.

Η αριστερά στο σύνολο της από την μεταπολίτευση μέχρι σήμερα στάθηκε στο πλευρό των γαιοκτημόνων της περιοχής. Η πλειοψηφία αυτών των πολιτικών υποκειμένων απέφυγε με αρκετή μπαγαποντιά οποιαδήποτε κριτική στην μάζα του αγροτικού κόσμου και των πομπών του. Αν και όλοι τους γνωρίζουν 'τι εστί βερύκοκο', τι συμβαίνει δηλαδή όλα τα χρόνια σε αυτά τα χωράφια, ποιες είναι οι πολιτικές αντιλήψεις και ρατσιστικές συμπεριφορές που κουβαλάνε οι ιδιοκτήτες τους, τις περισσότερες φορές στην Λακωνία η αριστερά έκανε πως δεν είδε τα συμβάντα αυτά. Εντωμεταξύ, η πολιτική ανάλυση της περιοριζόταν στην καταδίκη της κυβερνητικής πολιτικής και του 'δι-κομματισμού', χωρίς να γίνεται κανένας λόγος για την πολυπλοκότητα των κυρίαρχων σχέσεων, το γνωστό δηλαδή έργο που έχουμε ξαναδεί εκατομμύρια φορές μέχρι σήμερα. Είναι γνωστό ότι η αριστερά καλλιεργεί πολιτικές ψευδαισθήσεις, ψάχνοντας παντού οπαδούς και όχλους.

Τα μπλόκα και οι κινητοποιήσεις των αγροτών τον περασμένο χειμώνα όμως, όπως και τα αντίστοιχα του 2013, έλαβαν την πλήρη στήριξη όλων των πολιτικών δυνάμεων του εθνικού κορμού, ακόμα και κυβερνητικών βουλευτών. Εδώ υπάρχει μια κοινή αποδοχή όλων, ότι δηλαδή η γεωργία είναι ο στυλοβάτης της ελληνικής οικονομίας. Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, για παράδειγμα ο Γρηγοράκος, σύσσωμοι και οι τοπικοί βουλευτές και στελέχη της ΝΔ, βρέθηκαν να συζητούν τα προβλήματα των Λακώνων γαιοκτημόνων, φοβούμενοι κι αυτοί πιθανόν το ρευστό πολιτικό σκηνικό και την κατάρρευση της εκλογικής τους βάσης.

αγροτικό όχλο

Ποιοί είναι, όμως, πιο συγκεκριμένα οι πρωταγωνιστές του κινήματος των αγροτών στην Λακωνία; Τι κόσμο συσπειρώνουν; Και ποιοί είναι οι πιο θερμοί υποστηρικτές τους;

Η απάντηση σε αυτά τα 3 ερωτήματα δεν είναι τόσο εύκολη υπόθεση, καθώς η σύνθεση του αγροτικού κόσμου είναι πολλές φορές αρκετά ετερόκλητη. Πέρα όμως από αυτήν την αντιφατικότητα υπάρχουν και κάποια μόνιμα χαρακτηριστικά που αν κάποια/ος δει προσεκτικά μπορεί ίσως να βγάλει κάποια πρώτα συμπεράσματα. Οι πρωταγωνιστές του κινήματος των αγροτών από την πρώτη στιγμή των κινητοποιήσεων προχώρησαν στην συγκρότηση επιτροπών ανά περιοχές. Μερικές από τις πιο γνωστές συγκροτήθηκαν στη Σκάλα Λακωνίας, στη Σπάρτη και στο Δήμο Μολάων / Μονεμβασίας. Οι επιτροπές αυτές εκτός από τα αιτήματα είχαν και ένα άλλο κοινό ιδιαίτερο χαρακτηριστικό. Επιχείρησαν να παρουσιάσουν μία αχρωμάτιστη, δίχως κομματική ταυτότητα σύνθεση. Βέβαια αυτή η μπούρδα δεν αντιπροσωπεύει τα πραγματικά γεγονότα. Οι περισσότεροι από αυτούς τουλάχιστον στην επιτροπή αγροτών Δήμου Ευρώτα που είμαστε σε θέση να ξέρουμε καλύτερα, προέρχονταν από τον χώρο της ελληνικής ακροδεξιάς. Ανάμεσα σε αυτόν τον όχλο αναγνωρίσαμε αρκετές φάτσες φασιστών τραμπούκων με ελληνικές σημαίες και το γνωστό ύφος μαντρόσκυλου των κινητοποιήσεων. Πολλοί από αυτούς πέρυσι το καλοκαίρι πρωταγωνίστησαν στα ρατσιστικά συλλαλητήρια των ναζιστικών βοθρολυμάτων στην Σκάλα και την Τραπεζοντή, "διαμαρτυρόμενοι" για την μετανάστευση και για την ύπαρξη Ρομά στην περιοχή. Βέβαια πρέπει να επισημάνουμε ότι θα ήταν ιδιαίτερα άδικο να πούμε ότι στις επιτροπές αυτές συμμετείχαν μόνο υποστηρικτές της χρυσής αυγής. Ανάμεσα στους δηλωμένους φασίστες βρέθηκαν και οπαδοί όλων των πολιτικών χώρων της ελληνικής καθεστωτικής ή μη σκηνής. Είναι όντως αξιοσημείωτο ότι στην Λακωνία συγκροτήθηκε ένα «εθνικό μέτωπο» με κάθε καρυδιάς καρύδι, συμπεριλαμβανομένων των οπαδών του ΣΥΡΙΖΑ, του ΚΚΕ, της άκρας αριστεράς, του ΠΑΣΟΚ, της ΝΔ και πάει λέγοντας. Φυσικά δεν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε πόσο ενεργοί ήταν όλοι αυτοί στις διαδικασίες των επιτροπών αγώνα, ούτε και μας απασχολεί ιδιαίτερα αυτό. Για μας πρέπει όμως να είναι ξεκάθαρη η ουσία της κατάστασης, ότι δηλαδή όλοι αυτοί αντιλαμβάνονται τους εαυτούς τους ως κομμάτι μιας κοινότητας, στην συγκεκριμένη περίπτωση της εθνικής, που απειλείται από τις επιλογές των 'ξένων δανειστών' και των 'πολιτικών της κυβέρνησης'. Είναι αυτό που ονομάζουμε με άλλα λόγια εθνικές αφηγήσεις για την κρίση που νομοτελειακά εστιάζουν στα προβλήματα του "Έλληνα" αφήνοντας απ' έξω τους άλλους (τους περίφημους 'ξένους', τους Ρομά κλπ). Το ίδιο είχε συμβεί και λίγα χρόνια πριν στις κινητοποιήσεις των αγανακτισμένων σε πανελλαδική κλίμακα. Παραδείγματος χάρη στην Σπάρτη περίπου δύο χρόνια πριν, τέτοιες δυνάμεις είχαν περάσει στην κατάληψη του Δημαρχείου της πόλης διαμαρτυρόμενοι για τα μνημόνια. Διαφόρων ειδών αγανακτισμένοι πατριώτες, αναρχικοί, τροτσκιστές, μαοϊκοί, οπαδοί του ... Νέγκρι, φασιστοειδή ΕΠΑΜίτες κοκ μιλούσαν τότε, όπως πιθανόν πολλοί από αυτούς να κάνουν και σήμερα, για την κατοχή της ελλαδίτσας από τους τραπεζίτες. Εκεί δυστυχώς κάναμε το λάθος να πάμε να παρακολουθήσουμε τι έλεγε αυτός ο όχλος, προκαλώντας μας ζόφο και σιχαμάρα.

Επιστρέφοντας, όμως, στη σημερινή συγκυρία και στην αγωνία κάποιων να βρουν τα ταξικά χαρακτηριστικά αυτού του όχλου δεν θα μπορούσαμε να παραβλέψουμε το εξής. Οι αγρότες που ξεκίνησαν το όλο πράγμα είναι αυτοί που πλήττονται λιγότερο και από τα νέα μέτρα και από την 'Κοινή Αγροτική Πολιτική'. Οι περισσότεροι από αυτούς έχουν πολύ μεγάλα εισοδήματα και έχουν στα σκλαβοχώραφα τους πολύ κόσμο να δουλεύει με άθλια μεροκάματα. Αρκετοί από αυτούς υποθέτουμε ότι είτε είναι τσιράκια εμπόρων, είτε είναι οι ίδιοι έμποροι και με σιγουριά θα λέγαμε ότι είναι όλοι τους ρατσιστές. Υποθέτουμε, επίσης, ότι τώρα με τα καινούρια τιμολόγια που θεσμοθετούνται, η φοροδιαφυγή τους θα 'ναι περισσότερο στριμωγμένη, γι' αυτό και εκτός των άλλων κόπτονται τώρα σε αυτήν την χρονική στιγμή να κλείσουν δρόμους. Μας κάνει ιδιαίτερη εντύπωση ότι οι μικροί αγρότες, τουλάχιστον στη Σκάλα Λακωνίας, είχαν ελάχιστη έως μηδαμινή συμμετοχή στις συγκεκριμένες κινητοποιήσεις. Αυτό όντως αξίζει να συζητηθεί, να δούμε δηλαδή τους λόγους για τους οποίους συνέβη κάτι τέτοιο. Περισσότερο, όμως, εμάς μας νοιάζουν (και εκεί θέλουμε να εστιάζουμε τον προβληματισμό μας μέσα από αυτές τις γραμμές) οι εργάτες γης, ντόπιοι ή μη. Αυτοί δηλαδή που βρίσκονται σε μια μόνιμη κατάσταση κρίσης και άμυνας ενώ δεν συμπεριλαμβάνονται καν από τους αριστερούς στην πράξη (ίσως καμιά φορά στη θεωρία) ως οι πραγματικά καταπιεσμένοι και απόκληροι αυτής της κοινωνίας. Το ότι βρωμάει ρατσισμό αυτή τους η στάση δεν χρειάζεται να το πούμε ξανά

Μεγάλο γέλιο έπεσε και με την προσπάθεια μερικών να παρουσιάσουν τις σχετικά άμαζες κινητοποιήσεις των αγροτών ως εξέγερση. Δεν χρειάζεται βέβαια να είναι κανένας πολιτικός αναλυτής για να συμπεράνει ότι οι κινητοποιήσεις στην Λακωνία δεν ήταν Κιλελέρ. Εδώ αναφερόμαστε σε μια αστεία ανακοίνωση που έβγαλε ένα γνωστό τροτσκιστικό γκρουπούσκουλο (ΕΕΚ), του οποίου η ... «οργάνωση Λακωνίας» μας τιμά μάλιστα ιδιαίτερα με μια επίθεση εναντίον μας (βλέπε την ανακοίνωση στην ιστοσελίδα του ΕΕΚ). Κάτω από άλλες συνθήκες ίσως να μην είχε καμιά αξία να σχολιάσουμε την συγκεκριμένη ανακοίνωση των τροτσκιστικών απολιθωμάτων, μιας και δεν απασχολεί κανέναν/καμιά (τουλάχιστον από όσους/ες διαβάζουν και παρακολουθούν ταχτικά τα κείμενα μας). Θα σταθούμε όμως λίγο στο γιατί χωρίς να το θέλει ο συντάκτης του κειμένου ομολογεί τα αυτονόητα. Αποκαλούν τις αγροτικές κινητοποιήσεις «εξέγερση», ένας όρος που αν και γελοίος αποδίδει το σωστό πατριωτικό νόημα της λέξης στη συγκεκριμένη συνθήκη. Είναι γνωστό, ήδη από την δεκαετία του '20, ότι όπου οι τροτσκιστές δουν πάνω από 10 άτομα να μαζεύονται, ονειρεύονται εξεγέρσεις (η συνηθισμένη μαζολαγνεία που τους διακατέχει) και τρέχουν να μοιράσουν καμιά προκήρυξη μήπως και αυξήσουν το μαντρί τους. Λέει σε σημείο η ανακοίνωση τους:

«[κατηγορούν] *το ΕΕΚ ότι τάχα στήριξε τους φασίστες μεγαλοαγρότες χωρίς οι ίδιοι να συμμετέχουν σε κανένα αγώνα, ανίκανοι να καταλάβουν από ζωντανή ταξική ιδεολογική και πολιτική πάλη και από σύγκρουση σώμα με σώμα με τον αντίπαλο που καπηλεύεται τον αγώνα των φτωχών αγροτών και εργαζομένων*»

και συνεχίζουν... λέγοντας πως δήθεν δεν καταλαβαίνουμε τι είναι να συμμετέχεις σε ταξικούς αγώνες, και καλά να λερώνεις τα χέρια σου μέσα από τους αγώνες, αντί στην ασφάλεια του καναπέ και του υπολογιστή και τις άλλες γνωστές ανοησίες που γράφουν πάντα, ειδικά όταν έχουν λερωμένη την φωλιά τους.

Και εδώ ένας έμπειρος αναγνώστης αριστερίστικων προκηρύξεων μπορεί να το δει με μεγάλη ευκρίνεια ότι στην ουσία παραδέχονται ότι στήριξαν τους φασίστες. Βρέθηκαν μαζί τους σε κινητοποιήσεις και μάλιστα τους έβαλαν ως προϋπόθεση για να συμμετέχουν και στο τσίρκο της επιτροπής τους, την άμεση δημοκρατία, να γίνεται δηλαδή συνέλευση και να βάζουν προτάσεις ισότιμα. Στο μόνο που θα συμφωνήσουμε μαζί τους είναι ότι εμείς δεν πήγαμε να τους πιέσουμε και να βάλουμε προτάσεις ισοτιμίας. Με άλλα

λόγια δεν συνδιαλεγόμαστε με φασίστες (κάτι που κάνουν αυτοί) ούτε παλιότερα, ούτε και τώρα. Όπως γράφει και μια αντιφασιστική ομάδα μεταναστών από την Φρανκφούρτη, οι Café Morgenland «*το να ψάχνει κανείς στα σκουπίδια, δεν θα του φέρει φώτιση, θα του φέρει αναγούλα*». **Η μόνη σοβαρή λύση για εμάς με τους φασίστες είναι η μη συνύπαρξη.**

Αναφορικά τώρα με άλλες παραμέτρους που βάζει το συγκεκριμένο κείμενο των τροτσκιστικών απολιθωμάτων, κατηγορώντας μας ότι κάνουμε κριτική στους «αντιφασίστες» της περιοχής και άλλα τέτοια, έχουμε απαντήσει μέσα από άλλα κείμενα της συνέλευσης. Η αυτόνομη πρωτοβουλία ενάντια στην λήθη είναι μια αυτόνομη ομάδα που έχει πολύ συγκεκριμένες θέσεις και παλεύει με όλες τις δυνάμεις και αδυναμίες πάνω στην οικοδόμηση ενός συνεπούς αντιφασιστικού ρεύματος στην πρακτική και την θεωρία και όχι για «αντιφασιστικά μέτωπα» πατριωτικής χρήσης. Είναι υπεύθυνη για μια σειρά παρεμβάσεις, διακίνηση εντύπων και περιοδικών, τα τελευταία χρόνια, την λειτουργία ενός αρχείου, αφίσες, εκδόσεις εντύπων, στένσιλ και συνθήματα στους δρόμους κλπ. Είμαστε και αρκετά περήφανοι που έχουμε χτίσει σχέσεις (παρόλα τα προβλήματα και τις δυσκολίες) εμπιστοσύνης με κόσμο της Πακιστανικής κοινότητας και με άλλους μετανάστες, Ρομά κλπ στην περιοχή. Σε όλα αυτά θα αναφερθούμε στο απολογιστικό κείμενο 2009 – 2013 της συνέλευσης της αυτόνομης πρωτοβουλίας ενάντια στην λήθη που θα δημοσιευτεί άμεσα, σχετικά δηλαδή με το πως η ομάδα έφτασε να έχει αυτήν την πολιτική εμπειρία και θέσεις σήμερα.

Τα κινήματα των μεταναστών και των μειονοτήτων στην Λακωνία και η αριστερά. Στη Λακωνία όμως δεν βρίσκουμε

στη λακωνία

μόνο παραδείγματα «αγώνων» του ντόπιου όχλου. Όλα τα προηγούμενα χρόνια παρατηρούμε μια κίνηση των διεκδικήσεων των μεταναστών και μειονοτήτων, όπως αυτή των Ρομά, άλλοτε με κορυφώσεις άλλοτε με υποχωρήσεις. Αυτοί οι αγώνες είναι μια πρώτη αντίδραση στην επίθεση που δέχονται οι ομάδες αυτές από το κράτος. Τις περισσότερες φορές αυτές οι συλλογικές διεκδικήσεις παρέμειναν «άγνωστη ιστορία», γιατί η αριστερά αλλά και ο αντιεξουσιαστικός χώρος όχι μόνο δεν είχαν ουδεμία εμπλοκή αλλά ούτε καν τις ανέφεραν στα κείμενα τους. Δυστυχώς κράτησαν την ίδια ένοχη σιωπή ή απραξία και μάλιστα σε ιδιαίτερα οξυμένες καταστάσεις όπως τον Μάρτιο 2013 στην Τραπεζοντή, όπου φασίστες της χρυσής αυγής και «αγανακτισμένοι» κάτοικοι οργάνωσαν από κοινού ρατσιστικά συλλαλητήρια. Είχαν προηγηθεί επιχειρήσεις σκούπα των μπάτσων στους καταυλισμούς. Αξίζει να σημειώσουμε ότι αν κάποια/ος ρίξει μια ματιά στα τοπικά ΜΜΕ, κάθε μέρα έχουμε αρκετές συλλήψεις, εφόδους σε καταυλισμούς και κακοποιήσεις Ρομά από το ελληνικό κράτος. Αυτές οι ενέργειες του κράτους βρίσκουν συνήθως την καθολική υποστήριξη των ντόπιων. Παρόμοια κατάσταση επικρατεί και με τους Πακιστανούς μετανάστες στην περιοχή, με την διαφορά όμως ότι δεν έχουν χαρτιά, απειλούνται με φυλάκιση σε στρατόπεδα κράτησης μεταναστών και απελάσεις. Οι περισσότεροι από αυτούς τους μετανάστες απασχολούνται στα χωράφια των Λακώνων αγροτών κυρίως στα πορτοκάλια και τις ελιές με άθλια μεροκάματα και συνθήκες διαβίωσης. Αυτή η ζοφερή πραγματικότητα τους ώθησε πολλές φορές σε απεργίες με κάποιες περιστασιακές νίκες (κυρίως στα μεροκάματα). Η αριστερά και εδώ ήταν άφαντη.

Γυρνώντας στους Ρομά και αυτοί δεν έμειναν με σταυρωμένα χέρια. Και στη Σκάλα και σε άλλες περιοχές οργάνωσαν πολλές φορές συλλαλητήρια διαμαρτυρίας, αποδείχθηκε ότι ήταν έτοιμοι να αντιμετωπίσουν φασιστικές προκλήσεις κλπ. Ένα καλό παράδειγμα ήταν η διεκδίκηση τους στο δικαίωμα να έχουν τον δικό τους χώρο για καταυλισμό στη Σκάλα Λακωνίας χρόνια πριν. Τότε ο σημερινός δήμαρχος Σκάλας είχε αναγκαστεί να τους παραχωρήσει κάποιους χώρους, κάτι που δεν πρέπει να το υποτιμήσουμε γιατί δεν είναι και λίγο για μια τόσο συντηρητική τοπική κοινωνία. Δεν ήταν λίγες και οι φορές που οι Ρομά οργάνωσαν συλλαλητήρια και συγκεντρώσεις έξω από αστυνομικά τμήματα.

Κάποια χρήσιμα συμπεράσματα

Οι κινητοποιήσεις των γαιοκτημόνων στην περιοχή της Λακωνίας πρέπει να μας οδηγούν στην αναζήτηση της σύνθεσης των αγωνιζόμενων, το με ποιους έχουμε να κάνουμε. Από την μια έχουμε μια ρατσιστική, πατριαρχική τοπική κοινωνία που στηρίζει τα παιδιά της και από την απέναντι πλευρά μια σειρά μειονότητες, μετανάστες και άλλους που βιώνουν καθημερινά την εχθρότητα και την εκμετάλλευση τους από τους πρώτους. Όπως θα καταλάβατε και με την σύντομη ιστορική αναδρομή πιο πάνω, τα χαρακτηριστικά που συνθέτουν την τοπική πραγματικότητα όπως την γνωρίσαμε τις περασμένες δεκαετίες, αλλά και όπως την βιώνουμε σήμερα πάντα εμπεριείχαν την εχθρότητα και το ρατσιστικό δηλητήριο – τα ίδια μόνιμα χαρακτηριστικά δηλαδή που συνθέτουν και ευρύτερα την ελληνική κοινωνία. Η αριστερά ως γνήσιο τέκνο της εθνικής συμφιλίωσης μετά τον εμφύλιο ποτέ δεν αμφισβήτησε ούτε στο ελάχιστον αυτά τα δεδομένα. Η εθνικοποίηση της, εξάλλου, ολοκληρώθηκε πολύ πριν ακόμα και από την ίδια την ήττα της στον εμφύλιο. Η στήριξη, η σιωπή και η λήθη που την χαρακτηρίζει δεν αποτελεί ένα πολιτικό παράπτωμα, αλλά την ίδια την υπόσταση μέσα στον εθνικό φαντασιακό σχηματισμό. Όσο για εμάς, ο αδιάλλακτος αγώνας και εχθρότητα σε αυτόν τον σχηματισμό, η συνέπεια και η ψύχραιμη ανάλυση του υπάρχοντος, με όσα εργαλεία διαθέτουμε, μπορεί να ανοίξει δρόμους για την συγκρότηση μιας μάχιμης μειοψηφίας εναντίον του υπάρχοντος, στις σημερινές συνθήκες. Η καλύτερη οργανωτική προετοιμασία και η συγκρότηση όλων μας πρέπει να εμπεριέχεται στην δική μας ιδιαίτερη καθημερινότητα. Ο αγώνας ενάντια στην ελληνική ιδεολογία, σε κάθε της πλευρά, η δική μας αντιφασιστική και κομμουνιστική πρόταση πρέπει να διατυπωθεί, για να γίνει ο επικίνδυνος ιός που θα βλάψει θανατηφόρα επιτέλους αυτό το εθνικό σώμα.

Αυτόνομη πρωτοβουλία ενάντια στην λήθη, Απρίλης 2014

ekoplakonias@gmail.com

skalalakonias.wordpress.com

Ας μιλήσουμε για το Μεσσηνιακό ρατσισμό εναντίον των Ρομά!

Αρχικά πρέπει να πούμε ότι εδώ στην Μεσσηνία, η ΣΥΝΤΡΙΠΤΙΚΗ πλειοψηφία των ντόπιων έχει διαβρωθεί μέχρι το μεδούλι από τον έντονο ρατσισμό, τον φασισμό, τον σεξισμό και την εχθρότητα απέναντι στην φύση, τα ζώα και τους ανθρώπους. Ο ρατσισμός, όμως, και η στοχοποίηση εναντίον των Ρομά έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις. Θεωρείται θεσμός.

Ο τόπος έχει πολλά προβλήματα, όπως η υποβάθμιση της αξίας της εργασίας σε κάθε τομέα: αγροτικό, εργατικό, υπηρεσίες. Οι συντάξεις και τα επιδόματα είναι πετσοκομμένα. Πολλές απλήρωτες εργατικές ώρες, φόροι και άνθρωποι που είναι υπερχρεωμένοι, να ζουν με τη συνεχή απειλή της έξωσης και της κατάσχεσης των σπιτιών τους. Χαμένες θέσεις εργασίας, μη επιστρεφόμενες. Βασικές ελλείψεις σε υποδομές για τα παιδιά (σχολεία, βρεφ/κούς σταθμούς κ.λπ.), ανύπαρκτες παροχές υγείας, σχεδόν ανύπαρκτη συγκομιδή των σκουπιδιών και της ανακύκλωσης και πάρα πολλά άλλα προβλήματα, αλλά κυρίως ο απερίγραπτος ρατσισμός. Κοινωνική σήψη σε προχωρημένο στάδιο δηλαδή. Αυτά είναι μερικά από τα προβλήματα της Μεσσηνίας και αποτυπώνονται με ένα τραγικό τρόπο στην καθημερινότητα και στη ζωή των Ρομά, μιας και δεν συμβαδίζουν (και καλά κάνουν) με τα κοινωνικά πρότυπα.

Οι μεγάλες ηλικίες, κυρίως στα χωριά, έχουν νεκρωμένο πνεύμα και έντονα στοιχεία οπισθοδρόμησης! Μια κλασική εικόνα από προηγούμενες δεκαετίες. Έχουν χυδαία φρασεολογία, μεσαιωνικές προκαταλήψεις, θρησκοληψίες, πίστη στα μάγια, δεισιδαιμονίες, και πάρα πολλά άλλα.

Οι περισσότεροι από αυτούς ψάχνουν τρόπους να ξενιτευτούν και η πλειοψηφία αυτού του πληθυσμού βρίσκεται αυτή τη στιγμή στις μεγάλες πόλεις. Έρχονται μόνο το καλοκαίρι και στις μεγάλες γιορτές για να κάνουν την κριτική τους και να εκφράσουν την ‘αγάπη’ τους για τον τόπο, που ‘οι άλλοι εγκατέλειψαν’ γιατί οι ίδιοι είχαν μια πιο σοβαρή δικαιολογία για να φύγουν!

Οι ιδεολογικές ζυμώσεις (όπου / όταν υπάρχουν) περιορίζονται στις προσωπικές γνωριμίες και η αναγκαιότητα για άμεσες δράσεις επισκιάζεται από το κουβεντολόι. Οι βλοσυροί συγχωριανοί στο καφενείο όλη μέρα με τον παπά, ενημερώνονται κυρίως από τον Καρατζαφέρη, Τράγκα, Χίο και το σινάφι τους, σχολιάζουν τα πάντα: πολιτική, γυναίκες, επικαιρότητα, μάτιασμα, ξεμάτιασμα, μύθους (που τους παρουσιάζουν σαν γεγονότα) με νεκροταφεία, νύφες που περπατάνε τη νύχτα στον ελαιώνα, με «αράπηδες» που κλέβουν παιδιά και θεωρίες συνωμοσίας, (ω ναι, εκεί η σιγουριά τους σου προκαλεί ακαριαία εμετό). Περιγράφουν πώς πυροβολούν τα ‘άχρηστα σκυλιά’ και πώς βάζουν φόλες. Μιλούν για τους «πούστηδες» και για πόσους δρόμους έφτιαξε η χούντα, τα καλά που έκανε η βασίλισσα, για τους κακούς μετανάστες, τους Εβραίους , «για τους Μασόνους και τους Ιλλουμινάτι,» αλλά κυρίως για τους ‘γύφτους’! Είναι το αγαπημένο τους θέμα. Όλα τα δεινά του τόπου αυτού τα αποδίδουν σε κάποιον ‘ξένο’. Οι συνήθεις ύποπτοι για τα πάντα, σύμφωνα με αυτά τα ευθυνοφοβικά καθάρματα είναι πρωτίστως οι «γύφτοι», μετά ακολουθούν όλοι οι άλλοι όπως οι Αλβανοί, ο Βενιζέλος, ο Παπακωνσταντίνου, οι Αμερικάνοι, οι ‘πούστηδες’, οι Εβραίοι, και πάλι ξανά οι ‘γύφτοι’! Τους θεωρούν κάτι σαν μάστιγα.

Όταν λέμε το αγαπημένο τους θέμα, εννοούμε ότι σε κάθε γαμημένο οικογενειακό τραπέζι (πάσχα, χριστούγεννα και άλλες χριστιανικές γιορτές) δεν υπάρχει περίπτωση να μην ακούσεις μια ιστορία για κλοπές που φυσικά, ποιός άλλος τις κάνει; Σταθερή αξία, η αναφορά στους ‘γύφτους’. Οι ‘σταλεγάκηδες’ (αυτοί που είχαν προβλέψει τι θα γίνει και επιμένουν «στα έλεγα εγώ και δεν με άκουγες») και οι ξερόλες δεν χρειάζονται αποδείξεις γιατί αυτοί... ξέρουν!!! Κάπου άκουσαν, κάποιος είδε, κάποιος είπε.

Έχω δουλέψει 2 σεζόν στις ελιές αυτών των γαιοκτημόνων στην καρδιά του βούρκου της ελληνικής επαρχίας, στα χωριά της Μεσσηνίας, κι έχω ακούσει πάρα πολλές φορές τους αποκαλούμενους ‘Έλληνες αγρότες’, που βρίσκουν αμέτρητους υποστηρικτές αλληλέγγυους (που ξεχνούν ότι τα χωράφια τους είναι ποτισμένα με το αίμα μεταναστών), όταν κατεβαίνουν με τα τρακτέρ στους δρόμους να ορκίζονται πως θα πάρουν τις καραμπίνες (όλοι έχουν τουλάχιστον μια) για να τους ‘καθαρίσουν’ αν τους πετύχουν να κλέβουν ξύλα από τα χωράφια. Τα άχρηστα, μηδαμινής αξίας ξύλα που μένουν πίσω μετά το κλάδεμα, ξαφνικά όταν χάνονται από το χωράφι αποκτούν αξία. Αποκτούν αξία όμως επειδή όλα αυτά τα βοθρολύματα υποθέτουν πως «τη δουλειά την έχουν κάνει οι γύφτοι». Μερικά από αυτά τα τομάρια έχουν λίγες ελιές, παρόλα αυτά κάθε χρόνο έχουν πολλά ξύλα για πούλημα. Το ‘κοινό μυστικό’ λέει πως οι ντόπιοι μεταξύ τους ξέρουν ποιος και από πού κλέβει ξύλα. Ωστόσο, τα σενάρια για οργανωμένο πογκρόμ με τα όπλα στο χέρι εναντίον των Ρομά δίνουν και παίρνουν. Μιλάμε για μίσος ασύλληπτο. Τους κατηγορούν από μικροκλοπές (κινητά και κότες) μέχρι και για διαρρήξεις σε σπίτια και οργανωμένο έγκλημα. Σε όλες ανεξαιρέτως τις κατηγορίες συγκαταλέγονται όλες οι ηλικίες, από ένα δίχρονο παιδάκι μέχρι έναν εβδομηντάχρονο. Πάντα δυο πράγματα τους είναι εντελώς άγνωστα και άχρηστα: οι αποδείξεις και η ‘αιτία’.

Τα νέα παιδιά μεγαλώνουν μαθαίνοντας να απεχθάνονται τους Ρομά με αμείωτη ένταση. Από τα γεννοφάσκια τους μαθαίνουν, από τα βρωμερά χνώτα των γονιών τους πως οι Ρομά είναι μια μιαρή μειονότητα. Για τους γονείς, θεωρείται κατάντια να πηγαίνουν τα πριγκηπόπουλά τους στο ίδιο σχολείο με τους ‘γύφτους’ με όλη την υποτιμητική σημασία της λέξης. Η παράδοση επιβάλλει να αντιμετωπίζονται ως ξένο κοινωνικό σώμα και ας ζουν στο ίδιο χωριό πολλές δεκαετίες τώρα. Μια παράδοση που τροφοδοτείται από απέχθεια (στην καλύτερη) έως απερίγραπτο μίσος. Κρατάει τόσα χρόνια που ακόμα και πολλοί Ρομά, επηρεασμένοι από την άθλια τοπική κοινωνία, που συγκροτείται στο σύνολό της από δίποδα ρατσιστικά ανθρωπάρια, κάνουν διαχωρισμούς μεταξύ τους (οι ‘γύφτοι’ κατώτεροι και οι ‘τσιγγάνοι’ ανώτεροι)!

Όλοι σχεδόν είναι εναντίον τους. Ακόμα και οι περισσότεροι μετανάστες εδώ μιλούν εχθρικά για τους Ρομά, και ας έχουν ζήσει (και ακόμα το ζουν, άλλοι λιγότερο, άλλοι περισσότερο) τον ρατσισμό και την κοινωνική περιθωριοποίηση στο πετσί τους. Μερικοί προσπαθούν μ΄ αυτό το τρόπο να ‘ενσωματωθούν’ στον όχλο, γι’ αυτό και υιοθετούν το πλέον γνώριμο και εύκολο χαρακτηριστικό της κοινωνίας, άλλοι πάλι κουβαλούν τις προκαταλήψεις από το περιβάλλον στο οποίο μεγάλωσαν. Ο καθένας καυχιέται για το πώς έχει βοηθήσει τους Ρομά, βάζοντας πάντα και ένα ‘αλλά’! Μετά από αυτό το ‘αλλά’, ακολουθεί το ελληνικό ρατσιστικό δηλητήριο. Τους χρησιμοποιούν πάντα για δευτερεύουσες δουλειές και κυρίως τις βρώμικες. Απεχθάνονται την ελεύθερη συμβίωση των Ρομά και η μόνη θετική λέξη που ακούς και έχει σχέση με τους Ρομά είναι το ‘γύφτικο τσεκούρι’ καθώς η παράδοση θέλει τους Ρομά να είναι φοβεροί σιδεράδες. Τους βλέπουν σαν μιάσματα, παιδιά, γυναίκες κι άντρες. Ο τοπικός τύπος είναι γεμάτος από χολερικά άρθρα γεμάτα ρατσισμό, στοχοποίηση και εχθρικά στερεότυπα εναντίον των Ρομά. Τα τοπικά ΜΜΕ είναι ίσως ο πιο επικίνδυνος εχθρός των Ρομά, καθώς χρόνια τώρα κάνουν συστηματική επίθεση εναντίον τους με τα πιο αισχρά ‘άρθρα’. «Για τη φτώχεια των Ελλήνων ευθύνεται το κράτος, για τη φτώχεια των Ρομά ευθύνονται οι ίδιοι οι Ρομά!» Δεν τους θεωρούν καν Έλληνες πολίτες.

Ο δήμος για να αποτινάξει από πάνω του τη βαριά ρατσιστική σκιά που τον σκεπάζει, έφτιαξε ένα καταυλισμό για τους Ρομά με κρατικά (;) κονδύλια! Ο λόγος; «Η ενσωμάτωσή τους και οι καλύτερες συνθήκες διαβίωσης» (!!!) Εδώ γελάνε και οι πέτρες. 1) Κανείς δεν ρώτησε πόσα λεφτά πήρε ο δήμος και πόσα ξόδεψε. 2) Ο καταυλισμός φτιάχτηκε σε τέτοιο σημείο που σε κόβει το κρύο, η υγρασία και τα κουνούπια, καθώς γύρω - γύρω έχει μεγάλες εκτάσεις καλαμιών, ποτάμι και θάλασσα! Η τοποθεσία είναι απομακρυσμένη από σχολεία και καταστήματα με είδη πρώτης ανάγκης! Μιλάμε για την απόλυτη απομόνωση και κοινωνική περιθωριοποίηση. Επόμενο ήταν να εγκαταλείψουν τα ξύλινα αυτά κλουβιά (η τοπική κοινωνία δεν θα άφηνε εκεί τα παιδιά της ούτε ένα 24ωρο). Η απέχθεια προς το πρόσωπό τους μετά το γεγονός αυτό βρίσκεται σε συνεχόμενη έξαρση. Με αυτόν τον τρόπο η ένταξή τους στην κοινωνία ήταν αδύνατη και η κατασκευή του εσωτερικού αναλώσιμου εχθρού βέβαιη. Και έτσι, οι βρωμοελληναράδες έχουν και λένε ...«εμείς τους φτιάξαμε σπίτια, αυτοί δεν εντάσσονται»!

Η επίθεση στους Ρομά είναι ο μόνος λόγος που ο δήμος και η τοπική κοινωνία συμμαχούν και ξεχνάνε τα παράπονα που έχουν για την πολιτεία. Στα πανηγύρια όταν μαθαίνουν πως θα κάτσουν σε διπλανό τραπέζι με Ρομά, βγάζουν εξανθήματα. Άλλος απειλεί πως «αν δεν σταματήσουν τα ‘τσοπανοκοπρόσκυλα’ των γειτόνων να γαυγίζουν, θα πουλήσει το σπίτι σε γύφτους και θα έχουν μπελάδες μετά»! Άλλος πάλι κάνει λόγο για σκυλιά, γατιά, γαϊδούρια που χάνονται και θεωρεί σίγουρο πως τα πήραν οι ‘γύφτοι’ για να τα φάνε. Αυτά είναι μερικά, μέσα στα πάρα πολλά άλλα παραδείγματα γνήσιου ελληνικού ‘πολιτισμού’. Μπορώ να γράψω ατελείωτες αράδες για την εμπειρία μου ως μετανάστη στην Ελλάδα αλλά και για τη ρατσιστική κουλτούρα του τόπου αυτού που, σαν όλες τις μάστιγες, τούς στοχεύει όλους: Αλβανούς, Βουλγάρους, Ρουμάνους, Ρουμάνες, Ρωσίδες, Πακιστανούς «που βρωμάνε» και όποιον άλλο μετανάστη είχε την ατυχία να περάσει από ‘δω. Εβραίους, Τούρκους, αλλά και ... Έλληνες Κεφαλλονίτες, Λαρισαίους, Πυργιώτες, Πόντιους, ‘τουρκόσπορους’,‘πούστηδες’, ‘πουτάνες’ κ.α. Οι ‘γύφτοι’, όμως, παραμένουν η αδυναμία τους. Είναι η πιο βάναυσα, διαχρονικά και συστηματικά χτυπημένη και κυνηγημένη μειονότητα. Στα μάτια των ντόπιων (αλλά και σε πολλές περιπτώσεις και μεταναστών που έχουν αφομοιωθεί έως κάποιο βαθμό) δεν θεωρούνται καν άνθρωποι. Οι Έλληνες Ρομά είναι ίσως οι μοναδικοί που μπορούν να μιλήσουν για το τι ακριβώς σημαίνει ‘ελληνική φιλοξενία και ελληνικό μεγαλείο’!

Εάν, λοιπόν, η σφοδρή μας επίθεση (ο καθένας με τον τρόπο του) δεν έχει ως στόχο την συθέμελη καταστροφή αυτής της κουλτούρας του ελληνικού βόθρου που θρέφεται από τον θάνατο των μειονοτήτων, δεν μπορούμε να μιλήσουμε για αξιοπρεπή ζωή των μεταναστών, των Ρομά, των γυναικών, των ομοφυλοφίλων, των ζώων, της φύσης, κοκ. Όποια κοινωνία ρατσιστών και σαδιστών τρέφεται με το μαρασμό των αδύναμων πρέπει να καταστραφεί. **Εάν ο αντιφασιστικός / αντιρατσιστικός αγώνας σε αυτήν την χώρα δεν είναι ανθελληνικός, δεν θα είναι αγώνας.**

Κείμενο-ανταπόκριση ενός Αλβανού μετανάστη που ζει και εργάζεται στην Μεσσηνία.

ΓΙΑ ΤΗΝ (ΠΟΛΙΤΙΚΗ) ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΡΑΤΣΙΣΜΟΥ: ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΧΑΛΑΝΔΡΙΟΥ

(μέρος α΄)

(ή αλλιώς,

μερικά σχόλια

περί του αντι-τσιγγανικού

ρατσισμού)

τουλάχιστον δεν ήσουν πολίτης/

αυτών των θλιμμένων δρόμων/

κάτω από τους στίχους του εθνικού ύμνου/

πέρα από τα γραμματικά λάθη/

πέρα από τους ήχους/

δίχως να πεις γιατί, έφυγες

Φυγή, Olimbi Velaj

Το κάτω χαλάνδρι είναι η μεγαλύτερη συνοικία του χαλανδρίου. Αριθμεί περισσότερους από 11.000 κατοίκους[1] και εκτείνεται από τη λεωφόρο μεσογείων μέχρι τη λεωφόρο κηφισίας ενώ αποτελεί σύνορο του χαλανδρίου με τους δήμους αγίας παρασκευής, χολαργού, ψυχικού. Αναφορικά με την κοινωνική σύνθεση της περιοχής, θα λέγαμε, πως αποτελείται ως επί το πλείστον από έλληνες και από ελάχιστους μετανάστες που μένουν στη γειτονιά αρκετά χρόνια. Η μικρή ιδιοκτησία, τα λίγα καταστήματα (καθώς το κέντρο του χαλανδρίου μονοπωλεί την αγορά), μια λαϊκή αγορά και δύο τοπικοί αθλητικοί σύλλογοι συνθέτουν ένα κομμάτι του αστικοποιημένου μητροπολιτικού ιστού. Και σε μια γωνιά της περιοχής αυτής, πίσω από το σταθμό μετρό του Νομισματοκοπείου, βρίσκεται εδώ και 40 χρόνια ένας καταυλισμός Ρομά.

Ο ρατσισμός των κατοίκων που θεωρούν τους εαυτούς τους περισσότερο έλληνες από τους Ρομά δεν είναι καινούριο φρούτο. Όσοι μεγαλώσαμε στο χαλάνδρι τη δεκαετία του '90 –ακόμη και σε άλλες γειτονιές του χαλανδρίου– ακούγαμε συχνά πως αν δεν ακούγαμε το μπαμπά ή τη μαμά μας, θα μας «κλέψουν οι γύφτοι»[2]. Η γειτνίαση των Ρομά με τους "έλληνες" δεν ήταν εύκολη υπόθεση. Εξάλλου, αυτός ήταν και ένας από τους λόγους συγκρότησης και διεύρυνσης του καταυλισμού· «στην αρχή είχαμε πάει αλλού, στην Τούφα. Και μέναμε εκεί για 5-6 χρόνια, αλλά μετά δεν μας θέλανε γιατί ήμασταν πολλά παιδιά. Όχι γιατί ήμασταν τσιγγάνοι, αλλά επειδή ήμασταν πολλοί. Έτσι μας έλεγαν.»[3] Ο αντι-ρομά ρατσισμός αποτελεί συγκροτητικό στοιχείο της ελληνικότητας και οι Ρομά μετατρέπονται σε αυτούς με τους οποίους δεν πρέπει να μοιάσουμε, φιγούρες που αναπαριστούν το κατώτερο, το «φόβητρο»· γι' αυτό κρίνονται εξοβελιστέοι. Από την άλλη μεριά, υπάρχει μια ένδειξη για τη σύνδεση της φυλετικής καθαρότητας των ελλήνων – και του άγχους διατήρησής της– με την ανάγκη για συνεχή αναπαραγωγή του έθνους –και, άρα, την ανάγκη για πειθάρχηση των υποκειμένων στους ανδρικούς και γυναικείους ρόλους τους– που έκανε τα πρώτα της βήματα ήδη από τη δεκαετία του '90.[4]

Φυσικά, πολύ νερό κύλησε στο αυλάκι από τότε. Εισβολές των ΜΑΤ στον καταυλισμό, ευρεία απήχηση των αντι-ρομά αισθημάτων, ένα μείγμα ταξικού, φυλετικού και πολιτισμικού/διαφορικού ρατσισμού. Τα κυρίαρχα «εμείς δεν είμαστε γύφτοι» που σηματοδοτούν τόσο τη δήθεν ανωτερότητα των ελλήνων όσο και το τι δεν πρέπει να είναι, με τι δεν πρέπει να μοιάζουν. Οι αποκλεισμοί από όλα τα προνόμια του να είσαι έλληνας, η υπενθύμιση ότι δεν θα θεωρηθείς ποτέ τέτοιος συνιστού(σα)ν ακριβώς αυτό: έναν "πόλεμο" καθημερινής, χαμηλής έντασης.

Ωστόσο, τα τελευταία τρία χρόνια έχει παρουσιαστεί μια πύκνωση της ιδιότυπης αυτής "ελληνικής" βίας. Τώρα που η ανωτερότητα των ελλήνων έχει –όπως μας ενημερώνουν οι ίδιοι– χτυπηθεί ανεπανόρθωτα από την τρόικα και το δντ, υπάρχει πολύ μεγαλύτερη ανάγκη για επιβεβαίωση. Μια επιβεβαίωση έθνους, αρρενωπότητας και τάξης· μια επιβεβαίωση που χρειάζεται να ασκήσει τη βία της πάνω στους υποτιθέμενα κατώτερους πληθυσμούς: στις γυναίκες και τους ομοφυλόφιλους (τους σεξουαλικά θηλυκοποιημένους "άλλους" της ελληνικής κοινωνίας), στους/στις μετανάστες/μετανάστριες και τους/τις Ρομά/Ρομνί (τους εθνικά "άλλους" της ελληνικής κοινωνίας). Έτσι, και στο χαλάνδρι, έχουν γίνει επιθέσεις ενάντια σε μετανάστες[5], ωστόσο, τη μερίδα του λέοντος κερδίζει ο αντι-ρομά ρατσισμός μια που τα τελευταία χρόνια έχει έρθει δύο φορές στο προσκήνιο. Με υλικές νίκες και με ένα πολλά υποσχόμενο μέλλον.

Ρατσιστική πράξη πρώτη: το κυνήγι των παιδιών

Τέλη Οκτώβρη του 2012 στο 7ο και 10ο δημοτικό σχολείο χαλανδρίου μοιράστηκε στους γονείς ένα ψήφισμα των συλλόγων γονέων και κηδεμόνων των δύο σχολείων που τους καλούσε να ψηφίσουν για το αν θέλουν να δημιουργηθεί τμήμα φοίτησης παιδιών Ρομά στα δύο αυτά δημοτικά σχολεία.[6] Η ψηφοφορία που ακολούθησε είναι αρκούντως αποκαλυπτική: από τους 239 γονείς που ψήφισαν, οι 234 επέλεξαν να μην έρθουν παιδιά Ρομά στο σχολείο ενώ μόλις 4 ψήφισαν υπέρ του να έρθουν. Στις 03 Νοεμβρίου 2012, οι δύο σύλλογοι γονέων εξέδωσαν δελτίο τύπου ώστε να δικαιολογήσουν την κίνησή τους αυτή. Μια κίνηση η οποία δεν θα μπορούσε να έχει πρακτικό αποτέλεσμα, καθώς σε τελική ανάλυση δεν εξαρτάται από τους έλληνες γονείς το αν θα φοιτήσουν παιδιά Ρομά στο σχολείο. Ως εκ τούτου, και όπως θα φανεί στη συνέχεια, αυτή ήταν μια κίνηση που, καταδεικνύοντας τη ρατσιστική συμφωνία της συντριπτικής πλειοψηφίας των γονέων, επεδίωξε να συσπειρώσει έναν αντι-ρομά πόλο,

---

1 Για την ακρίβεια, σχεδόν 11.000 είναι οι καταγεγραμμένοι στους εκλογικούς καταλόγους βάσει των βουλευτικών εκλογών του 2012. Βλ. κι εδώ: http://www.halandri.gr/appdata/documents/a2012/εκλογές 2012/τελικα 17_6_2012.jpg

2 «Χρησιμοποιούν κάθε μέσον για να το πετύχουν. Κατ' αρχήν με τις συκοφαντίες ότι ο καταυλισμός και οι Ρομά είναι στέκι ανομίας. Όλοι θυμόμαστε την υπόθεση της μικρής Μαρίας και τη ρατσιστική υστερία των ΜΜΕ μόνο και μόνο επειδή η Μαρία είναι ξανθιά, καλύπτοντας έτσι τα αληθινά κυκλώματα διακίνησης μικρών παιδιών, που σαν υποθέσεις βγαίνουν συνεχώς στην επιφάνεια.»· απόσπασμα από κείμενο του Πολιτιστικού Συλλόγου των ελλήνων Τσιγγάνων καταγόμενων εκ Χαλκίδος και περιχώρων «Η Ελπίδα» που κατοικούν στον καταυλισμό πίσω από το Νομισματοκοπείο (η έμφαση δική μας). Το κείμενο δημοσιεύτηκε στις 28/01/2014.

3 Από προφορική συνομιλία με το Νίκο Κ., Ρομά κάτοικο του καταυλισμού.

4 Ήταν στα μέσα εκείνης της δεκαετίας που το τηλεοπτικό πολιτιστικό προϊόν "Ψίθυροι καρδιάς" έκανε την εμφάνισή του για να διαπραγματευτεί τόσο μια εξωτικοποιημένη εικόνα των Ρομά όσο και τα άγχη της ελληνικής ψυχής για τη συμβίωση με τους Ρομά και τις Ρομνί.

5 Επιθέσεις εναντίον μεταναστών έχουν καταγραφεί στην πλατεία χαλανδρίου την 28η οκτωβρίου 2012 εναντίον ενός μετανάστη μικροπωλητή καθώς και μετά το τέλος της φασιστοσύναξης των ιμίων, το γενάρη του 2013, στο μετρό του χαλανδρίου οπότε και ένας Πακιστανός δέχτηκε επίθεση. Και στις δύο υπήρξε άμεση απάντηση από αντιφασίστες. Ωστόσο, για να μην μείνει κανένας παραπονεμένος, δεν μπορούμε να ξεχάσουμε το θεσμικό κομμάτι της ρατσιστικής βίας. Έτσι, έγκυρες πηγές μας πληροφόρησαν ότι το τελευταίο χρονικό διάστημα στο α.τ. χαλανδρίου υπάρχουν περίπου 10 μετανάστες έγκλειστοι χωρίς να εκκρεμεί κάποια ποινική δίωξη σε βάρος τους. Είναι, δηλαδή, διοικητικά κρατούμενοι. Πόσο καιρό; Από 4 βδομάδες μέχρι 18 μήνες...

6 Όπως διαβάζουμε σε κείμενο με τίτλο "Ρατσιστικό δηλητήριο με άλλοθι την κρατική ανυποληψία" που υπογράφεται από τον Κ.Β., γονιό από το 7ο δημοτικό σχολείο χαλανδρίου (Κόντρα, 05/11/2012). Το άρθρο βρίσκεται στο παρακάτω λινκ: http://www.eksegersi.gr/Επικαιρότητα/17977.Ρατσιστικό-δηλητήριο-με-άλλοθι-την-κρατική

επεδίωξε να ασκήσει πίεση και να δείξει εμφατικά την κατεύθυνση προς την οποία πρέπει να κινηθούν όσοι θέλουν αυτούς τους κατοίκους «μαζί τους».

Ποιο ήταν το περιεχόμενο του δελτίου τύπου[7]; Γράφουν, λοιπόν, οι "μη-ρατσιστές":

> 1] Η επιχειρούμενη δημιουργία τάξης παιδιών Ρομά στα σχολεία μας [...] είναι επικίνδυνη για τα υπόλοιπα παιδιά που φοιτούν ήδη στα σχολεία μας σε επίπεδο υγειονομικό (θα φοιτήσουν παιδιά χωρίς να έχουν εμβολιασθεί εγκαίρως και καταλλήλως, τα οποία δεν τηρούν κανένα στοιχειώδη κανόνα προσωπικής υγιεινής με άμεσο κίνδυνο μετάδοσης βαρύτατων ασθενειών στους ήδη μαθητές), προσωπικής ψυχοσωματικής ασφάλειας (θα φοιτήσουν παιδιά από 6 έως και 11 ετών με εντελώς διαφορετική κουλτούρα, νοοτροπία και έκφραση από τους ήδη φοιτούντες μαθητές, σε όλα τα θέματα και ιδίως, βίαιης συμπεριφοράς, σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης ελευθεριότητας από πολλή μικρή ηλικία, παραβατικής δράσης, όπως έχει αποδείξει η εμπειρία από όμοιες πρωτοβουλίες του Υπ.Παιδείας σε γειτονικά μας σχολεία), με κίνδυνο αντί της επιχειρούμενης αφομοίωσης των παιδιών Ρομά να προκληθούν αντίθετα αποτελέσματα με οδυνηρές συνέπειες για όλους.

Οι γονείς αυτοί, λοιπόν, διαπιστώνουν την επικινδυνότητα των παιδιών Ρομά / Ρομνί σε δύο επίπεδα. Καταρχάς, αναφορικά με «ζητήματα (δημόσιας) υγιεινής»: τα παιδιά Ρομά θεωρούνται σώματα στιγματισμένα από τη μη καθαρ(ι)ότητα, από ένα σημάδι μόλυνσης. Ένα σημάδι που απειλούν να μεταδώσουν στον υγιή ελληνικό πληθυσμό. Και όχι σε οποιοδήποτε τμήμα του πληθυσμού αλλά στα (καθαρώς) ελληνόπουλα. Η επιχειρηματολογία αυτή που έχει χρησιμοποιηθεί διαχρονικά εναντίον των μεταναστών / μεταναστριών κυρίως, και πιο πρόσφατα κατά τη διάρκεια της δίωξης / διαπόμπευσης των οροθετικών γυναικών (Μάιος 2012) έχει ως στόχο την υπαγωγή της ζωής των «ξένων» της ελληνικής κοινωνίας σε ένα καθεστώς ιατρικο-αστυνομικής πειθάρχησης. Ο εμβολιασμός και οι κανόνες προσωπικής υγιεινής συμβολίζουν την ευθύνη τόσο των γονιών Ρομά, όσο και των ίδιων των παιδιών. Την ευθύνη για τη μετάδοση ασθενειών από την οποία πάσχουν και τα ίδια τα παιδιά. Όπως βλέπουμε εδώ, οι ίδιοι οι ασθενείς (ακόμη κι όταν είναι παιδιά) φταίνε για την ασθένειά τους –όταν είναι Ρομά. Γι' αυτό, πρέπει να τιμωρηθούν ως φυσικά πρόσωπα και να διωχθούν από το σχολείο, ώστε να αποκατασταθεί η (συμβολική) τάξη των πραγμάτων.

Επιπλέον, στο σημείο αυτό εγκαλείται το κράτος ως ο ρυθμιστής της ζωής και της υγείας του έθνους. Έτσι, δεν είναι πια τα παιδιά Ρομά / Ρομνί ο υπό προστασία πληθυσμός που πρέπει να πάει στο σχολείο ώστε να «έχει ευκαιρίες να ξεφύγει από τον κοινωνικό αποκλεισμό», κάτι που θα όφειλε να τους εξασφαλίζει το κράτος πρόνοιας. Αντίθετα, τα ελληνόπουλα είναι εκείνα που χρήζουν προστασίας από τους κακόβουλους γείτονές τους· τους Ρομά «που-δεν-είναι-κάτοικοι-και-απειλούν-την-υγεία-μας».

Σε δεύτερο επίπεδο, οι γονείς φαίνεται ότι έχουν εμπεδώσει τα μαθήματα πολιτισμικού / διαφορικού ρατσισμού που χρειάζονται για να προβιβαστούν στην "επόμενη τάξη". Γι' αυτούς, τα «προβληματικά στοιχεία» των Ρομά δεν θεμελιώνονται στη φυλή, σε ρητά βιολογικά χαρακτηριστικά, αλλά στην κουλτούρα τους. Η χρήση όμως της λέξης αυτής δεν πρέπει να μας μπερδεύει: στη γλώσσα των ρατσιστών η κουλτούρα παίζει το ρόλο που έπαιζε παλιότερα η φυλή. Θεωρείται –και πρέπει να είναι– καθαρή και αμόλυντη, διαχρονική και αναλλοίωτη, ομοιογενής και διιστορική. (Να) είναι γραμμένη στο dna. Βασικά, (να) είναι το dna. Και εδώ γίνεται η αντιστροφή: για την ακρίβεια, το dna κάθε λαού είναι η κουλτούρα του. Έτσι, ουσιοποιείται η πολιτική κοινότητα του ελληνικού έθνους και φυσικοποιούνται όλα τα επίκτητα ιστορικά χαρακτηριστικά. Ξεπερνιέται, επομένως, το γεγονός πως οι Ρομά είναι και αυτοί έλληνες πολίτες λόγω κατοχής της μπλε ταυτότητας. «Όχι», θα πει ο ελληνικός όχλος, «οι Ρομά δεν είναι έλληνες, επειδή έχουν άλλη κουλτούρα.»[8]

Και ποια είναι τα χαρακτηριστικά αυτής της κουλτούρας; Εδώ, οι ελληνόψυχοι γονείς δεν πρωτοτυπούν καθόλου. Ακολουθούν την κλασική συνταγή αφενός της εγκληματοποίησης αφετέρου της μη χαλιναγωγημένης σεξουαλικότητας. Ετσι, οι μικροί Ρομά και οι μικρές Ρομνί θεωρούνται βίαιοι/-ες (γενικά), σεξουαλικά απελευθερωμένοι/-ες και παραβατικοί/-ές (γενικά). Χαρακτηριστικά που ισχύουν «όπως έχει αποδείξει η εμπειρία από όμοιες πρωτοβουλίες του Υπ.Παιδείας σε γειτονικά μας σχολεία»[9]. Εδώ, λοιπόν, έχουμε τον ορισμό του ρατσισμού: η βία, η σεξουαλικότητα και η αμφισβήτηση της εξουσίας ως χαρακτηριστικά ενδογενή μιας μειονότητας. Η απειλή προς την εθνική κοινότητα γίνεται ξεκάθαρη. Εκείνα τα παιδιά που δεν αντιδρούν με την ορθολογικότητα που επιτάσσει το σύστημα εκπαίδευσης, που πειραματίζονται με τη σεξουαλικότητά τους και που είναι διατεθειμένα να αμφισβητήσουν την εξουσία των γονιών, των δασκάλων και των γειτόνων τους είναι ένα κακό παράδειγμα. Μπορούν να μολύνουν –για άλλη μια φορά ο ρατσιστικός λόγος επενδύεται με ιατρικές σημασιοδοτήσεις– «τα δικά μας παιδιά».[10]

Ο κίνδυνος για την καθαρ(ι)ότητα του έθνους είναι φανερός. Κινδυνεύει να μολυνθεί από τους Ρομά, αντί να τους αφομοιώσει. Με τα λόγια των γονιών:

> Η όλη διαδικασία χαρακτηρίζεται από προχειρότητα που δεν έχει καμία ελπίδα να επιφέρει τα αποτελέσματα που επιδιώκει, δηλαδή την αφομοίωση των ομάδων Ρομά μέσω της φοίτησης των παιδιών τους στα σχολεία της βασικής εκπαίδευσης, αντιθέτως κινδυνεύουμε να έχουμε τα αντίθετα αποτελέσματα και μάλιστα σε μια κρίσιμη περίοδο για την Ελλάδα σε κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο και μάλιστα[sic] προκαλώντας υστέρηση και μειονεξίες στους ήδη μαθητές.

Η κρίσιμη σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο περίοδος για την ελλάδα σημαίνει πως δεν υπάρχει χώρος στην εθνοκρατική εκπαιδευτική διαδικασία για όσους δεν είναι παραγωγικοί πολίτες, για όσους δεν έχουν αποδείξει πως αξίζουν την εκπαίδευση, για όσους διακινδυνεύουν τη συνέχισή της. Το ρίσκο του να μην αφομοιωθούν οι Ρομά / Ρομνί μαθητές/-τριες επιμολύνοντας τα ελληνόπουλα είναι τόσο μεγάλο που είναι καλύτερα να μην πάνε («στο δικό μας») σχολείο. Έτσι, θα επιβεβαιωθεί η ελληνικότητα των γονιών και των παιδιών τους μέσω της κουλτούρας και της εκπαίδευσης και θα συνεχίσουν να αποκλείονται οι ήδη αποκλεισμένοι/αποκλεισμένες Ρομά / Ρομνί.

> 2] Με την επιχειρούμενη ένταξη των παιδιών Ρομά στα σχολεία μας με την συνοπτική

7 Το δελτίο τύπου αναδημοσιεύεται στο παρακάτω λινκ: http://www.zougla.gr/blog/article/626738

8 Το γεγονός πως το επιχείρημα αυτό λειτουργεί αντίστροφα στην περίπτωση των μεταναστών/-τριών εκείνων που έχουν «κοντινή-με-τη-δική-μας-κουλτούρα» δείχνει πως ο ρατσισμός δεν βασίζεται σε ορθολογικά επιχειρήματα, αλλά πως εκείνα χρησιμοποιούνται στο ρατσιστικό λόγο ώστε να επιτευχθεί ο αποκλεισμός των ξένων και να αντληθεί η απόλαυση των προνομίων της εθνικής κοινότητας.

9 Παρότι δεν έχουμε κανένα πρόβλημα με το να εκφράζονται με αυτούς ακριβώς τους τρόπους τα παιδιά, παραθέτουμε στην αναγνώστρια ένα απόσπασμα από το κείμενο που έστειλε ο διευθυντής του 4ου δημοτικού σχολείου χαλανδρίου (το οποίο είναι εκείνο στο οποίο φοιτούσαν παιδιά Ρομά / Ρομνί από το 2011 και είναι εκείνο στο οποίο αναφέρονται οι ρατσιστο-σύλλογοι) στο διοικητικό εφετείο αθηνών, αναφορικά με την κατεδάφιση του καταυλισμού των Ρομά. Όπως γράφει ο διευθυντής «[το] Σεπτέμβριο του 2011 είχαμε 31 εγγραφές παιδιών και τα 26 από αυτά φοίτησαν συστηματικά όλη την προηγούμενη χρονιά σε δύο τμήματα υποδοχής Ρομά. Τόσο η πρόοδός τους σε μαθησιακό επίπεδο όσο και η κοινωνικοποίησή τους στο χώρο του σχολείου μάς επέτρεψαν να τα εντάξουμε κανονικά σε τάξεις, κατά την τρέχουσα σχολική χρονιά, και να φιλοδοξούμε να τα δούμε να αποφοιτούν από το σχολείο μας» (Το κείμενο βρίσκεται εδώ: http://cm.greekhelsinki.gr/index.php?sec=192&cid=3795). Δεν διαπιστώνεται, λοιπόν, κανένα από τα προβλήματα συμπεριφοράς που επικαλούνται οι ρατσιστές γονείς του 7ου και 10ου δημοτικού. Μα καλά τόσο ψεύτες γονείς πράμα;

10 Μια παράθεση εμπειρίας από τις «συναντήσεις διαλόγου» των συλλόγων γονέων των δύο δημοτικών σχολείων μπορεί να βρεθεί στα άρθρα της εφημερίδας Κόντρα –που είναι γραμμένα από ένα γονιό από το 7ο δημοτικό σχολείο– με τίτλους "Ρατσιστικό δηλητήριο με άλλοθι την κρατική ανυποληψία" (05/11/2012), "Οι πρώτες ρωγμές στο ρατσιστικό παραλήρημα στο Χαλάνδρι" (20/11/2012), "Με την ουρά στα σκέλια" (19/12/2012). Σταχυολογούμε μερικά αποσπάσματα για να αποτυπωθεί (κάπως) το κλίμα που επικρατεί όταν μαζεύεται όχλος που με πρόσχημα την ανησυχία για το μέλλον των παιδιών, επιζητά την εκδίωξη των μειονοτικών "άλλων", εν προκειμένω των Ρομά / Ρομνί παιδιών: «Από τους 26 γονείς που μίλησαν (σε σύνολο πάνω από 150 ακροατών), οι 25 ήταν ενάντια στον ερχομό των τσιγκανόπουλων, ξεκινώντας είτε από ακραίες ρατσιστικές θέσεις (τα παιδιά μας κινδυνεύουν να τα βιάσουν!) είτε από έναν ρατσισμό «λάιτ», που ξεκινούσε με την «αποδοχή του δικαιώματος της μόρφωσης για τους Τσιγκάνους», μακριά όμως από μάς, γιατί είναι παραβατικοί, μεταφέρουν ασθένειες και το κράτος δεν θα ενδιαφερθεί για τα προβλήματα που θα προκύψουν.» (αναφορά σε συζήτηση των συλλόγων γονέων με κλιμάκιο του υπουργείου παιδείας). «Θα χρειαζότανε πάρα πολύς χώρος για να καταγράψουμε όλα τα ευτράπελα που ακούστηκαν σε αυτή τη συζήτηση. Τι να πρωτοπεί κανείς; Για τον... πακτωλό χρημάτων που υποτίθεται ότι δίνονται για το πρόγραμμα εκπαίδευσης των τσιγγανόπουλων (μιλάμε για τα τρία κατοστάρικα που δίνονται εφάπαξ σε κάθε οικογένεια –όχι μόνο Τσιγγάνων– με ετήσιο εισόδημα κάτω των 3.000 ευρώ, όταν γράφουν τα παιδιά τους στο σχολείο); Για τις... φοβερές ασθένειες που κουβαλούν οι Τσιγγάνοι (κάποια μητέρα «ανακάλυψε» ότι το... 95% των τσιγγανόπουλων έχει ηπατίτιδα κι ότι μεταφέρει... ανθεκτική ψείρα που μπορεί να προκαλέσει ακόμα και τον θάνατο!); Για το ενδεχόμενο να έγιναν... ψεύτικοι εμβολιασμοί και να παρουσιάζονται πλαστά βιβλιάρια υγείας;» (από συνέλευση των συλλόγων γονέων μετά την ανακοίνωση της απόφασης πως τα Ρομά παιδιά θα φοιτήσουν εν τέλει κανονικά)

> διαδικασία που προωθεί η Διοίκηση, πλήττεται η αρχή της ισότητας και τα δικαιώματα συμμετοχής στην εκπαίδευση των ήδη μαθητών των σχολείων μας, αφού κανένας όρος που είναι προαπαιτούμενος για την εγγραφή των υπολοίπων μαθητών (εμβόλια, προσχολική εκπαίδευση, βεβαιώσεις κατοικίας σε ορισμένη περιοχή, πιστοποιητικά δημοτολογίου) δεν θα ισχύσει για τους Ρομά [...]

Αν δεν γίνει αυτό που θέλουν οι γονείς, θα κατηγορήσουν το κράτος για αντίστροφο ρατσισμό; Αφού «πλήττεται η αρχή της ισότητας και τα δικαιώματα συμμετοχής στην εκπαίδευση των ήδη μαθητών των σχολείων μας», πλήττεται η ίδια η ιδιότητά τους ως ελλήνων πολιτών. Χρειάζεται να αποκατασταθεί η τάξη, λοιπόν. Γι' αυτό υπενθυμίζουν τα κριτήρια εγγραφής των μαθητών: εμβόλια, προσχολική εκπαίδευση, βεβαιώσεις κατοικίας σε ορισμένη περιοχή, πιστοποιητικά δημοτολογίου. Εδώ χρειάζεται, άραγε, να τονίσουμε ότι επανέρχεται στο ρατσιστικό λόγο το επιχείρημα του νομαδισμού των Ρομά; Ότι είναι απαραίτητη συνθήκη η σύνδεση με μια κανονικοποιημένη κοινότητα ελλήνων; Ότι υποβιβάζεται η ζωή στον καταυλισμό ως ασταθής («κανένας όρος που είναι προαπαιτούμενος δεν θα ισχύσει για τους Ρομά»); Οτι οι γονείς αυτοί επιχειρούν να βαθύνουν το θεσμικό ρατσισμό που υφίστανται οι Ρομά / Ρομνί εισάγοντας κριτήρια αξιολόγησης του αν αξίζουν κάποια παιδιά να εγγραφούν ή όχι σε σχολείο;

Αυτό που αμφισβητούν επί της ουσίας οι ρατσιστές γονείς είναι η δυνατότητα των Ρομά να είναι ισότιμοι έλληνες πολίτες. Μέσω της επιδίωξης απαγόρευσης να πάνε τα Ρομά παιδιά στο σχολείο, οι έλληνες γονείς αρνούνται συμβολικά στους Ρομά ακόμη και τη σκέψη ότι μπορούν να βελτιώσουν τη συνθήκη ζωής τους. Είναι σαν να τους λένε «δεν θα γίνετε έλληνες ποτέ». Διακρίνουμε, δηλαδή, μια συσπείρωση της τοπικής κοινωνίας με όρους εθνικούς απέναντι σε κοινότητες Ρομά. Συσπείρωση που αναδεικνύει τόσο τη διαπλοκή του πολιτισμικού / διαφορικού ρατσισμού με τον πολιτειακό όσο και τη σύνθεση των έμφυλων, ταξικών και εθνικών προνομίων[11] των ελλήνων. Προνομίων που διασφαλίζονται από τις ρατσιστικές πρακτικές.

Ακριβώς αυτή είναι και η σκέψη για την οποία κρίνουμε ότι μια αντιεθνικιστική κριτική χρειάζεται να επικεντρώνεται στους θύτες και στο λόγο που εκφέρουν. Επειδή και μέσω του λόγου παράγεται κοινωνικά, θεμελιώνεται (και ισχυροποιείται) ιστορικά ο ρατσισμός ενάντια στους/στις Ρομά/Ρομνί. Έτσι, για μας δεν είναι ποτέ πρόβλημα η παράνομη δραστηριότητα των τελευταίων· αντίθετα, πρόβλημα είναι εκείνες οι θεσμισμένες σχέσεις εξουσίας και εκείνες οι κοινωνικοϊστορικές συνθήκες που (ανα)παράγουν το δίπολο έλληνες πολίτες vs παράνομοι Ρομά.

Ρατσιστική πράξη δεύτερη: το (επιδιωκόμενο) γκρέμισμα των σπιτιών

Πέντε μήνες μετά, ήρθε η ώρα να κεφαλαιοποιηθεί ο ρατσισμός των κατοίκων. Ήρθε η ώρα να κερδηθεί μια «μάχη» –αφού στην προηγούμενη κινητοποίηση τους πέτυχαν μεν να παγώσουν οι διαδικασίες εγγραφής των Ρομά παιδιών, αλλά δεν κατάφεραν να τα διώξουν εντελώς. Ως αφορμή αυτή τη φορά δεν χρησιμοποιήθηκε κάποια συγκάλυψη του ρατσισμού πίσω από «τα προβλήματα μάθησης και εκπαίδευσης», αλλά η θέση του καταυλισμού των Ρομά.

Στις 19/05/2013 λαμβάνει χώρα η 'γενέθλια πράξη' σύστασης της επιτροπής κατοίκων χαλανδρίου. Το κείμενο με τίτλο «Όχι στην μετεγκατάσταση των Ρομά στο Νομισματοκοπείο, στο γήπεδο του Απόλλωνα»[12] ήρθε ως απάντηση στο 'σίριαλ' κατεδάφισης του συγκεκριμένου καταυλισμού και τη 'μεταστέγαση' των Ρομά / Ρομνί, μια ιστορία που ξεκινά τη δεκαετία του '90 και περιλαμβάνει την με πολλούς τρόπους αρπαγή ευρωπαϊκών κονδυλίων δήθεν προς όφελος των Ρομά.[13]

11 Για την κατανόηση του τρόπου με τον οποίο μπορεί να λειτουργήσει με γόνιμο (sic) τρόπο το πολιτικό εργαλείο του προνομίου, παραθέτουμε ένα απόσπασμα από την εισαγωγή της μπροσούρας "Αυτοδιάλυση της Scalp-Reflex Παρισιού: ένας αυτοκριτικός απολογισμός", (σε τροχιά σύγκρουσης, αθήνα, 2013, σελ. 5): «Η σημασία των προνομίων, πέρα από την εκχώρηση ευκαιριών και δικαιωμάτων σε συγκεκριμένα άτομα και κοινωνικές ομάδες, έγκειται στο ότι όσοι και όσες αποκλείονται από αυτά δεν έχουν πρόσβαση στις διαδικασίες που ορίζουν τους αποκλεισμούς. Αυτό σημαίνει πχ πως όχι μόνο οι μετανάστες βρίσκονται σε θέση που δεν απολαμβάνουν τα προνόμια των ελλήνων, αλλά και πως για τους ίδιους τους έλληνες τα προνόμια που απορρέουν από την ιδιότητα του έλληνα πολίτη είναι αόρατα· συνεπώς, φυσικοποιούνται και θεωρούνται μη πολιτικά.»

12 Το κείμενο έχει δημοσιευτεί σε πολλές ιστοσελίδες. Εμείς ενημερωθήκαμε μέσω του κάτωθι βούρκου: http://stinplatia.blogspot.gr/2013/05/blog-post_5750.html. Στα αποσπάσματα που ακολουθούν (όπως και σε όλα, δηλαδή) διατηρείται η ορθογραφία και η σύνταξη του πρωτότυπου κειμένου.

13 Σε άρθρο στο Βήμα με τίτλο 'Σκάνδαλο στον Δήμο Χαλανδρίου ερευνά ο ΣΔΟΕ' γράφεται πως «Μεγάλο σκάνδαλο, ύψους αρκετών εκατομμυρίων ευρώ, διερευνά ο ΣΔΟΕ και το Σώμα Επιθεωρητών Δημόσιας Διοίκησης στον Δήμο Χαλανδρίου, με αφορμή κονδύλια για τον καθαρισμό περιοχής που διέμεναν ρομά.» (06/07/2012, εδώ: http://www.tovima.gr/society/article/?aid=465710). Πιο συγκεκριμένος είναι ο υποψήφιος του σύριζα στις φετινές δημοτικές εκλογές σε συνέντευξη στην Αυγή με τίτλο 'Σ. Ρούσσος: Θα παλέψουμε να αλλάξουν οι προτεραιότητες στο Χαλάνδρι' (29/03/2014): «Αυτή τη στιγμή 4 αιρετοί της προηγούμενης διοίκησης του δήμου, συμπεριλαμβανομένου του πρώην δημάρχου κου Ζαφειρόπουλου, είναι ελεύθεροι με εγγύηση για την χρησιμοποίηση του ποσού των 911.000 ευρώ για τον καθαρισμό της περιοχής. Φανταστείτε ότι με 1.000.000 ευρώ για χωματουργικά έργα θα μπορούσε να μεταφερθεί η μισή Πεντέλη. Υπάρχει ένα πόρισμα των ελεγκτών της διοίκησης που δόθηκε, το θέμα βρίσκεται υπό διερεύνηση, ενώ στο στάδιο της προανάκρισης υπήρχαν οι όροι της χρηματικής εγγύησης. Τίθεται ένα ζήτημα αδιαφανούς διαχείρισης σε κονδύλια που δόθηκαν υπέρ τον Ρομά χωρίς ποτέ να αξιοποιηθούν προς όφελός τους, ώστε να διασφαλίζονται αξιοπρεπείς συνθήκες στέγασης και υγιεινής για αυτούς τους συμπολίτες» (http://www.avgi.gr/article/2175470/s-roussos-tha-palepsoume-na-allaxoun-oi-proteraiotites-sto-xalandri-video-). Υπάρχει καταγραμμένη και η εξιστόρηση του προέδρου του καταυλισμού Στέλιου Καλαμιώτη σε τηλεοπτικό δελτίο «[...] Με το εκατομμύριο που πήρε ο τότε δήμαρχος μπορούσε να είχε στεγάσει τους ανθρώπους εδώ [...]» (https://www.youtube.com/watch?v=EVqtmc8zvE0).

Σε δελτίο τύπου (10 Μαΐου 2013) το ελληνικό παρατηρητήριο των συμφωνιών του Ελσίνκι επεξηγεί τους λόγους για τους οποίους αναβλήθηκε η κατεδάφιση των σπιτιών του καταυλισμού των Ρομά στο Νομισματοκοπείο: «[...] είναι προφανές ότι η κατεδάφιση 42 αυθαίρετων οικιών των Ρομά στην περιοχή Νομισματοκοπείου Χαλανδρίου (όπου ζουν επί 35 χρόνια) που είχε προγραμματισθεί για τις 14 Μαΐου 2013 δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί. Η ελληνική πολιτεία οφείλει πρώτα να μεταστεγάσει τους Ρομά στο χώρο που η πολιτεία αποφάσισε και οι ίδιοι αποδέχθηκαν και μετά να κατεδαφίσει τα αυθαίρετα.»[14]

Η διάχυτη απογοήτευση του ρατσιστικού πόπολου και του δημάρχου για το γεγονός πως ως χώρος μετεγκατάστασης των Ρομά επιλέχθηκε χώρος εντός της επικράτειας του δήμου χαλανδρίου (και συγκεκριμένα στην ίδια γειτονιά, 400μ. πιο κάτω) δεν κρύβεται. Επιπλέον ήταν χώρος που οι Ρομά τον έβλεπαν με καλό μάτι. Για το λόγο αυτό αποφασίζουν να κινηθούν παράλληλα. Αφενός συγκροτείται η επιτροπή κατοίκων που καλεί μέσω του προαναφερθέντος κειμένου σε εκδήλωση-ενημέρωση των ελλήνων κατοίκων αφετέρου ο δήμος[15] με τηλεφωνικές επικοινωνίες προσπαθεί να χρησιμοποιήσει το δίκτυο επαφών του ώστε η εκδήλωση να έχει ευτυχή κατάληξη. Ποια θα είναι αυτή; Καταρχάς, η επιβεβαίωση πως ό,τι έσπειραν οι γονείς του 7ου και 10ου δημοτικού σχολείου δεν έχει πάει χαμένο. Η συγκεκριμένη πια ανακίνηση ρατσιστικών λόγων εναντίον των Ρομά του Νομισματοκοπείου χρειαζόταν να λειτουργήσει ως δεξαμενή άντλησης ρατσιστών έτοιμων να διώξουν τους Ρομά, να πουν «φτάνει πια!». Δεύτερον, χρειαζόταν οι ίδιοι οι κάτοικοι να βάλουν το χέρι στην τσέπη και να πληρώσουν εκείνοι το ποσό των 11.000 € που χρειαζόταν για να γίνει προσφυγή στο συμβούλιο της επικρατείας.[16] Με τον τρόπο αυτό επιτεύχθηκε η πρόσδεση των συγκεκριμένων κατοίκων στα υλικά συμφέροντα όσων θέλουν την αποπομπή των Ρομά. Έτσι, θα έχουν κάθε λόγο να ζητάνε διαρκώς το διώξιμο του καταυλισμού: «μα εμείς πληρώσαμε για να μην πάνε εκεί που θέλουν αυτοί οι γύφτοι!». Η σύνδεση με υλικά συμφέροντα είναι μια καινούρια κίνηση που μπαίνει πλέον στη φαρέτρα των ρατσιστοεπιτροπών. Well done greeks!

Η ανάθεση των ρατσιστικών πρακτικών σε μια επιτροπή κατοίκων ώστε να φέρει εις πέρας αυτά που οι κάτοικοι εύχονται/επιθυμούν (δηλαδή, την εκδίωξη των Ρομά / Ρομνί) δεν κρίνουμε ότι έγινε βάσει κάποιου σχεδιασμού από τα πάνω. Σίγουρα, όμως, αποκτήθηκε η γνώση του πως τέτοιες συνεργασίες μπορούν να ασκήσουν πίεση –ειδικά όταν αναφερόμαστε σε ρατσιστικές κινητοποιήσεις.

Χρήσιμη παρένθεση: Η κινητοποίηση της «επιτροπής κατοίκων» περιλάμβανε αρχικά μια εκδήλωση[17] στο κέντρο νεότητας (που βρίσκεται στο κάτω χαλάνδρι, δίπλα στον καταυλισμό των Ρομά· να ’τοι κι οι συμβολισμοί!) όπου θα παρουσιάζονταν οι θέσεις τους και θα εκτιθόταν το σχέδιο τους για νομική δράση· προσβολή στο Σ.τ.Ε. της απόφασης για μετεγκατάσταση. Παράλληλα με την νομική οδό, η επιτροπή κατοίκων επεδίωξε και την επαφή με όσους κατοίκους δεν είχαν σπεύσει να παρακολουθήσουν την εκδήλωση: οι ενδιαφερόμενοι μπορούσαν να συζητήσουν μεταξύ τους στο κυλικείο του γηπέδου του απόλλωνα χαλανδρίου (του γηπέδου που καλούνταν να υπερασπιστούν). Κλείνει η παρένθεση.

Σε αυτά τα πλαίσια, θα εξετάσουμε κάποια σημεία των λόγων που εκφέρθηκαν από την επιτροπή κατοίκων και από το δήμο χαλανδρίου, προκειμένου να καταλάβουμε τις επικεντρώσεις του ρατσισμού. Επειδή τα σημεία που συνιστούν τις πυκνώσεις του ρατσιστικού λόγου (και πρακτικής) είναι εκείνα τα οποία πρέπει να χτυπηθούν από τα κομμάτια του αυτόνομου ανταγωνιστικού κινήματος.

> Πάνω από 30 χρόνια ο καταυλισμός του Νομισματοκοπείου επιβαρύνει την γειτονιά μας και την γύρω περιοχή. Οι κάτοικοι που μένουν απέναντι του τόσα χρόνια, βιώνουν καθημερινά το δικό τους μαρτύριο. Η πολιτεία λοιπόν ,αντί να δώσει μια μόνιμη λύση στην απαράδεκτη αυτή κατάσταση έκρινε σκόπιμο να καταστρέψει και την διπλανή ΜΟΝΑΔΙΚΗ έκταση ΠΡΑΣΙΝΟΥ και ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ.

Σε αντίθεση με το δελτίο τύπου των συλλόγων γονέων ο αντι-ρομά ρατσισμός της επιτροπής κατοίκων δεν θέλει να κρυφτεί αφού δρέπει τους καρπούς της χρόνιας υποτίμησης των Ρομά. Έτσι, ο καταυλισμός καθίσταται πρόβλημα· άρα, η ίδια η ύπαρξη των Ρομά / Ρομνί είναι αυτή που ενοχλεί τους κατοίκους. Ο όρος «το πρόβλημα» αποτελεί τη βάση για να συνεννοηθεί το ρατσιστικό συνονθύλευμα των εθνικά ομόψυχων. Το θέμα είναι ποιος θα τους οργανώσει στην κατεύθυνση της εξόντωσης του προβλήματος. Οι κάτοικοι «επιβαρύνονται» από την «απαράδεκτη κατάσταση», από το «καθημερινό μαρτύριο» της γειτνίασης με τους Ρομά. Δίπλα σε αυτή τη γειτνίαση στέκεται (με κεφαλαία γράμματα) η «καταστροφή» της «μοναδικής έκτασης πράσινου και αθλητισμού». Μέσα από αυτές τις τρεις περιόδους λόγου αναδύεται η έννοια της υποτίμησης. Με ολοφάνερες τις συνδηλώσεις της αύξησης της χρηματικής αξίας, των οικονομικών οφελών, οι κάτοικοι δηλώνουν πως αυτό που θέλουν είναι μια μόνιμη λύση. Μια μόνιμη λύση που φυσικά δεν είναι η μεταφορά του καταυλισμού σε άλλο χώρο στην ίδια γειτονιά, αλλά το να φύγουν τελείως οι Ρομά.

Και για το δήμο, παρότι τμήμα του κράτους, η “λύση” πρέπει να είναι ριζοσπαστική.

> ο Δήμος, επειδή σέβεται και το δικαίωμα των Ρομά της περιοχής μας για καλλίτερες [sic] συνθήκες ζωής, τηρουμένης πάντοτε της νομιμότητας, σας προτείνει σήμερα να αναλάβετε πρωτοβουλία, ώστε οι άνθρωποι αυτοί να φιλοξενηθούν, προσωρινά μεν σε πρώην στρατώνες του Υπουργείου Εθνικής Αμύνης, μη φυλασσόμενους, οι οποίοι, ως γνωστόν, διαθέτουν όλες τις απαραίτητες υποδομές (ύδρευση, αποχέτευση, ηλεκτροδότηση κλπ), οριστικά δε να λάβουν δάνεια, με ευνοϊκούς όρους, για αγορά κατοικίας σε οποιοδήποτε σημείο της ελληνικής Επικράτειας επιθυμούν, ώστε να λυθεί και το πρόβλημα της γκετοποίησης αυτών.

Αυτό που δεν είχαμε ακούσει από τους κατοίκους μας το πρόσφερε ο δήμος. Η ριζική λύση του στρατοπέδου με όλα τα κομφόρ προτάθηκε στο έγγραφο που στάλθηκε στο γενικό γραμματέα αποκεντρωμένης διοίκησης. Κι αν κάθε αναφορά σε στρατόπεδα, μόνιμη λύση, Ρομά μας φέρνει στο νου το Ολοκαύτωμα, ο δήμος αποφάσισε να διασκεδάσει (sic) τις εντυπώσεις όσων εξακολουθούν να φέρουν ακόμη τις μνήμες του φασισμού. Προτρέπει να μην φυλάσσονται τα στρατόπεδα και να διαθέτουν όλες τις απαραίτητες υποδομές. Με λίγα λόγια, θα έπρεπε να χαίρονται οι Ρομά με τέτοιες προτάσεις και να μην τους θυμίζουν τη μεγαλύτερη φρίκη της ιστορίας.

Το “οικολογικό” επιχείρημα που προσεταιρίστηκαν (τόσο ο δήμος όσο και η επιτροπή κατοίκων) για να αντιμετωπίσουν την επιδιωκόμενη ρατσιστική

Ενδιαφέρον έχει ότι το εν λόγω τηλεοπτικό απόσπασμα έχει ανέβει στο youtube από το λογαριασμό του αντίπαλου υποψήφιου δημάρχου χαλανδρίου, του πασόκου στάθη ανδρεόπουλου. Φίλια πυρά για τη νομή της εξουσίας...

14 Το εν λόγω δελτίο τύπου με τίτλο “ΟΗΕ διατάσσει αναστολή κατεδάφισης αυθαίρετων κατοικιών Ρομά Χαλανδρίου” βρίσκεται εδώ: http://cm.greekhelsinki.gr/index.php?sec=192&cid=3816. Στο ίδιο έγγραφο τονίζεται πως η επιτροπή του ΟΗΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα «**δέχθηκε το αίτημά μας για ασφαλιστικά μέτρα προστασίας των προσφευγόντων και ζήτησε από την Ελλάδα να διασφαλίσει πως οι αιτούντες δεν θα καταστούν άστεγοι κατά το χρονικό διάστημα που η προσφυγή τους εξετάζεται από την Επιτροπή.**» (η έμφαση στο πρωτότυπο).

15 Το κατάπτυστα ρατσιστικό κείμενο με το οποίο ο δήμαρχος καλούσε τους χαλανδραίους και τις χαλανδραίες να παρευρεθούν στην εκδήλωση είχε αποσταλεί στο γενικό γραμματέα αποκεντρωμένης διοίκησης ώστε να ασκήσει πίεση· πλέον, “κοσμεί” τον επίσημο ιστότοπο του δήμου χαλανδρίου: http://www.halandri.gr/frontoffice/portal.asp?cpage=RESOURCE&cresrc=3741&cnode=202. Όπως μας έλεγαν, δε, γεμάτοι απορία (sic) οι κάτοικοι που μας είδαν να τους βρίζουμε ως ρατσιστές «μα εμάς ο δήμος μας είπε να έρθουμε», «ρε παιδιά, ο δήμος μας κάλεσε στην εκδήλωση! Εμείς δεν έχουμε δει κανένα ρατσιστικό κείμενο» και λοιπά σχόλια που αναδεικνύουν πόσο πολύ επιδιώκει ο δήμαρχος να αυτοοργανωθούν οι κάτοικοι, να πληρώσουν για τη δράση τους και να ευοδωθούν οι κινητοποιήσεις τους. Αντιεξουσιαστής ο κουράσης, όχι αστεία...

16 Σε αφραγκιές έχει πέσει ο (παλαί ποτέ κραταιός) δήμος χαλανδρίου.

17 Η παρέμβαση που έγινε στην πρώτη αυτή δημόσια εμφάνιση της επιτροπής από αντιφασίστες και αντιφασίστριες –μια κίνηση που σίγουρα δεν περίμενε η ελληνομάζα αυτή– θα συζητηθεί στο β’ μέρος του κειμένου.

διαχείριση των Ρομά ήταν ότι η περιοχή χρειάζεται ένα χώρο πρασίνου. Ένα χώρο πρασίνου που ως κάτοικοι τον δικαιούνται. Τι συνεπάγεται το γεγονός πως το δικαιούνται;

> Είναι ίσως η πρώτη φορά που πρέπει να είμαστε ενωμένοι πέρα από μικροσυμφέροντα, προσωπικές αντιπάθειες ή πολιτικές σκοπιμότητες γιατί στην συγκεκριμένη στιγμή την αδιαφορία θα την πληρώνουμε για μία ολόκληρη ζωή.

Εδώ εγκαλούνται οι κάτοικοι στη βάση της εθνικότητας και του συμφέροντος. Αναδεικνύεται η ελληνικότητα ως το προνόμιο εκείνο που συνδέει τους πολίτες (εθνικά ομοιογενείς μεταξύ τους, φυσικά) με το κράτος. «Όλοι οι κάτοικοι», πέρα από κόμματα· τι είναι άραγε αυτό που μένει αν αφαιρέσει κάποια τις πολιτικές διαφωνίες; Ποια είναι η γυμνή αυτή ζωή; Μα, η ελληνική! Εθνικισμός / πατριωτισμός / ρατσισμός ξεδιπλώνονται ως το μη πολιτικό στοιχείο που ενώνει όλα τα ατομικά συμφέροντά μας. Ρητά:

> Ανεξάρτητα όμως απο τις απόψεις που έχει ο καθένας μας για τη συμβίωση με τους Ρομά, η όποια επέμβαση στο συγκεκριμένο χώρο θα υποβαθμίσει τη ζωή μας, την περιουσία μας και την ζωή των παιδιών μας και σε αυτό πρέπει να εστιάσουμε.

Η ίδια η παρουσία των Ρομά / Ρομνί θεωρείται απειλή για την ευρωστία της ελληνικής κοινωνίας (όπως παρουσιάστηκε γλαφυρά μέσα από τον επιχειρούμενο ρατσιστικό αποκλεισμό των παιδιών Ρομά από τα δημοτικά σχολεία 7ο και 10ο χαλανδρίου). Η επικέντρωση στην «περιουσία» και στη «ζωή των παιδιών»[18] υπονοεί ένα επιχείρημα που ρητά αρθρώνεται προφορικά συνέχεια και αφορά στην εγκληματικότητα των Ρομά. Ο φόβος για την ιδιοκτησία που εκφράζουν οι ρατσιστές κάτοικοι είναι αρκετός για να καταστήσει τους Ρομά αντικείμενα αστυνομικής διαχείρισης. Γεγονός που περιγράφεται με πολύ γλαφυρό τρόπο στο κείμενο "Πόσους ρατσιστές χωράει η Ελλάδα?", στο οποίο το Στέκι Αλβανών Μεταναστών επεξηγεί τον τρόπο με τον οποίο χρησιμοποιείται ο όρος αυτός στον (ελληνικό) δημόσιο χώρο: «εγκληματικότητα – να παραβαίνεις νόμους που στοχεύουν στην ηθική, οικονομική και φυσική σου εξόντωση, οι οποίοι βασίζονται σε ρατσιστικά (φυλετικά, εθνικά, θρησκευτικά) κριτήρια και εφαρμόζονται από οπαδούς του νόμου και της τάξης, οι οποίοι ξεκίνησαν τις σταδιοδρομίες τους επί χούντας. Οι βασανισμοί, οι εξευτελισμοί, οι δολοφονίες στα σύνορα και στα κρατητήρια των ξένων από μανιακούς ψυχασθενείς με στολή, όχι μόνο δεν τιμωρούνται, αλλά συνήθως επιβραβεύονται επαγγελματικά και κοινωνικά» (http://steki-am.blogspot.gr/2009/07/normal-0-microsoftinternetexplorer4_08.html· η έμφαση στο πρωτότυπο). Επιπλέον, ο φόβος για την ιδιοκτησία –όπως εκφράστηκε και σε προφορικό επίπεδο από τους κατοίκους– στηρίζεται στο ρατσιστικό επιχείρημα πως η αξία των ακινήτων υποβαθμίζεται ανάλογα με το ποιοι θα είναι οι γείτονες (Ρομά, μετανάστες, σεξεργάτριες κλπ "ξένοι/ξένες").

Μπροστά στο πρόβλημα αυτό συγκροτήθηκε το υποκείμενο "απλός κάτοικος": ο έλληνας φορολογούμενος λευκός. Ο "απλός κάτοικος" ήταν/είναι ο αορατοποιημένος αλλά πανταχού παρών έλληνας. Ένα χρήσιμο εργαλείο για την ανάλυση μας εδώ μπορεί να είναι η έννοια της διαφάνειας. Όπως γράφει ο *Daniel Mang* στο "Φυλή, τάξη και οι αντιφάσεις της αρρενωπότητας", (qvzine 4, αθήνα, 2010, σελ. 15) «Στις φυλετικές, ταξικές και έμφυλες διχοτομήσεις, η κανονικότητα αποδίδεται στην κυρίαρχη κατηγορία, η οποία καθίσταται πλέον «διαφανής»: οι λευκοί «δεν έχουν» φυλή, οι άνδρες «δεν έχουν» φύλο». Το qv επεξηγώντας την πρόταση αυτή γράφει πως «[με τον τρόπο αυτό] ο ρατσιστικός λόγος περιγράφει και κατηγοριοποιεί αναλυτικά τον «μαύρο» ή τον «ασιάτη» ως αποκλίσεις απ' τον κανονικό και άρα αυτονόητα υπερέχων λευκό, αποδίδοντάς τους χαρακτηριστικά, πλεονεκτήματα ή μειονεκτήματα που άξονα τους έχουν τον υποθετικά αξιολογικά ουδέτερο λευκό άνδρα.»

Συνοψίζοντας, στο πρώτο μέρος του κειμένου αυτού, διερευνήσαμε τους λόγους που άρθρωσαν οι ρατσιστές (και με τη βούλα!) κάτοικοι, τους τρόπους με τους οποίους επέλεξαν να οργανωθούν, τα διακυβεύματα της κινητοποίησής τους. Στο δεύτερο μέρος, που θα υπάρχει στο επόμενο τεύχος του περιοδικού, θα δούμε ποια ήταν η στάση και ο λόγος της αριστεράς, ποιες ήταν οι κινηματικές απαντήσεις που προσπάθησαν να σταθούν μπροστά στο ρατσιστικό συνεχές (οι ελλείψεις και τα πλεονεκτήματά τους) καθώς και μερικά συμπεράσματα για κινηματική χρήση.

μιχάλης

18 Οι λόγοι που αφορούν στα παιδιά λειτουργούν στη συγκεκριμένη περίπτωση ως μοχλός πίεσης στα πλαίσια μιας φυσικοποίησης της οικογένειας και της αναπαραγωγικής σεξουαλικότητας, αφού στη βάση και των δύο αυτών σεξιστικών αναπαραστάσεων τα παιδιά ως των σημαντικότερων υποκειμένων στη ζωή.

Τι είναι ελληνικό?

Ανασκόπηση της ελληνικής πραγματικότητας
με βάση τα ημερολόγια ρατσισμού
(και να φανταστείτε ότι λείπουν τα 3/4 του έτους!)

Όταν την δεκαετία του 2000 μέσα από άλλες κινηματικές δομές κάποιες και κάποιοι από εμάς αρχίζαμε να θέτουμε τα ζητήματα του ρατσισμού και της πατριαρχίας στον αριστερό και αντιεξουσιαστικό χώρο αλλά και κοινωνικά, πέφταμε συνήθως πάνω στον τοίχο ενός σταθερού αντίλογου που διαμήνυε σε διάφορους τόνους και επίπεδα ότι πάντα κάτι άλλο ήταν σημαντικότερο για την πόλη, την κοινωνία, το κράτος, τον κόσμο που ζούσαμε. Βασικό επιχείρημα αυτού του αντίλογου ήταν τότε πως ο ρατσισμός και η πατριαρχία είναι δομές αόρατες, σε αντίθεση με την ταξική καταπίεση που είναι υλικά έκδηλη, στον μισθό, την οικονομική κατάσταση, τις δυνατότητες, την ίδια την ανάγκη για δουλειά κτλ. Όσο και να αντέτειναν διάφορες, μειοψηφικές πάντα, τότε ομάδες ή άτομα ότι το βίωμα του να 'σαι γυναίκα στην ελλάδα ή, ακόμη, του να 'σαι μετανάστης, έχει τη δική του πολύ πρακτική, πολύ πραγματική υλικότητα, οι περισσότεροι δεν πολυ-καταλάβαιναν, ή και δεν θέλανε να καταλάβουν. Πέρασαν χρόνια και χρόνια με μια τέτοια παράδοση λόγου στους ριζοσπαστικούς χώρους που μπετονάρανε τέτοιες πρακτικές και τέτοιες αντιλήψεις σε βαθμό μάλιστα τέτοιο που ούτε καν το αντι-αλβανικό πογκρόμ της 4ης Σεπέμβρη του 2004 δεν τις ταρακούνησε. Δηλαδή, ενώ η ίδια η ελληνική πραγματικότητα είχε φέρει στα μούτρα μας ένα πανελλαδικής εμβέλειας κυνηγητό με έναν νεκρό και καμιά 300αριά χτυπημένους, μαχαιρωμένους κτλ, η κυρίαρχη αριστερή άποψη που αναδύθηκε ήταν η εξής: «εναντιωνόμαστε σε κάθε εθνικισμό», θέση που τελείως ξετσίπωτα εξίσωνε ελληνικό και ... αλβανικό την ημέρα που κυνηγούσαν αλβανούς σε όλη τη χώρα, και άρα αυτή η θέση επιμέριζε ισότιμα τις ευθύνες μεταξύ θυτών και θυμάτων, τελείως βολικά για τη ντόπια εθνική και ρατσιστική συνείδηση. Κάπου στο βάθος ψελλίζονταν οι γνωστές βλακείες των '90ς, οι οποίες αντανακλούσαν περίφημα πόσο ΔΕΝ είχε σκεφτεί κανείς σε αυτή την αριστερά πάνω στον ρατσισμό, ότι, δηλαδή, το κράτος και το κεφάλαιο γεννούν (sic) το ρατσισμό και πως, δεύτερον, η ελληνική κοινωνία δεν είναι ρατσιστική, απλά οι 10 γραφικοί μαλάκες φασίστες της ελλάδας παρέσυραν ακόμα λίγες ... χιλιάδες, μέσα από τους αγώνες της εθνικής ποδοσφαιρικής ομάδας, να σηκώσουν χέρι ενάντια σε 'ξένους'. Φυσικά, η πραγματικότητα ήταν δύσκολη για να 'ναι αλήθεια πως απλώς κάποιοι ... παρασυρμένοι άνοιγαν κεφάλια αλβανών ή το σχεδόν πουθενά παρόν κράτος της 4ης σεπτέμβρη 2004 είχε υποκινήσει το πογκρόμ που διεξαγόταν από το υποκείμενο 'ελληνικός όχλος'. Έκτοτε, ακολούθησαν πολλά άλλα, με μεγαλύτερη ένταση, με αποκορύφωμα το κυνήγι μεταναστών, κυρίως ασιατών κι αφρικανών , τον Μάη του 2011. Και, βέβαια, οι ναζί στη βουλή με 7% τον Ιούνη του 2012. Αλλά πλην των πογκρόμ και των εκλογών που ήταν διαδικασίες ζύμωσης και αναπαραγωγής, κεφαλαιοποίησης και κοινωνικο-πολιτικής έκφρασης του όχλου σε όλο και πιο ρατσιστικές και φασιστικές θέσεις, γεγονός αδιάψευστο πια ήταν ότι αν δεν υπάρχει κάτι (π.χ. ο ρατσισμός στην ελλάδα, οι ρατσιστές στην ελλάδα), τότε πώς διάολο αυτό εκπροσωπείται και στελεχώνει όλο και συχνότερα, με όλο και πιο συμπαγή τρόπο κάτι που θυμίζει φασισμό 21ου αιώνα; Κατά την σταθερή κι ανέμελη περίοδο του "όλα καλά" και του "δεν τρέχει τίποτα", υπήρχαν κανα δυο συνθήκες που βοηθούσαν να ριζώσουν οι ηλιθιότητες αυτές, περί ανυπαρξίας του ρατσισμού στην ελλάδα: ήταν η έλλειψη μνήμης, ήταν η αδιαφορία για το ιστορικό βάθος του ελληνικού φασισμού, ήταν αναμφισβήτητα το αγεφύρωτο χάσμα εμπειριών που βίωναν οι έλληνες (που στελέχωναν τους πολιτικούς χώρους) και οι μετανάστες. Τίποτα απ' όλα αυτά φυσικά δεν σταμάτησε να συμβαίνει και σήμερα. Με την διαφορά ότι η σημερινή εποχή είναι πιο ρευστή, πιο επικίνδυνη, πιο αγωνιώδης. Οι φασίστες σχεδόν πανευρωπαϊκά 'σκίζουν', η μεταπολίτευση τελείωσε, οι εγχώριοι φασίστες φορέσανε γραβάτες και παρίστανται στην κηδεία της, οι προσαγωγές του 'ξένιου δία' και η αναγκαστική εξαίρεση/ αποκοπή των μεταναστών από την κοινωνία μέσω του εγκλεισμού τους σε στρατόπεδα κράτησης, τα οποία ολοένα πληθαίνουν και αναπτύσσονται, καθημερινά ανακαλύπτει κανείς/καμιά ότι δεν έχει πάτο το βαρέλι της ρατσιστικής ξεφτίλας των ελλήνων. Τουλάχιστον όσοι/όσες λίγες το βλέπουν σοβαρότερα το πράγμα, αναγκάζονται να εξασκούν τη σκουριασμένη μνήμη τους, λόγω ενστικτωδών αντιδράσεων ψυχικής επιβίωσης, ενώ οι ιστορικές προσεγγίσεις του ελληνικού φασισμού, μολονότι μειοψηφικές και πάλι, τουλάχιστον πλήθυναν.

Τα ημερολόγια ρατσισμού που αποφασίσαμε να κρατάμε στο 0151, αποδελτιώνοντας λίγες βασικές εφημερίδες που εκφράζουν σχεδόν όλο το ελληνικό πολιτικό φάσμα, είναι μέρος αυτής της δουλειάς: να βοηθάμε τη μνήμη, να αποδεικνύουμε την υλικότητα, να παρέχουμε στους εαυτούς μας πρώτη ύλη που ζητάει ανάλυση και ερμηνεία, τέλος, να δείχνουμε τις συνδέσεις ανάμεσα στη στενή εμπειρικά ζωή του καθενός και της καθεμιάς και το τι συζητιέται και γίνεται στη δημόσια σφαίρα, πράγματα που συχνά βιώνουν οι μετανάστες αυτής της χώρας. Για κάτι τέτοιους λόγους είναι απαραίτητα, παρόλο που είναι κουραστικά και χρονοβόρα στη σύνταξη τους τα ημερολόγια ρατσισμού, πράγμα που εξάλλου δείχνει με έναν ύστατο τρόπο την υλικότατη βάση του ρατσισμού, αν έχεις κάθε μήνα 100, 150 ή 200 ειδήσεις σε μια εφημερίδα που αφορούν στη ζωή των μεταναστών στην ελλάδα. Ποιός θα αμφισβητήσει, λοιπόν, πια την υλικότητα του ρατσισμού του ελληνικού όχλου και των εκπροσώπων του μπροστά σε μια θάλασσα ειδήσεων που αφορούν στο πως θα γίνει αφόρητη η ζωή των 'ξένων'; Ποιός θα επικαλεστεί την έλλειψη στοιχείων για την τεκμηρίωση του ρατσισμού, όταν θα μπορεί να του αντιπαρατεθεί μια πολιτικά οργανωμένη γνώμη που γνωρίζει και θυμάται; Ποιός θα πει, λοιπόν, ξανά για την ανυπαρξία της υλικής βάσης του ρατσισμού στην ελλάδα και δεν θα του αντιταχθεί πως το ίδιο του το επιχείρημα είναι ρατσιστικό;

Αλλά τα ημερολόγια ρατσισμού δεν είναι μόνον η πρώτη ύλη για την άρθρωση ενός αντεπιχειρήματος στους ρατσιστές. Είναι και μια πυξίδα για τον προσανατολισμό μας στον ελληνικό βούρκο, ένα εργαλείο για να καταλάβουμε καλύτερα το ερώτημα "τι είναι ελληνικό" στην αυγή του 21ου αιώνα. Ακόμα κι αν κανείς δεν παραλάβει στο μέλλον το μήνυμα μέσα στο μπουκάλι, τουλάχιστον εμείς θα έχουμε την ευκαιρία να δώσουμε μια συγκροτημένη απάντηση γύρω απ' αυτά. Αν πάλι δεν σας καλύπτει κανένα από τα παραπάνω κίνητρα, μπορείτε ακόμη να κάνετε χρήση του

κείμενου αυτού ως απάντηση σε ερώτημα κάποιου (αναρχο)τουρίστα στα εξάρχεια για το 'πως τα περνάμε στην ελλάδα'.

Καλώς ήρθατε στην ελλάδα!

Το νοτιοβαλκανικό άκρο των βαλκανίων που ακούει στο όνομα ελλάδα είναι μια χώρα 11 τουλάχιστον εκατομμυρίων κατοίκων, στις πολλές αρετές της οποίας δεν γίνεται να αναφερθούμε σε ένα τόσο μικρό κείμενο, πιστεύουμε όμως ότι θα δώσουμε μια ικανοποιητική γεύση των τοπικών εθίμων και των αξιών των κατοίκων της με βάση μια τρίμηνη μόλις παρακολούθηση κάποιων βασικών καθημερινών εφημερίδων της, χωρίς, από την άλλη, να μπορούμε να αποδώσουμε το 100% της ελληνικής πραγματικότητας των πρώτων τριών αυτών μηνών.

Στις 5 Ιανουαρίου βγαίνει στη δημοσιότητα επίθεση που διαπράχθηκε την παραμονή της πρωτοχρονιάς του 2014: «Ηρθαν απότομα από πίσω μου, με αιφνιδίασαν, μου έριξαν μια μπουνιά στο πρόσωπο, σπάζοντάς μου τα δόντια. Συνέχισαν να με ξυλοκοπούν με λύσσα. Ηταν χρυσαυγίτες. Να μην πω 100%, αλλά μόνο αυτοί χτυπούν έτσι δολοφονικά». Ο 56χρονος Ρομ μικροπωλητής Χρήστος Δημητρίου κατήγγειλε στον τηλεοπτικό σταθμό ΑΝΤ1 τον ανηλεή ξυλοδαρμό του από μέλη της Χρυσής Αυγής στην οδό Πανόρμου στους Αμπελόκηπους. Οπως υποστηρίζει το θύμα της επίθεσης, οι τέσσερις γεροδεμένοι, μαυροφορεμένοι, με ξυρισμένα κεφάλια, που του επιτέθηκαν, όχι μόνο τον ξυλοφόρτωσαν αλλά του έκλεψαν τα πράγματα που πωλούσε και μικρό χρηματικό ποσό.

Στις 8 Ιανουαρίου συνεχίζεται η δίκη κατά των χρυσαυγιτών Χρήστου Στεργιόπουλου και Δημήτρη Λιακόπουλου για τη δολοφονία με μαχαίρι του πακιστανού μετανάστη Σαχτζάτ Λουκμάν τον προηγούμενο χρόνο (17-01-2013) στα Πετράλωνα.

Στις 11 Ιανουαρίου βγαίνει προς τα έξω μια επίθεση εναντίον του Ιρανού πρόσφυγα Σαϊντ στην Αθήνα, στον οποίο επιτέθηκε μια ομάδα 3 νεοναζί, κόβοντας του το αυτί: "Περπατούσα και μιλούσα στο τηλέφωνο, όταν τρεις άνδρες μαυροφορεμένοι μου επιτέθηκαν στην πλατεία Μεταξουργείου. Με χτύπησαν, ένας τους έβαλε το χέρι του γύρω από τον λαιμό μου, μου

έκανε κεφαλοκλείδωμα και με τα δόντια του έκοψε το αυτί μου. Αιμορραγούσα και το αυτί μου έπεσε στο έδαφος." "Εγώ δεν είδα κανέναν πολιτισμό στην Ευρώπη, καμία αγάπη", πρόσθεσε. Παρόλο που από τον Οκτώβριο του 2013 έχει ξεκινήσει, σύμφωνα με το ελληνικό κράτος, ποινική έρευνα κατά της χρυσής αυγής, φαίνεται πως δεν ισχύει το ίδιο και για το συγκεκριμένο περιστατικό, για το οποίο δεν υπάρχουν μέχρι σήμερα συλλήψεις, μιας και η αστυνομία δεν ασχολείται με περιστατικά που καταγγέλλονται δημόσια ή σ' αυτήν από άτομα "χωρίς χαρτιά" παραμονής στη χώρα. Η απουσία συλλήψεων σε επιθέσεις τέτοιας έντασης, όμως, κινδυνεύει να εκθέσει την εδώ και μήνες διακηρυγμένη δουλειά του ελληνικού κράτους να τιμωρεί τους ρατσιστές, οπότε λαμβάνονται μέτρα για την αποτροπή μιας τέτοιας έκθεσης: έτσι, στις 16 Ιανουαρίου αστυνομικοί συλλαμβάνουν και απελαύνουν τον Ιρανό πρόσφυγα Σαίντ, θύμα της επίθεσης.

Στις 15 Ιανουαρίου το υπουργείο προ.πο. διασκεδάζει τις εντυπώσεις ανακοινώνοντας πως κλείνει το αστυνομικό τμήμα Ακροπόλεως στην οδό Λεωχάρους 4 λόγω παλαιότητας του κτιρίου αλλά και λόγω των συσσωρευμένων καταγγελιών περί παραβίασης ανθρωπίνων δικαιωμάτων από αστυνομικούς του εν λόγω τμήματος. Ένα μέρος της αριστεράς, μέσω των εφημερίδων της, το πανηγυρίζει ως νίκη. Έτσι, περνά απαρατήρητη (;) η λογική πως στην ελλάδα αν είσαι μπάτσος κάνεις βασανιστήρια σε μετανάστες κρατούμενους, θα συνεχίσεις μεν να δουλεύεις αλλά θα κλείσουν το τμήμα που δουλεύεις (;). Η ελληνική αστυνομία με λιτή δήλωση ανακοινώνει πως το προσωπικό του Α.Τ. Ακροπόλεως σπάει και διοχετεύεται σύσσωμο σε τρία άλλα τμήματα: Σύνταγμα (βουλή και πέριξ), Ομόνοια (πρέζα, πορνεία), Εξάρχεια (ανήσυχη νεολαία). Ως γνωστόν, στα τρία τελευταία τμήματα δεν γίνονται βασανιστήρια σε μετανάστες κρατούμενους...

Στις 16 Ιανουαρίου βγαίνουν στη φόρα οι διάλογοι της ομάδας ΔΙΑΣ και του αστυνομικού κέντρου επιχειρήσεων κατά την δολοφονία Φύσσα. Η εντολή του κέντρου είναι σαφής: "Παραμείνατε σε απόσταση να μας δίνετε εικόνα."

Τα μεσάνυχτα της Κυριακής 19 προς 20 Ιανουαρίου, περιπολία του λιμενικού εντοπίζει και επιτίθεται σε βάρκα όπου επέβαιναν 28 μετανάστες (8 βρέφη και παιδιά) κοντά στο Φαρμακονήσι Λέρου, προσπαθώντας να τους αποτρέψουν να μπουν σε ελληνικά χωρικά ύδατα, με αποτέλεσμα τον θάνατο 12 από τους επιβαίνοντες. Από την ημερομηνία αυτή μέχρι και ένα μήνα αργότερα, το θέμα θα παραμείνει στην επικαιρότητα με διάψευση του λιμενικού περί ευθύνης του, παρά τις μαρτυρίες των 16 επιζώντων στην ύπατη αρμοστεία του ΟΗΕ, η οποία ζητά επέκταση των ερευνών.

Ένας επιζών κατέθεσε:"Για να σωθούμε, προσπαθούσαμε να ανέβουμε στο σκάφος του Λιμενικού. Οι λιμενικοί μας κλοτσάγανε για να πέσουμε πάλι στη θάλασσα. Βλέπαμε μπροστά μας μες στη θάλασσα τα παιδιά μας να πνίγονται και να κουνάνε πάνω-κάτω τα χέρια για να σωθούν, και δεν μπορούσε να τα βοηθήσει κανείς. Ενας Σύρος προσπάθησε μ'ένα κοντάρι να σώσει ένα παιδί που πνιγόταν. Ο λιμενικός τον κλότσησε για να τον εμποδίσει. Οι γυναίκες μας πνίγονταν, φώναζαν βοήθεια, και οι λιμενικοί τούς φώναζαν «φακ γιου, φακ γιου» και δεν έκαναν τίποτα. Μια γυναίκα τη βοηθήσαμε να ανεβεί στο σκάφος, την έπιασαν από τα μαλλιά και την πέταξαν στην άλλη άκρη, το ίδιο και το μωρό που είχε μαζί. Η κόρη ενός δεν είχε μάθει ακόμα να λέει μαμά και μπαμπά. Φώναζε, και δεν την έσωσε κανένας.

Εβλεπα τη γυναίκα και το παιδί του φίλου μου στη θάλασσα να πνίγονται. Εβγαλα τα ρούχα μου και ζητούσα σωσίβιο για να πέσω να τους σώσω. «Φακ γιου», μου έλεγαν. «Σκοτώστε με κι εμένα,

σκοτώστε με», τους είπα. Αλλοι ήθελαν να πέσουν στη θάλασσα να πεθάνουν με τους δικούς τους.

Τους εμποδίσαμε. Ο ένας που φαινόταν αρχηγός μάς έλεγε πως άμα πούμε τίποτα, θα μας σκοτώσουν όλους."

Τραγικές φιγούρες ανάμεσα στους επιζώντες οι τρεις μετανάστες που έχασαν όλη τους την οικογένεια: τη γυναίκα του και τα τέσσερα παιδιά

του ο ένας, τη μητέρα του, τον οχτάχρονο αδερφό του και τη δεκάχρονη αδερφή του ο άλλος, τη γυναίκα του και τα δύο παιδιά του ο τρίτος. Ο υπουργός ναυτιλίας Μ. Βαρβιτσιώτης σε δηλώσεις του για το περιστατικό επιτίθεται στον εκπρόσωπο του Συμβουλίου της Ευρώπης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (22/01): «Ο κ. Μούζνιεκς και διάφοροι άλλοι θέλουν να δημιουργήσουν πολιτικό θέμα στην Ελλάδα και είναι συνεχής αυτή η πίεση η οποία δεχόμαστε». Ο υπουργός προ.πο. (24/01) καλύπτοντας πολιτικά τον υπουργό ναυτιλίας δηλώνει «Η τρομοκρατία είναι πιθανό να εκμεταλλευτεί την παράνομη μετανάστευση.»
Ο αρχηγός του λιμενικού Δημήτρης Μπαντιάς δηλώνει: «Σαν αρχηγός του Λιμενικού Σώματος θα αναλάβω την ευθύνη μου. Θα ξεκαθαρίσω ένα πράγμα. Ζητάμε συγγνώμη.» (30/01). Σε λιγότερες από 3 εβδομάδες, ο Μπαντιάς θα απομακρυνθεί από τη θέση του αρχηγού. Μην προτρέξετε να τον συμπαθήσετε, είναι ο ίδιος που κάποιους μήνες πριν έστειλε στρατιωτικά κομάντο του λιμενικού να καταδιώξουν τους Μάριον Κόλα και Ιλίρ Κούπα. Αλλά πάντα στην ελλάδα υπάρχει κάτι χειρότερο από το χειρότερο.

Στις 27 Ιανουαρίου, ημέρα μνήμης του Ολοκαυτώματος, επιτέλους κάποια καλά νέα από την Καβάλα, με τα λόγια του αστυνομικού δελτίου: "Πρώτες πρωινές ώρες χθες (26-1-2014) στην πόλη της Καβάλας, ομάδα 50 περίπου ατόμων του ευρύτερου αντιεξουσιαστικού χώρου, έχοντας καλυμμένα τα χαρακτηριστικά των προσώπων τους με κράνη και κουκούλες, επιτέθηκαν με ξύλινα ρόπαλα, αλυσίδες, πέτρες και μολότοφ, σε ομάδα 14 ατόμων περίπου, μελών τοπικού Σωματείου, ενώ κατά την διαφυγή τους, προξένησαν φωτιά σε τρεις κάδους απορριμμάτων". Σημείωση των μεταφραστών του αστυνομικού δελτίου: όπου "τοπικό Σωματείο", διάβαζε: φασίστες της Πατριωτικής Κίνησης Καβάλας. Η Καβάλα αναμφισβήτητα παίρνει το βραβείο αντιφασισμού για τον Ιανουάριο του 2014 μιας και, όπως ανακοινώνει η αστυνομία πάλι, 13χρονος Αλβανός μαθητής συλλαμβάνεται από την Ασφάλεια καθώς τόσο κατά την 28η Οκτωβρίου όσο και κατά την 17η Ιανουαρίου εισήλθε κατά τις βραδινές ώρες στην αυλή του σχολείου του, αφαίρεσε την ελληνική σημαία από το ιστό και την έκαψε στο πεζοδρόμιο.

Στις 29 Ιανουαρίου ο Αιγύπτιος μετανάστης Ουαλίντ που το καλοκαίρι του 2012 είχε βασανιστεί και βρέθηκε αλυσοδεμένος σε δέντρο της Σαλαμίνας την επόμενη μέρα, καταγγέλει δημοσίως ότι δέχεται απειλές από τους βασανιστές του.

Στις 30 Ιανουαρίου ο Δένδιας δηλώνει: η ποιότητα των παράνομων μεταναστών που δέχεται η χώρα «είναι τραγική». Εξηγώντας, τόνισε: "Ο μετανάστης της πρώην Σοβιετικής Ένωσης που πάει στη Σουηδία έχει ένα επίπεδο, εμείς αντιμετωπίζουμε μετανάστες από το Μπαγκλαντές, το Αφγανιστάν με μια άλλη κουλτούρα από έναν άλλο κόσμο. Αυτή είναι η δική μας ατυχία".

Στις 31 Ιανουαρίου οι έλληνες πολίτες της κρίσης εμφανίζονται και πάλι έτοιμοι να επέμβουν, αγανακτισμένοι από την παραβατικότητα των Ρομά, τους οποίους κατηγορούν για ρευματοκλοπές και υδροκλοπές, αλλά και "πιθανή" διακίνηση ναρκωτικών (ενάντια στην ναρκοκουλτούρα λοιπόν και η Καλαμάτα...). Εξαναγγέλλουν λοιπόν την έναρξη κινητοποιήσεων, μέχρι την οριστική απομάκρυνση των Ρομά από την Αγία Τριάδα Καλαμάτας: "Το δημαρχείο της Καλαμάτας επισκέφθηκε η επιτροπή κατοίκων κι ενημέρωσαν το δήμαρχο Παναγιώτη Νίκα, για την έναρξη συνεχών κινητοποιήσεων, μέχρι να λήξει το θέμα με την μετεγκατάσταση των Ρομά από την Αγία Τριάδα στον οικισμό της Μπιρμπίτας, που δημιουργήθηκε για το σκοπό αυτό."

Στις 2 Φεβρουαρίου αποκαλύπτεται πως ο Θόδωρος Καρυπίδης, υποψήφιος περιφερειάρχης του ΣΥΡΙΖΑ στην δυτική μακεδονία, ήδη από

τον περασμένο Ιούνιο, είχε ποστάρει στη σελίδα του στο facebook τα εξής: «Η Νέα Τηλεόραση της Ελλάδας θα λέγεται ΝΕΡΙΤ (Nerit) που είναι Εβραϊκό όνομα για κορίτσια και σημαίνει στα εβραϊκά Nera και δένεται σε κορίτσια που γεννήθηκαν κατά τη Χάνουκα...«κερί» της Ανθελληνικής γιορτής Χάνουκα δηλαδή...τι γιοργάζουν οι Εβραίοι στην Ανθελληνική γιορτί Χάνουκα. Το όνομα Nerit είναι συγγενεές με το Berit (πως λέμε Μπενέ Μπερίτ...). Φημολογείται ότι δ/ντης μπορεί να είναι ο Παπαχελάς, το αστέρι της Bilderberg. Ο πλέον κατάλληλος.. Ο Σαμαράς ανάβει ένα - ένα τα κεριά (Νεριτ) στην επτάφωτη λυχνία των Εβραίων και βάζει φωτιά στην Ελλάδα ...μετά την επίσκεψή του στην Συναγωγή της Θεσσαλονίκης, (τι ειρωνία :μέσα στην πατρίδα του Μεγαλέξανδρου) οργανώνει νέα Χάνακα κατά των Ελλήνων...».

Ο Καρυπίδης ως δημοσιογράφος ήταν από εκείνους που είχε δώσει βήμα σε εκπροσώπους των νεοναζί στην εκπομπή του, ενώ εναντιώθηκε στις συλλήψεις των χρυσαυγιτών. Η, δε, υποψηφιότητα του θεωρήθηκε 'κλειδί' για την ενδεχόμενη συνεργασία ΣΥΡΙΖΑ και του ακροδεξιού κόμματος των 'Ανεξάρτητων Ελλήνων'. Η αντίδραση του κόμματος είναι νωχελική. Η υποψηφιότητα του Καρυπίδη στις δημοτικές εκλογές τελικά αποσύρεται από την κεντρική επιτροπή του κόμματος 4 μέρες μετά την αποκάλυψη των δηλώσεων του, ενώ, ο υποψήφιος δήμαρχος του ΣΥΡΙΖΑ στην Αθήνα, Σακελλαρίδης, εκφράζει την άποψη πως με τον Θ.Κ. απλώς τους χωρίζει μια διαφορετική "συναντίληψη". Από την άλλη, συμπαρίστανται στον Θ.Κ. για τις δηλώσεις του τόσο βουλευτές της χρυσής αυγής όσο και η τοπική οργάνωση του ΣΥΡΙΖΑ στην Κοζάνη. Ο ΣΥΡΙΖΑ κατηγορεί την αμερικανο-εβραϊκή επιτροπή που τοποθετήθηκε δημόσια για το θέμα Καρυπίδη πως διέπραξε "παρέμβαση στα εσωτερικά πράγματα της χώρας".

Τέτοια εποχή, πριν ένα χρόνο η χρυσή αυγή αλώνιζε στα νοσοκομεία για να ανακαλύψει και να διώξει μετανάστριες αποκλειστικές νοσοκόμες και από ότι έλεγαν οι πληροφορίες, το κυνήγι διεξαγόταν σε συνεργασία με το σωματείο – ελληνίδων – αποκλειστικών νοσοκόμων. Τρία-τέσσερα άρθρα στον ελληνικό τύπο του Φεβρουαρίου του 2014 επαναφέρουν το θέμα και η πολιτεία... αναλαμβάνει δράση. Στις **2 Φεβρουαρίου** στο νοσοκομείο Ευαγγελισμός της Αθήνας συλλαμβάνονται 12 "αλλοδαπές" γυναίκες (επτά υπήκοοι Γεωργίας, δύο Βουλγαρίας, δύο Αλβανίας και μία Ρωσίας) και δύο Ελληνίδες. Όλες εργάζονταν ως αποκλειστικές νοσοκόμες, χωρίς να διαθέτουν το απαιτούμενο πτυχίο Σχολής Αδελφών Νοσοκόμων, καθώς και άδεια άσκησης επαγγέλματος. Όλες τις συλλήψεις έκανε η Διεύθυνση Αλλοδαπών. Τα υπόλοιπα τα αποκαλύπτει η Καθημερινή (στις 16 Φεβρουαρίου): "τον Μάιο του 2012, η επίθεση των ελεγκτών του ΙΚΑ τσάκωσε 106 «νοσοκόμες» χωρίς χαρτιά σε επτά διαφορετικά νοσοκομεία της Αθήνας. Πέντε μήνες αργότερα, άλλες 133 κυρίες που υποδύονταν τις νοσοκόμες πιάστηκαν σε Αθήνα, Ιωάννινα και Θεσσαλονίκη. Και αυτό, ενώ οι ελεγκτές έβλεπαν άπειρες «νοσοκόμες» να τρέχουν στους διαδρόμους για να γλιτώσουν τον έλεγχο. Στο νοσοκομείο του Ρίου το 2012, ο πρόεδρος της Ενωσης Αποκλειστικών Νοσοκόμων έλεγε πως οι παράνομες νοσοκόμες από τη Βουλγαρία καταφθάνουν στο προαύλιο με… πούλμαν, και ξεκινούν το «ψάρεμα» ασθενών στους θαλάμους."

Σ**τις 7 Φεβρουαρίου** ψηφίζεται στη Βουλή η αφαίρεση του δικαιώματος ψήφου των ... νόμιμων μεταναστών στην ελλάδα.

Σ**τις 20 Φεβρουαρίου** η δημοσιογράφος Διονυσία Λάγιου που έγραφε για περιστατικά ρατσισμού στο Περιστέρι πέφτει θύμα επίθεσης ομάδας, η οποία την έσυρε βίαια σε παρακείμενη οικία,

όπου τη χτύπησαν με πρωτοφανή αγριότητα και αποπειράθηκαν να την πνίξουν. Την ίδια μέρα στη βουλή ΣΥΡΙΖΑ και τα κόμματα της κυβέρνησης ψηφίζουν το νέο Μεταναστευτικό Κώδικα που οριστικά απομακρύνει την απόδοση ελληνικής ιθαγένειας από παιδιά της λεγόμενης 'δεύτερης γενιάς μεταναστών', που είτε έχουν γεννηθεί είτε κάνει όλο το σχολείο στην ελλάδα.

Σ**τις 24 Φεβρουαρίου** 10 μήνες φυλάκιση (με αναστολή, πάντα) σε οδηγό λεωφορείου που κατέβασε αφρικανούς επιβάτες.

Σ**τις 28 Φεβρουαρίου** ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ νουθετεί την ελληνική κυβέρνηση για ένα οριστικό και ουσιαστικό (πια!) χτύπημα κατά του παρεμπορίου. Θυμηθείτε το αυτό: "Ας πάμε να το

'χτυπήσουμε' στα σημεία εισόδου της χώρας, εκεί που μπαίνουν τα παράνομα προϊόντα, να πάμε στις αποθήκες." Όπως και το άλλο. Οι δημοτόμπατσοι που θα κυνηγάνε μετανάστες τους καιρούς της κυβερνώσας αριστεράς πιθανότατα δεν θα αλλάξουν καν χρώμα στολών ούτε για το ξεκάρφωμα.

Σ**τις 4 Μαρτίου** ο εκπρόσωπος Τύπου του ΣΥΡΙΖΑ Πάνος Σκουρλέτης παραίνεσε δημοσίως να διωχθούν οι εγκληματικές πράξεις της χρυσής αυγής αλλά όχι και οι ιδέες της (το πιάσαμε!).

Σ**τις 6 Μαρτίου** τρεις μετανάστες που επέβαιναν σε ταχύπλοο σκάφος τραυματίστηκαν όταν λιμενικοί πυροβόλησαν προκειμένου να ακινητοποιήσουν και να συλλάβουν τον διακινητή τους

μεταξύ 11.30 και 12.00 το πρωί της Πέμπτης στη θαλάσσια περιοχή μεταξύ Χίου και

Οινουσσών. Πληροφορίες αναφέρουν ότι πρόκειται για πρόσφυγες από τη Συρία, μία 19χρονη, έναν 30χρονο και έναν 45χρονο, οι οποίοι έχουν τραυματιστεί ελαφρά. Ο νέος αρχηγός του λιμενικού, αρκετά έξυπνα, δεν ζητάει συγγνώμη. Πέντε μέρες αργότερα (11/03), νέο ναυάγιο στα βόρεια της Σύμης με έναν νεκρό μετανάστη και τρεις αγνοούμενους. Επτά μέρες αργότερα (18/03), νέο ναυάγιο στο ακρωτήρι Κόρακας της Μυτιλήνης με 7 νεκρούς μετανάστες, 2 αγνοούμενους και 8 διασωθέντες. Εκείνη τη μέρα, όμως, γίνεται και το αποφασιστικό βήμα από πλευράς λιμενικού: ανακοινώνεται ότι οι λιμενικοί θα εκπαιδεύονται σε θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Σ**τις 6 Μαρτίου**, πάλι, έρευνα στο ΒΗΜΑ δημοσιεύεται με το στοιχείο ότι 3 στους 10 μαθητές έχουν ασκήσει βία στα σχολεία της χώρας, εις βάρος συμμαθητών τους με διαφορετική καταγωγή. Εικάζουμε ότι η έρευνα αναφέρεται μόνο σε σωματική βία...

Σ**τις 13 Μαρτίου** γύρω στους 100 μετανάστες από το Μπαγκλαντές διαδηλώνουν στη Μανωλάδα για το γεγονός ότι παραμένουν απλήρωτοι για μήνες και τους απειλούν οι έλληνες-αφεντικά τους με συνεχή βία. Αναμφισβήτητα, η πρώτη εργατική διαδήλωση στην ελλάδα για το 2014 που καθιερώνει την εξής καινοτομία: δεν καταριέται την τρόικα αλλά τα πολύ συγκεκριμένα αφεντικά της. Τυχαίο; Δε νομίζουμε.

Στις 18 Μαρτίου κάτοικοι των χωριών Αμύκλες και Τραπεζοντή εξεγείρονται ενάντια στους τσιγγάνους. Οι μηνύσεις εναντίον τους προπορεύονται των επιθέσεων με καραμπίνες. Τα τοπικά ΜΜΕ δημιουργούν κλίμα πογκρόμ και οι έφοδοι αστυνομικών στους κοντινούς καταυλισμούς γίνονται καθημερινότητα.

Στις 21 Μαρτίου ο Παναγιώτης Μπαλτάκος, σύμβουλος του πρωθυπουργού, γενικός γραμματέας της κυβέρνησης και εμπνευστής της αποσυρμένης διάταξης του μεταναστευτικού νομοσχεδίου που προέβλεπε απέλαση των μεταναστών σε περιπτώσεις ψευδών καταγγελιών τους για ρατσιστική βία εκ μέρους αστυνομικών, δηλώνει και για όποιον τυχόν δεν το κατάλαβε πως «αντι-κομμουνιστής γεννήθηκα και αντι-κομμουνιστής θα πεθάνω».

Την ίδια μέρα, διεθνή ημέρα κατά του ρατσισμού, ο υπουργός προ.πο. Δένδιας ανακοινώνει δημοσίως πως η ελλάδα δίνει μαθήματα αντιμετώπισης του ρατσισμού.

Στις 24 Μαρτίου δολοφονείται ο Κωνσταντίνος Προβιδάκης από 5 άτομα. «Οι συγχωριανοί νόμιζαν ότι έδερναν Πακιστανό και φοβήθηκαν να μπουν στη μέση", λέει ο γιος του θύματος και "Τους είπα: Γιατί, ο Πακιστανός δεν έχει ζωή;», ερώτημα που τίθεται μάλλον ρητορικά.

Το μεσημέρι της 25ης Μαρτίου, εθνικής επετείου των ελλήνων, ο 42χρονος Αλβανός ισοβίτης Ιλίρ Καρέλι (Kudret Kume, το πραγματικό του όνομα) μαχαιρώνει τον 46χρονο σωφρονιστικό υπάλληλο Γιώργο Τσιρώνη στις φυλακές Μαλανδρίνου με αποτέλεσμα τον θάνατο του τελευταίου. Τη στιγμή του μαχαιρώματος ο Καρέλι φώναζε: «Αφού δεν με αφήνετε να δω τη μάνα μου, θα πάρω τη ζωή ενός από εσάς.» Στο σημείωμα που άφησε πίσω

του ο Καρέλι, έγραψε: «Προς την Υπηρεσία Φυλακών του Μαλανδρίνου. Με κρατάτε εδώ μέσα στη φυλακή τσάμπα τόσο καιρό, τόσα πολλά χρόνια, μόνο για κλοπές, χωρίς να έχω σκοτώσει κάποιον, γιατί; Γιατί δεν μου αφήσατε να πάω στο σπίτι μου να βρω ζωντανή τη μάνα μου, γιατί; Γιατί δεν μου αφήσατε να έφκιανα και εγώ μια οικογένεια, γιατί; Είμαι μέσα από το 1997 και δεν χορτάσατε με τα τόσα χρόνια από τη ζωή μου; Μέχρι τώρα έχω βγάλει τα ισόβια και 4 χρόνια με εργασία. Με το λάθος που έχω κάνει δεν μου αξίζανε τόσα πολλά χρόνια και ακόμα συνεχίζετε να με κρατάτε, γιατί; Γιατί τώρα αναγκαστικά πρέπει να πάρω και εγώ μια ζωή από εσάς...Γιατί μου το πήρατε όλη την ζωή μου, γιατί, γιατί... γιατί;». Ο Καρέλι έκτιε ποινές ισοβίων για κλοπές και διακίνηση μικροποσοτήτων ναρκωτικών.

Στις26 Μαρτίου στελέχη της Αστυνομίας σχολιάζουν στο ΒΗΜΑ για περίπτωση επίθεσης εναντίον δύο ατόμων στα Εξάρχεια: «στόχοι της επίθεσης ήταν ένας Αλβανός και ένας Ασιάτης που φέρεται να επιδίδονταν σε λαθρεμπόριο τσιγάρων αλλά πιθανόν και ναρκωτικών στην πλατεία Εξαρχείων. Ο ένας εξ αυτών, ηλικίας περίπου 40 ετών, βρέθηκε χτυπημένος κοντά στην οδό Πατησίων λίγη ώρα αργότερα. Μίλησε για ξυλοδαρμό του από τους μασκοφόρους σε μια γειτονική πολυκατοικία. Δεν θέλησε όμως να προχωρήσει σε άλλη ενέργεια ή καταγγελία». Ωστόσο, σύμφωνα με άλλες πηγές, το πρόβλημα είναι πιο σύνθετο με τη σύγκρουση αντιεξουσιαστών με Αλβανούς που επιχειρούν κυρίως να ελέγξουν την πιάτσα του λαθρεμπορίου στα μπαρ του κέντρου της Αθήνας. Υπενθυμίζουμε ένα άσχετο γεγονός: Στις 24 Φεβρουαρίου βγήκε άλλο ένα βιντεάκι από τον πυρήνα Νίκαιας στη δημοσιότητα όπου τα μέλη του πυρήνα τραγουδούσαν: "Τους βλέπετε αυτούς - Τους λένε Αλβανούς. Τα ρούχα μου θα ράψω με δέρματα από αυτούς. Τα σπίτια μας θα βάψουμε με αίμα από αυτούς." (σύνθημα κοινώς γνωστό και από τα ΟΥΚ στην παρέλαση τον Μάρτιο του 2010).

Στις 27 Μαρτίου, ο Καρέλι θα βρεθεί νεκρός στο κελί του στη Νιγρίτα Σερρών. Από τα ελληνικά μέσα άρχισαν να βγαίνουν με το σταγονόμετρο πληροφορίες μέχρι που αλβανοί ιατροδικαστές και ΜΜΕ ανέλαβαν να διαδόσουν στοιχεία για την υπόθεση. Σύμφωνα με την έκθεση των αλβανών ιατροδικαστών, λοιπόν (που μετέπειτα μεταφράστηκαν τμήματα της μόνον στα ελληνικά): «διαπιστώθηκαν σοβαρά τραύματα στο κεφάλι του θύματος, κατάγματα στα πλευρά, απουσία νυχιών, σπασμένα πέλματα ποδιών καθώς και ότι τα χέρια του ήταν καμένα και αλυσοδεμένα. [...] Οι βασανιστές προσπάθησαν να του κόψουν και τα γεννητικά όργανα.» Συνελήφθησαν 14 σωφρονιστικοί υπάλληλοι των φυλακών Νιγρίτας για τον βασανισμό και τον θάνατο του Καρέλι, ενώ ο πρόεδρος των φρουρών των φυλακών Νιγρίτας Χάρης Κονσολίδης, σε μια στιγμή ... επιβεβαίωσης πως οι θύτες-βασανιστές-δολοφόνοι είχαν ψυχολογικά προβλήματα, ανακοινώθηκε ότι νοσηλεύεται από τα τέλη Μαρτίου στην ψυχιατρική κλινική του Νοσοκομείου Σερρών. Λίγες μέρες μετά, η ομάδα 'Μηδενιστές – Συμμορίες Εκδίκησης' χτυπάει με χειροβομβίδα αυτοκίνητο σωφρονιστικού στο Αιγάλεω.

Στις 28 Μαρτίου αθωώνονται από δικαστήριο οι 7 αστυνομικοί της ομάδας ΔΙΑΣ για ξυλοδαρμό και κλοπές κατά μεταναστών (το καλοκαίρι του 2011 στον άγιο παντελεήμονα). Οι αστυνομικοί που κατηγορούνται για απλές σωματικές βλάβες από κοινού κατά συρροή και για κλοπή, αρνήθηκαν τις κατηγορίες κι υποστήριξαν ότι «οι ισχυρισμοί των κατηγορουμένων ότι ξυλοκοπήθηκαν ή ότι έπεσαν θύματα κλοπής έγιναν προκειμένου να εκμεταλλευθούν το ειδικό νομικό καθεστώς προστασίας μη έκδοσης από την χώρα για όσους αλλοδαπούς προχωρούν σε τέτοιου είδους αναφορές».

Το υλικό που προέκυψε από τους τρεις πρώτους μήνες αποδελτίωσης του 2014 αρχικά σε 4 κι έπειτα σε 3 καθημερινές εφημερίδες, ψάχνοντας για υλικό που σχετίζεται με τον ρατσισμό, τον εθνικισμό και τον αντισημιτισμό στην ελλάδα, απέφερε στα ημερολόγια ρατσισμού του πρώτου τριμήνου γύρω στα 500 άρθρα. Από αυτά για το κείμενο που γράφουμε εδώ χρησιμοποιήσαμε λίγο παραπάνω από 150 άρθρα, δηλαδή ουσιαστικά το 1/3 το υλικού που μαζέψαμε. Αφήσαμε δηλαδή απ' έξω πολλά περιστατικά (π.χ. επιχειρήσεις 'Ξένιου Δία', άλλες ανεξιχνίαστες δολοφονίες μεταναστών που συνδέονται

από τους μπάτσους με το συνήθες 'ξεκαθάρισμα λογαριασμών', νομικές εξελίξεις στο θέμα δίωξης της χ.α. επιχειρήσεις εναντίον μικροπωλητών έξω από την ΑΣΟΕΕ κτλ) ή άλλα που συνδέονται με τη συνήθη εγκληματοποίηση των μεταναστών στην ελλάδα από τα ΜΜΕ, περιστατικά τα οποία εντάσσονται στα ημερολόγια ρατσισμού λόγω της "απλής" έμπνευσης που έχουν τα ελληνικά ΜΜΕ να τονίζουν πάντοτε την καταγωγή δραστών αδικημάτων όταν πρόκειται για μη-έλληνες, ενώ να την αποκρύβουν συνήθως όταν αναφέρονται σε έλληνες. Αυτό από μόνο του σαν στοιχείο εφοδιάζει όσους από εμάς κάνουν αποδελτίωση με κάποια παραπάνω καχυποψία, όταν διαβάζουμε ελληνικά μίντια μιας και προσπαθούμε να προσαρμοστούμε και στο πως παράγονται οι ειδήσεις. Εδώ είναι κι ένα άλλο αυτονόητο γύρω από το ποια πραγματικότητα απεικονίζουν οι καθημερινές εφημερίδες, την οποία την δηλώνουμε και ρητά από εδώ. Αυτή η πραγματικότητα είναι των εφημερίδων, καλλωπισμένη και κρυμμένη όσο πρέπει για να μην βγαίνουν κάποια από τα χειρότερα πράγματα προς τα έξω.

Μια άλλη έλλειψη που εντοπίσαμε επιβεβαιωτικά σε σχέση με τον ισχυρισμό μας αυτόν και δύσκολα μπορεί να παρακαμφθεί από τα ημερολόγια ρατσισμού είναι η εξής: μολονότι οι εν λόγω καθημερινές εφημερίδες σπάνια καλύπτουν γεγονότα που αποκαλύπτουν τα ρατσιστικά αισθήματα των κατοίκων της ελλάδας, συμβουλευτήκαμε και άλλα ελληνικά μέσα για να σας δώσουμε μια τέτοια γεύση αλλά και για να μην παρεξηγήσει κανείς τα πράγματα, νομίζοντας πως το πρόβλημα του ελληνικού ρατσισμού πηγάζει από το κράτος και όχι τους κατοίκους της όμορφης αυτής χώρας.
Τέλος, αν και παρά την ανάγνωση του παραπάνω κειμένου υπάρχει η απορία του τι συνδέει όλα τα παραπάνω περιστατικά, εμείς απαντάμε με τον εξής τρόπο: ένα περισσότερο ή λιγότερο ορατό νήμα που καταδεικνύει την περιφρούρηση της εθνικής (κ)ενότητας των δολοφόνων ελλήνων, από την κρατική χάραξη πολιτικής στα σύνορα και το πνίξιμο κάποιων δίχως ονόματα 'ξένων' μέχρι την κοινωνικά απολύτως νομιμοποιημένη μορφή αυτοδικίας του εθνο-τσαμπουκά, από την δολοφονία ενός κρατούμενου Αλβανού μετανάστη μέχρι την δολοφονία ενός "επειδή έμοιαζε με Πακιστανό". Όλα αυτά δεν έτυχε να συμβούν μέσα σε ένα πυκνό τρίμηνο αλλά μάλλον το αντίστροφο συμβαίνει: το πυκνό αυτό τρίμηνο είναι το καθαρό και ταυτόσημο αποτύπωμα της ελληνικής ιδεολογίας και των καθημερινών θυμάτων της.

Συμπεράσματα (και άλλες εκτιμήσεις για τον βόθρο και τη χρονική συγκυρία)

Είναι καλό να τονίσουμε εδώ ότι τα παραπάνω περιστατικά έλαβαν χώρα στην ελλάδα, κατά το πρώτο από τα δύο τρίμηνα στα οποία το ελληνικό κράτος είχε την προεδρία της Ε.Ε., πράγμα που σημαίνει ότι υπήρχε μια παραπάνω προσοχή, ώστε να μην εκτεθεί η χώρα στα μάτια των ευρωπαίων εταίρων ως ρατσιστικός βόθρος που είναι. Από την άλλη, η προεδρία στην Ε.Ε. επηρέασε την ειδησεογραφία, εμφανίζοντας πάνω από μια ντουζίνα άρθρα σε καθημερινές εφημερίδες που εστίαζαν στο πόσο «πρόβλημα» είναι η μετανάστευση για την ελλάδα, αλλά και την ευρώπη.

Αυτό είναι και ένα από τα συμπυκνωμένα νοήματα – δεν υπάρχει ρατσισμός σε αυτή τη χώρα, ο ναζισμός αντιμετωπίστηκε μια και καλή – που μπορούν να βγουν σε πολλά από τα παραπάνω περιστατικά: ο Ιρανός πρόσφυγας που του έκοψαν το αυτί απελαύνεται, ενώ οι δράστες απολαμβάνουν το ακαταδίωκτο, ο αρχηγός του λιμενικού ζητάει συγγνώμη για το Φαρμακονήσι και διώχνεται από το σώμα. Η αριστερά συνολικότερα μπορεί να ταυτιστεί με τα παραπάνω κρατικά προτάγματα ("δεν υπάρχει ρατσισμός στην ελλάδα!") και μέσω της απουσίας οποιασδήποτε αντίδρασης της, αν όχι του σιγονταρισμάτος κιόλας, απέναντι στην ανακάλυψη και την αντιμετώπιση του προβλήματος "ρομά", όπως αυτό επιβεβαιώνεται και επανεπιβεβαιώνεται σε κάθε τρίμηνο της ελληνικής καθημερινότητας.

Ένα άλλο, πιο μερικό, συμπέρασμα που μπορεί να βγάλει κανείς / καμιά τόσο στην περίπτωση της αποπομπής του αρχηγού του λιμενικού όσο και στην δολοφονία του Αλβανού κρατούμενου Καρέλι είναι ότι αυτό το κράτος στα νότια των βαλκανίων, παρά την όποια μεταπολίτευση πέρασε από πάνω του, διατήρησε στο ακέραιο ένα εμφυλιοπολεμικό στοιχείο: αυτός της δεξιάς εθνικόφρονης εκδικητικότητας που δεν ανέχεται να υφίστανται να λέγονται και να γίνονται κακά πράγματα στην αυλή της και η οποία τόσο αυτονόητα και τόσο δεδομένα θα περάσει στην αντεκδίκηση για να 'καθαρίσει το όνομα της'.

Ένα τρίτο συμπέρασμα είναι αυτό που έχει να κάνει με τις συλλήψεις των χρυσαυγιτών, τον περασμένο Οκτώβρη και με το ποιος ωφελείται πολιτικά από αυτές τις συλλήψεις και, κατ' επέκταση, του πόσο κενές ενδιαφέροντος για κάποιον ... φασισμό ήταν οι κρατικές πρωτοβουλίες του περασμένου Οκτώβρη.
Με την απόσταση του εξαμήνου που μας χωρίζει απ' αυτές, διαπιστώνουμε ότι οι διεκδικητές των νεοναζί ψηφοφόρων της χρυσής αυγής είναι πολλοί. Το ελληνικό κράτος (π.χ. συλλήψεις στα νοσοκομεία) όσο και η αριστερά του (π.χ. νουθεσία για το χτύπημα στο παρεμπόριο) προσπαθούν να πάρουν και αυτοί ένα κομμάτι από την φασιστόπιτα όπως είδαμε. Πράγμα που μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι αυτή η κοινωνία και οι εκπρόσωποι της έχουν φασιστικοποιηθεί αρκετά, ώστε οι νεοναζί να αποτελούν απλώς το καθαρό σύμπτωμα της ελληνικής πραγματικότητας, δηλαδή την κορυφή του παγόβουνου. Αν είναι, λοιπόν, να λέμε πως παλεύουμε τον ελληνικό φασισμό στον 21ο αιώνα, μάλλον είναι το ίδιο το παγόβουνο που θέλει σπάσιμο παρά η κορυφή του.

Antifa Negative, 05/2014.

η ζωή σε κίνηση:

συνέντευξη στην ιρλανδία με τη Νεφέλη, μια γεωργιανή μετανάστρια στην ελλάδα

Τη συνέντευξη πήρε για λογαριασμό του 0151 το μπλογκ Spilt Milk (http://spiltmilk.espivblogs.net/)

0151: ***Γεια σου Νεφέλη. Είδαμε πρόσφατα ένα κείμενο σου στο contrainfo και θα θέλαμε να σου κάνουμε κάποιες παραπάνω ερωτήσεις γιατί κάποια πράγματα μας κέντρισαν, όπως π.χ. οι εμπειρίες σου μέσα από διάφορες χώρες που πέρασες, συμπεριλαμβανόμενης της ελλάδας. Αρχικά, όμως, πώς θα χαρακτήριζες γενικά τη ζωή στη Γεωργία;***

Δύσκολη από πολλές απόψεις. Όπως και παντού όπου υπάρχει τόση φτώχεια και εξαθλίωση, ο περισσότερος κόσμος έχει κλειστεί στον εαυτό του και λόγω της κατάστασης αυτό που τον απασχολεί είναι η επιβίωση. Μαζί με όλα αυτά, όλο και μεγαλώνει ο θρησκευτικός φανατισμός, παντού χτίζονται εκκλησίες, με τις διαφημίσεις που ζητούν τη χρηματική συνδρομή από τους τηλεθεατές να είναι σε πρώτο πλάνο μαζί με τις διαφημίσεις για φάρμακα. Στη χειρότερη κατάσταση βρίσκεται η νεολαία που πέραν της θρησκείας δεν έχει τίποτα κοινό με τη γενιά των γονιών της κι έχει καταμπερδευτεί για το πως θα συνδυάσει τα πατροπαράδοτα ήθη κι έθιμα με τον τόσο επιθυμητό δυτικό τρόπο ζωής.

0151: ***Ποια είναι η θέση της Γεωργίας γενικότερα στον Καύκασο; Πώς βλέπουν τις γείτονες χώρες;***

Επικρατεί άγνοια για το τι γίνεται στο Αζερμπαϊτζάν, εκτός κι αν είναι εκλογές, κάποια συμφωνία / διαφωνία με τη Ρωσία, ή κάποιο ντοκιμαντέρ που με υπερηφάνεια δείχνει πως κάποτε ήμασταν μεγάλοι και τρανοί, και πως οι ορθόδοξες εκκλησίες στα εδάφη του Αζερμπαϊτζάν είναι μια απόδειξη του περασμένου μας μεγαλείου κλπ. Όσο για τη Ρωσία, μισούμε φανατικά οτιδήποτε έχει σχέση μαζί της και εννοείται πως σε τίποτα απ' όσα έχουν συμβεί δεν φταίμε εμείς αλλά οι κακοί μας γείτονες.

Τους Αρμένιους αγαπάμε να τους κοροϊδεύουμε γιατί είμαστε και πολύ καλύτεροί τους — τους έχουμε για ανέκδοτα, όπως συμβαίνει με τους Πόντιους στην Ελλάδα, και οι φράσεις τύπου «δεν είμαι και Αρμένισσα για να φορέσω αυτό» ακούγονται συχνά πυκνά γιατί εκτός απ' όλα τα υπόλοιπα έχουμε και καλύτερο γούστο… Εκτός από τις γειτονικές χώρες του Καυκάσου, με την Τουρκία τόσο η κυβέρνηση όσο κι ο κόσμος είναι αναγκασμένοι να έχουν καλές σχέσεις· η μεν κυβέρνηση λόγω διάφορων τούρκικων κατασκευαστικών και τηλεπικοινωνιακών εταιρειών, πολλές από τις οποίες έχουν το μονοπώλιο στην αγορά της χώρας, κι ο δε κόσμος, που δεν μπόρεσε να ξεφύγει πιο δυτικά, λόγω εργασίας που του προσφέρει η άλλοτε μισητή χώρα των βάρβαρων κατακτητών· μιας κι οι περισσότεροι Γεωργιανοί που δραστηριοποιούνται στο εμπόριο έχουν άμεσα ή έμμεσα να κάνουν με την Τουρκία απ' όπου και εισάγονται τα περισσότερα προϊόντα και είδη πρώτης ανάγκης.

0151: ***Σε κάποιες γειτονικές χώρες τελευταία έχουν αρχίσει και υπάρχουν κάποιες κινήσεις πολιτών. Στην Αρμενία για περιβαλλοντικά ζητήματα, στο Αζερμπαϊτζάν για την ελευθερία της έκφρασης κλπ. Υπάρχει κάτι τέτοιο στη Γεωργία;***

Αν εξαιρέσεις ελάχιστους φοιτητές της πρωτεύουσας και ακόμη λιγότερα μέλη διάφορων ΜΚΟ, επικρατεί απόλυτη νέκρα. Μετρημένες στα δάχτυλα ενός χεριού οι φοιτήτριες που τολμούν να σχολιάσουν και να διαμαρτυρηθούν για δηλώσεις ιερέων: κατά τη διάρκεια συχνών «επιμορφωτικών» ομιλιών τους στα πιο γνωστά πανεπιστήμια της χώρας, ιερείς λένε πως όταν γίνονται εκτρώσεις κάποιες φορές το 'παιδί' δήθεν γεννιέται ζωντανό και οι γιατροί το βάζουν στα ψυγεία για να πεθάνει… Κι ακόμη λιγότεροι είναι αυτοί που βλέπουν κάτι το αφύσικο στο γεγονός πως μαζί με την πλαστική μύτη, η παρθενορραφή είναι η πιο συχνή αισθητική επέμβαση που γίνεται στη χώρα.

0151: ***Πώς αντιμετωπίζονται τα 'διαφορετικά' άτομα; Ποια είναι η θέση της σεξουαλικότητας;***

Έχουν υπάρξει ουκ ολίγες περιπτώσεις όπου ομόφυλα ζευγάρια τουριστών έπεσαν θύματα κακοποίησης, όταν οι φιλόξενοι και πολύ βαρβάτοι Γεωργιανοί άντρες ανακάλυψαν τις σεξουαλικές τους προτιμήσεις. Όσο για ανθρώπους που είχαν ακόμη μεγαλύτερη ατυχία να γεννηθούν και να μένουν στη Γεωργία καταλαβαίνεις πόσο δύσκολη είναι η κατάστασή τους. Όποιος θέλει να έχει μια ξεκάθαρη εικόνα για το πως έχει η κατάσταση θα του πρότεινα να ρίξει μια ματιά σε ένα λινκ (https://www.youtube.com/watch?v=djha0IJyC0c) από ένα σχετικά πρόσφατο βίντεο όπου γίνεται ξεκάθαρο σε τι κατάσταση βρέθηκαν γύρω στα 10 άτομα που προσπάθησαν να δείξουν πως δεν θέλουν να κρύβουν τον σεξουαλικό τους προσανατολισμό ή να δέχονται βία και περιφρόνηση λόγω αυτού.

0151: ***Πώς αντιμετωπίζονται οι μειονότητες (Εβραίοι, Σβάνοι, Οσσέτιοι, λίγοι Αρμένιοι στον νότο);***

Λόγω της οικονομικής κατάστασης μαζί με Γεωργιανούς έχουν αφήσει τη χώρα και πολλοί Εβραίοι, Αρμένιοι, Έλληνες κλπ. Όσοι δε έχουν απομείνει εκεί, δεν έχουν καμία στήριξη ούτε από τις εκάστοτε κυβερνήσεις που δεν φροντίζουν να παρέχουν μαθήματα γλώσσας σε παιδιά Εβραίων ή σε περιοχές με μεγάλη μουσουλμανική κοινότητα να χτίσουν τζαμί κλπ. Αλλά ούτε από τον κόσμο που αδιαφορεί παντελώς για την ύπαρξη αυτών των μειονοτήτων (οι Σβάνοι δεν θεωρούνται μειονότητα, είναι όπως οι Κρητικοί στην Ελλάδα). Εκτός δε από Εβραίους, Αρμένιους, Ρώσους κι Έλληνες που δεκαετίες τώρα ζουν στη Γεωργία, τα τελευταία χρόνια έχει αυξηθεί ο αριθμός μεταναστών, κυρίως από Κίνα και Ινδία, που ζουν και εργάζονται στη Γεωργία. Και η χώρα αυτή και οι κάτοικοί της που ουσιαστικά ζουν από τα χρήματα που στέλνουν οι Γεωργιανοί μετανάστες στις οικογένειές τους, μιας και ένας στους πέντε Γεωργιανούς ζει στο εξωτερικό, δεν κάνει καμία προσπάθεια να βοηθήσει την ένταξή τους στην κοινωνία. Έτσι, όσο παράδοξο και παράλογο κι αν είναι, ο Γεωργιανός που δεν θα είχε να φάει αν δεν του έστελνε λεφτά κάθε μήνα η μάνα του, ο πατέρας του, η αδελφή του, ή κάποιο άλλο μέλος της οικογένειάς του, αντιμετωπίζει τον Κινέζο ή Ινδό μετανάστη που είχε την ατυχία να πάει εκεί με περιφρόνηση και μισαλλοδοξία.

0151: ***Υπάρχει κάποιος διαχωρισμός Ευρώπη / παράδοση ή ο κυρίαρχος διαχωρισμός είναι Ευρώπη / Σοβιετική Ένωση; Δευτερευόντως, πώς βλέπει ο κόσμος τη Σοβιετική Ένωση του Καυκάσου (Γεωργία + Αρμενία + Αζερμπαϊτζάν); Τη θυμάται και, αν ναι, ως τι;***

Υπάρχει μια σύγχυση για το ποιο δρόμο να επιλέξει ο κόσμος: να παραμείνει πιστός στην παράδοση που επικρίνει π.χ. τις προγαμιαίες σχέσεις (γυναικών, μιας κι ο άντρας είναι άντρας οπότε όλα του επιτρέπονται!) που θέλει όλη την οικογένεια, παππούδες, θείους ξαδέρφια, να ζουν μαζί· ή να τα ξεχάσουμε αυτά για χάρη ενός λαμπρού Ευρωπαϊκού μέλλοντος. Έτσι η νέα γενιά που δικαίως ζητά περισσότερες ελευθερίες, πολλές φορές έρχεται σε αντιπαράθεση με τη γενιά των γονιών και των παππούδων τους. Ο διαχωρισμός Ευρώπη / Σοβιετική ένωση δεν υφίσταται μιας και 'τα μαύρα χρόνια' του Κομμουνισμού έχουν παρέλθει και ο κόσμος, εκτός από ελάχιστες περιπτώσεις, έχει πάθει επιλεκτική αμνησία κι έχει να θυμάται μόνο τα όσα δεινά του προκάλεσε το καταπιεστικό αυτό καθεστώς.

0151: ***Θα την πάλευες να ζήσεις εκεί;***
Όχι.

0151: ***Πώς ήταν η μετάβαση στην ελλάδα; Τι σου φάνηκε διαφορετικό στη ζωή εκεί;***

Όταν άφησα τη Γεωργία, 13 χρόνια πριν (σ.τ.σ. τώρα είναι 25 χρονών), τα πράγματα εκεί ήταν ακόμη δυσκολότερα απ' ό,τι είναι σήμερα, να φανταστείς είχαμε ρεύμα και νερό μερικές μόνο ώρες την ημέρα. Όπως καταλαβαίνεις ήταν μεγάλη αλλαγή να βρεθώ σε μία χώρα που τότε δε ήταν και στα πολύ πάνω της. Επίσης, ήμουν τυχερή που βρέθηκα στη Θεσσαλονίκη που πιστεύω πως είναι από τις ομορφότερες πόλεις να ζει κανείς. Όσο για την καθημερινότητα, βρήκα πολλές ομοιότητες: το ίδιο θρήσκος λαός που θεωρεί την πίστη του πιο σωστή απ' όλες τις άλλες, η ίδια γειτόνισσα που θέλει να ξέρει που πας όχι από κουτσομπολιό αλλά από ενδιαφέρον κλπ. (γέλια)

0151: ***Πώς αντιμετωπίζουν οι έλληνες τη διαφορετική σεξουαλικότητα, τις μειονότητες, και γενικότερα οτιδήποτε το 'διαφορετικό';***

Όπως το λες: ως κάτι το διαφορετικό.

0151: ***Πώς το βλέπεις ότι οι έλληνες τραβάνε ζόρι με τους πρόσφυγες και το έχουν κάνει το λεγόμενο 'μεταναστευτικό', κεντρικό ζήτημα της ζωής τους;***

Το λογικό θα ήταν να σκεφτεί κανείς πως λόγω της οικονομικής κρίσης και της αύξησης της εγκληματικότητας, υπεύθυνοι για την οποία πολλές φορές είναι οι μετανάστες, ο κόσμος έχει κλειστεί στον εαυτό του και αντιμετωπίζει ό,τι / όποιον είναι διαφορετικός με καχυποψία. Η αλήθεια είναι πως στην περίπτωση της Ελλάδας δεν συμφωνώ με την παραπάνω δικαιολογία για τους εξής λόγους: Πρώτον, η συζήτηση για το «μεταναστευτικό» ήταν της μόδας και προ κρίσης κι ο καθένας θεωρούσε πως έχει τη σωστότερη άποψη για το τι πρέπει να απογίνουν αυτοί οι ξένοι — που είναι καλοί όταν κάνουν τις δουλειές που εμάς μας κακοφαίνονται, αλλά δεν θέλουμε να τους φορτωθούμε εδώ και για πάντα… Επιπλέον, δεν δικαιολογώ τα όσα γίνονται σήμερα στην Ελλάδα με τις δολοφονίες, τους ξυλοδαρμούς και τις κακοποιήσεις δεκάδων ανθρώπων από φασιστικές ομάδες, και την κρυφή (και μερικές φορές όχι και τόσο κρυφή!) υποστήριξή τους από την κοινωνία που χαίρεται κι επικροτεί τα όσα συμβαίνουν επειδή η χώρα βρίσκεται σε δεινή οικονομική κατάσταση. Κι ο λόγος που δεν πιστεύω πως ο ρατσισμός οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στην κρίση είναι πως και πολλές άλλες ευρωπαϊκές χώρες, όπως π.χ. η Ισπανία, που έχει κι αυτή μεγάλο αριθμό μεταναστών, έχουν χτυπηθεί από την κρίση αλλά δεν σκοτώνουν όποιον είναι σκουρόχρωμος ή μιλάει άλλη γλώσσα…

0151: ***Αντιμετώπισες προσωπικά προβλήματα λόγω της ελληναράδικης συμπεριφοράς;***

Κοίτα, ήμουν σε πολύ καλύτερη μοίρα απ' ό,τι η πλειοψηφία των υπόλοιπων μεταναστών, αν το πάμε συγκριτικά. Είμαι ζωντανή, κάτι που δεν ισχύει για πολλούς που δολοφονήθηκαν εξαιτίας της διαφορετικής τους εθνικότητας. Οπότε τα προβλήματα τύπου «δεν σε κάνω παρέα γιατί το επίθετό σου μου ακούγεται κάπως» δεν είναι και πολύ σοβαρά, ή δεν τα άφησα να γίνουν σοβαρά.

Καταρχάς λόγω της εμφάνισης δεν ένοιωθα ποτέ τον κίνδυνο πως κάποιος στο δρόμο θα με παρενοχλήσει με κάποιο τρόπο εξαιτίας της καταγωγής μου. Φόβος που ήταν έντονος σε πολλούς μαθητές μου στο σχολείο ελληνικής γλώσσας «Οδυσσέας», οι οποίοι ήταν από αφρικανικές και ασιατικές χώρες. Ενώ για πολλούς, το ότι η καταγωγή μου είναι από την Γεωργία για κάποιο λόγο σημαίνει πως είμαι και Πόντια, οπότε με το που μάθαινε κάποιος πως δεν είμαι Ελληνίδα αλλά Γεωργιανή είχα συνηθίσει να ακούω φράσεις τύπου «εντάξει μωρέ δικιά μας είσαι» που σημαίνει πως όποιος μετανάστης δεν είχε την τύχη να είναι από κάποια χώρα με μεγάλη ελληνική κοινότητα δεν ήταν 'δικός τους'.

0151: ***Χαίρεσαι που έφυγες από την ελλάδα;***

Ναι και όχι. Χαίρομαι από την άποψη πως ως μετανάστρια έφυγα από μία χώρα όπου στην προκειμένη φάση είναι πολύ δύσκολο να είσαι μετανάστης κι ως φοιτήτρια χαίρομαι επειδή δεν θα μπορούσα να συνεχίσω με τις σπουδές μου εκεί όπως έχει η κατάσταση τώρα. Από την άλλη, όμως, η Θεσσαλονίκη είναι η πόλη που έχω ζήσει τα περισσότερα χρόνια της ζωής μου, όπου έχω την οικογένεια και τους φίλους μου και είναι φυσικό να μην χαίρομαι που τους έχω αφήσει.

0151: ***Πώς είναι στην Ιρλανδία τώρα;***

Δεν βλέπω κάποια τρομερή διαφορά σε σχέση με τους Έλληνες· η διαφορά για όσους πιστεύουν πως εδώ τα πράγματα είναι πολύ καλύτερα, πιστεύω είναι μόνο ως προς την επιφάνεια και πως η πλειοψηφία του κόσμου είναι και εθνικία και σεξιστές (αν πρόκειται για άλλους κι όχι τους φίλους τους) αλλά και αντισημίτες. Το κλασικό «δεν είμαι ρατσιστής, αλλά…» Υπάρχει κόσμος που παρόλο που γνωρίζει πως έχει η κατάσταση με τους πρόσφυγες, συνεχίζει να υποστηρίζει ότι το κράτος τούς παρέχει πολυτελή ξενοδοχεία, αμάξια και ποιος ξέρει τι άλλο… που όποιος είδε τις φωτογραφίες που βγήκαν στη φόρα πρόσφατα από τους ξενώνες, όπου στο ίδιο δωμάτιο είναι στοιβαγμένες δύο και τρεις οικογένειες ξέρει πόσο όλα αυτά απέχουν από την πραγματικότητα. (Βλέπε και http://www.asylumarchive.com)

Στον πολιτικό 'χώρο' στην Ιρλανδία, δε, όπως στην Ελλάδα ακούς και ''αναρχικούς'' να σου μιλάνε για το μεγαλείο του έθνους, έτσι κι εδώ πολλοί μιλάνε για καλό και κακό εθνικισμό, κυρίως σε ό,τι έχει να κάνει με το βόρειο-ιρλανδικό ζήτημα. Όσο για την πατριαρχία, η κατάσταση είναι ίδια με την Ελλάδα: οργανώσεις με τα περισσότερα μέλη άνδρες, που μιλάνε για όσα απασχολούν και ενδιαφέρουν κυρίως τους άνδρες, οι οποίοι όταν μεθάνε ξεχνάνε πως κατά βάθος είναι φεμινιστές και φέρονται με χειρότερο σεξιστικό τρόπο σε συντρόφισσές τους απ' ό,τι άνδρες που δεν ασχολούνται με το άθλημα και πολλά τέτοια ωραία…

0151: ***Πώς θα χαρακτήριζες τη θέση της καθολικής εκκλησίας στην ιρλανδία; Θα μπορούσες να κάνεις μια σύγκριση με γεωργία και ελλάδα;***

Η καθολική εκκλησία εδώ (ευτυχώς!) όλο και χάνει τη δύναμη και την επίδρασή της στον κόσμο. Βέβαια ακόμη έχει αρκετή δύναμη, κυρίως στον τομέα της παιδείας. Εδώ τα περισσότερα σχολεία είναι καθολικά, που σημαίνει πως τα παιδιά κάθε τόσο τα αναγκάζουν να πηγαίνουν σε εκκλησίες και να συμμετέχουν σε διάφορες τελετές. Αλλά σε αντίθεση με την Ελλάδα είναι μετρημένοι στα δάχτυλα οι νέοι, αλλά και τα μεγαλύτερης ηλικίας άτομα, που θα πάνε με τη θέλησή τους στην εκκλησία· κάτι που σε πολύ μεγάλο βαθμό οφείλεται σε ιστορίες βιασμών παιδιών από τους ευσεβείς ιερείς που κατάφεραν να βγουν στο φως και όπως είναι φυσικό απομάκρυναν τον κόσμο από την εκκλησία. Αλλά με τη Γεωργία πάλι δεν θα μπορούσα να κάνω κάποια σύγκριση γιατί εκεί η κατάσταση όλο και χειροτερεύει, με την εκκλησία να είναι ο οργανισμός που εμπιστεύεται το 60% του πληθυσμού σύμφωνα με μία πρόσφατη έρευνα, με τα ΜΜΕ να έρχονται δεύτερα στο 17% και την κυβέρνηση τρίτη στο 9%.

0151: ***Πιστεύεις ότι παλεύεται καλύτερα η ζωή εδώ;***

Δύσκολα, πιστεύω, επειδή όσο θετικά διατεθειμένος κι αν είσαι πως μπορείς κάτι να κάνεις, απογοητεύεσαι όταν βλέπεις πως κανένας δεν θέλει να ασχοληθεί με ό,τι δεν έχει να κάνει με μπύρα και ράγκμπι…

Reggae, φάπες και συνείδηση (μέρος α΄)

Μπορεί η κυρίαρχη πρόσληψη της reggae στην ελλάδα να είναι αυτή ενός συμπληρώματος του ακαταμάχητου τρίπτυχου εμπειρίας: καλοκαιράκι παραλία and what not ωστόσο αποτελεί γεγονός πως η ιστορία της reggae είναι αξεδιάλυτη αφενός από την ιστορία ενός λόγου απελευθερωτικού του οποίου τα νήματα χάνονται μέσα σε αιώνες σκλαβιάς και καταπίεσης (κυριολεκτικής) αφετέρου από την ιστορία των μεταναστών από τις Δυτικές Ινδίες στις μητροπόλεις της Μεγάλης Βρετανίας στο Λονδίνο αλλά και φυσικά σε παραδοσιακά σκλαβολίμανα όπως το Μπρίστολ Υπολογίζεται ότι στις αρχές του 18ου αιώνα οι μαύροι σκλάβοι στη Μεγάλη Βρετανία άγγιζαν περί τους 10 χιλιάδες Αλλά είναι γεγονός ότι εκατομμύρια σκλάβοι χωρίς όνομα ή ιστορία έπεσαν θύματα ας πούμε κάπως αναχρονιστικά του trafficking Ένας από αυτούς ο Scipio Africanus (1702 1720) Οι συνθήκες κάτω από τις οποίες ο Scipio έγινε κτήμα του σπουδαγμένου στο Κέιμπριτζ Charles William Howard 7th Earl of Suffolk είναι άγνωστες Για την ακρίβεια τίποτα δεν είναι γνωστό για τη ζωή του ίδιου του Scipio. «Ο Scipio δεν είναι γνωστός επειδή ξέρουμε "κάτι" για την ζωή του καθώς δεν ξέρουμε σχεδόν τίποτα Είναι γνωστός επειδή ο τάφος του είναι ένας από τους ελάχιστους τάφους Αφρικανών από την εποχή που οι χριστιανοί άγγλοι εμπορεύονταν ανθρώπους όπως εμπορεύονταν και ζώα Αποτελεί συνεπώς μια σημαντική τοποθεσία και για ορισμένους τόπο προσκυνήματος»

Για τον Scipio του οποίου το μνημείο βρίσκεται στο Μπρίστολ εξακολουθώντας να λειτουργεί σαν κενοτάφιο στην σκιά των "Εθνικών Κενοταφίων" και της κυρίαρχης εθνικής αφήγησης τραγουδάνε και οι Black Roots από το Μπρίστολ στις αρχές της δεκαετίας του 1980 γύρω στα 260 χρόνια μετά το θάνατο ενός από τους πρώτους σκλάβους μετανάστες στην Αγγλία Και φυσικά μπορεί αυτό που κράτησε από τους Black Roots και ενσωμάτωσε η κυρίαρχη αφήγηση να είναι η φιλοσοφία του "one love one aim and one destiny" ωστόσο οι νεαροί γόνοι μεταναστών όσο και οι νεότεροι μετανάστες που αγοράζανε 45αρια από τα δισκάδικα του Λονδίνου ταυτίζονταν περισσότερο με το "this war is still on yea" που επίσης τραγουδάνε οι Black Roots προς τιμή του Scipio Δεν θα μπορούσαν να κάνουν και αλλιώς αφού το κράτος με διάφορα νομοθετικά μέτρα όπως το Race Relations Act το Renting Act ή το Commonwealth Immigrants Act κατά τη διάρκεια των '60s όπως και με εμπρηστικούς λόγους όπως αυτόν του Enoch Powell περί "ποταμιών αίματος" σε περίπτωση που δεν αναχαιτιστεί η μετανάστευση φρόντισαν να κάνουν την καθημερινή ζωή των μαύρων αβίωτη

Στα fifties οι πρώτο αφιχθέντες μετανάστες από τις Δυτικές Ινδίες αντιμετώπισαν ιδιαίτερο στεναχτικό πρόβλημα βρισκόμενοι τακτικά αντιμέτωποι με το μότο: όλοι ευπρόσδεκτοι «εκτός έγχρωμων Ιρλανδών και σκυλιών» Οι επιθέσεις στο δρόμο από τεντιμπόηδες που έρχονταν από άλλες γειτονιές ήταν συχνές Χωρίς φυσικά αυτό να αναιρεί τον ρατσισμό των ίδιων τους των γειτόνων του σπιτονοικοκύρη της αστικής ή της λούμπεν λευκής αγγλικής κοινωνίας Όπως χαρακτηριστά ανέφερε μια μετανάστρια που βρισκόταν στο Croydon στα νότια του Λονδίνου ήδη από τα fifties «τότε μας φερόντουσαν χειρότερα και από ζώα Με φώναζαν γορίλα δεν μπορούσες να πας στην pub» κτλ [1] Οι επιθέσεις ήταν όπως και παντού και πάντοτε εξάλλου τόσο αυθόρμητες όσο και οργανωμένες

Από την άλλη το υπουργείο εσωτερικών είχε αναλάβει να δώσει τις κατευθυντήριες γραμμές και να αποτιμήσει την παρουσία και την επιρροή των κοινοτήτων των μεταναστών από τις Δυτικές Ινδίες στη Βρετανία Τούτοι οι μετανάστες έλεγαν «θέλουν ισότητα» αλλά δεν "προσαρμόζονται" Είναι φορείς διαφθοράς και απειλή για τις παραδοσιακές βρετανικές αξίες Σκανδαλίζουν τα λευκά κορίτσια Καπνίζουν και εμπορεύονται το χασίς Παίζουν χαρτιά και ζάρια Μια σειρά νέων στερεοτύπων ήρθε να προστεθεί στα ήδη υπάρχοντα Το ποιόν του μαύρου είχε από αιώνες πριν περιγραφεί εξάλλου ακόμα και από αυτούς τους φιλοσόφους (βλ John Stuart Mill) Ο μαύρος δεν μπορεί να συγκρατήσει τις ορμές του Ο μαύρος είναι ανίκανος και ακατάλληλος να απολαύσει την ελευθερία και τα λοιπά

Από τους χορούς στα 60s.

Μέσα στη γενική δυσανεξία καταπίεση και αντίφαση που βίωναν οι νεαροί μαύροι δημιουργήθηκαν οι συνθήκες τόσο για την ανάδυση νέων ταυτοτήτων όσο και πολιτικών στρατηγικών για την προάσπιση της αξιοπρέπειας τους Όπως αποτυπώνεται γλαφυρά στον κινηματογράφο της εποχής οι νεαροί μαύροι ήταν ιδιαίτερα στριμωγμένοι [2] Αν ήταν οι ίδιοι μετανάστες βρίσκονταν αντιμέτωποι με απλόχερο ρατσισμό Αν είχαν γεννηθεί από γονείς μετανάστες τα πράγματα ήταν πιο περίπλοκα Τα παιδιά αυτά μεγάλωσαν με τη συνειδητοποίηση ότι η υποτακτικότητα των γονιών τους η ενδοτικότητα και η επιθυμία ενσωμάτωσης δεν οδηγούν πουθενά Σπάζοντας σταδιακά τα δεσμά της εθελοδουλίας η νέα αυτή γενιά νεαρών μαύρων στο Λονδίνο απέκτησε πολιτισμική και πολιτική συνείδηση αν μη τι άλλο καθώς ενώ ήταν γεννημένοι στη Μ Βρετανία μη γνωρίζοντας άλλη "πατρίδα" τους αρνούνταν συστηματικά οποιαδήποτε ισότιμη μεταχείριση στην καθημερινή τους ζωή Οι Χοροί ("Dances") και διάφορα στέκια αποτέλεσαν κόμβους πολιτικοποίησης και εναλλακτικής κοινωνικοποίησης μέχρι και αυτόνομες ζώνες Οι μπάτσοι συστηματικά έμπαιναν και έσπαγαν τους χορούς Το 1963 στο club Cryptic one ανησυχούσε η γειτονιά Μαζεύονταν πολλά μαύρα παιδιά Το ίδιο και στο Club Metro.

Μέσα σε αυτό το συγκείμενο οργανώνονται σταδιακά το κίνημα British Black Power όπως και οι Μαύροι Πάνθηρες Συνθήκες ανάδυσης αυτών των δομών υπήρξαν τόσο οι φυλετικές και ταξικές διαφορές και εντάσεις που βίωνε ο αφρό καραϊβικός πληθυσμός του Λονδίνου όσο και προϋπάρχοντες λόγοι που συνάρθρωναν τον παν αφρικανισμό το μαύρο εθνικισμό και τον κομμουνισμό Αυτό που ονομάζεται "west indian radicalism" έδωσε ξεχωριστή χροιά κατεύθυνση και στίγμα Έναν αέρα αντίδρασης ρεμπελιάς και περηφάνειας απέπνεαν οι συγκρούσεις μεταξύ των Βρετανών Μαύρων Πανθήρων και της Μητροπολιτικής Αστυνομίας κυρίως γύρω από ζητήματα βίας καταστολής και κοινωνικού χώρου Το κίνημα της Μαύρης Δύναμης ξεκινάει και δυναμώνει στο Brixton στα 1967 Ένας από τους πρώτους που ήταν εκεί ο Egbuna λέει: «Ο Αμερικανός θα σε λιντσάρει και δεν του καίγεται καρφί ποιος θα το μάθει Ο Άγγλος έχει αρκετή διακριτικότητα ώστε να σε λιντσάρει με σιδερένια χέρια κρυμμένα μέσα σε βελούδινα γάντια» Μπορεί οι Βρετανοί Μαύροι Πάνθηρες να ήταν αφοσιωμένοι σε ζητήματα οργάνωσης και εκπαίδευσης των κοινοτήτων τους και στον αγώνα ενάντια στον αποκλεισμό μπορεί να μην μετέρχονταν μέσα όπως η καραμπίνα για την αυτοπροστασία τους αλλά πρόβατα στο σφαγείο δεν ήταν Γιατί ήδη από το 1958 συμμορίες τεντιμπόηδων που ενίοτε ανέρχονταν και σε 300 400 άτομα οπλισμένα με χασαπομάχαιρα βγαίναν τακτικά για "nigger hunting" Για αυτό και ο Spencer πήγαινε με το μαχαίρι ακόμα και στους χορούς Καράτε και φυσική άσκηση ήταν κλασικά μέσα αυτοάμυνας τα οποία μετέρχονταν οι Μαύροι Πάνθηρες

Όποιος λευκός σηκώσει χέρι ακόμη και σε έναν από εμάς

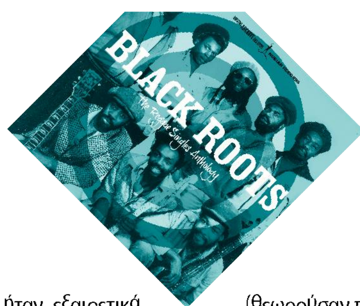
Το εστιατόριο Mangrove στη Ladbroke Grove στο Notting Hill ήταν μια χαρακτηριστική περίπτωση η ιστορία της οποίας συμπυκνώνει τα παραπάνω Το εστιατόριο Mangrove δέχθηκε αλλεπάλληλες επιθέσεις από την αστυνομία Συγκεκριμένα τη περίοδο 1969 1970 έγιναν 12 έφοδοι Βραδιές ρέγγε συχνά εξελίσσονταν και κατέληγαν σε οδομαχίες με μπάτσους να ξαμολάνε σκυλιά σε συγκεντρωμένους νεολαίους συλλήψεις κτλ Το 1969 και μετά από επανειλημμένες εφόδους της αστυνομίας στο Mangrove δήθεν για ναρκωτικά διοργανώθηκε διαδήλωση που θα περνούσε από όλα τα αστυνομικά τμήματα της περιοχής μοιράζοντας μια μπροσούρα καταγγελίας ("Battle for Freedom") Αφού οι διαδηλωτές αντιμετωπίστηκαν από το σύνολο σχεδόν της τοπική αστυνομικής δύναμης η διαδήλωση έσπασε Την επομένη μέρα ο τοπικός και εθνικός τύπος έγραφε πως αστυνομικοί τραυματίστηκαν από τον όχλο της Μαύρης Δύναμης 700 αστυνομικοί κινητοποιήθηκαν Οι αστυνομικοί προειδοποίησαν τους διαδηλωτές ότι "το τραβάνε" ωστόσο οι ίδιοι είχαν διαφορετική άποψη Δήλωσαν εξάλλου δημόσια πως καταγγέλλαμε περιστατικά αστυνομικής αυθαιρεσίας στην αστυνομία περιστατικά δικαστικής κατάχρησης εξουσίας στους δικαστές Σε κάθε περίπτωση η απόκριση ήταν μηδαμινή για αυτό και αποφάσισαν να οργανωθούν αυτόνομα Η αίσθηση του να βρίσκεσαι αντιμέτωπος με μια τέτοια εξουσία είχε πει μια γυναίκα από τους συλληφθέντες «αντανακλούσε την ουσία της εμπειρίας των μαύρων στη Βρετανία» Πολλές από τις συλλήψεις έγιναν 9 μέρες μετά με τους περισσότερους να αντιμετωπίζουν κατηγορίες περί συμπλοκής στάσης πρόκληση σωματικών βλαβών σε αστυνομικούς κτλ Ο δικηγόρος των 7 δήλωσε τότε πως ξεκάθαρο κίνητρο πίσω από τις διώξεις ήταν ή ανακοπή της αυτο οργάνωσης της μαύρης κοινότητας του Λονδίνου Μεταξύ των συλληφθέντων ο Frank Crichlow (από το Τρινιδάδ "Mangrove Man").

Έπειτα οι βραδιές ρέγγε στο Oval House είχαν εξαιρετική επιτυχία και αποτελούσαν πεδίο πολιτικοποίησης της νεολαίας Οι μαύροι πάνθηρες οπωσδήποτε αξιοποίησαν αυτό το πεδίο προκειμένου να διαδώσουν μια κριτική της καθημερινότητας όπως την βίωναν καταπιεστικά στο χώρο στην έλλειψη ευκαιριών και στη συνολική υποβάθμιση των ζωών τους εντός ενός ρατσιστικού κράτους Για τους μαύρους πάνθηρες η πόλη και οι γειτονιές της καταπίεσης αποκτούσαν νέα σημασία Από τόποι φασιστικής δράσης και ασυδοσίας των μπάτσων έφτασαν να θεωρούνται ως πολεμικές ζώνες ή ζώνες αυτοάμυνας

«Όποιος λευκός σηκώσει χέρι ακόμη και σε έναν από εμάς είναι να σα να σηκώνει το χέρι του εναντίον όλων μας»

Στα τέλη της δεκαετίας του '60 και αφού ο αφρο καραϊβικός πληθυσμός του Λονδίνου υπέρ τριπλασιάστηκε μέσα σε 10 περίπου χρόνια με μετανάστες από το Τρινιδάδ και αλλού να κουβαλάνε μαζί τους μια ολόκληρη παράδοση ριζοσπαστικού λόγου ο κατεστημένος λόγος έπρεπε να αρνείται να αναγνωρίσει πως η παράδοση της Μαύρης Δύναμης θα μπορούσε να έχει οποιαδήποτε σχέση με την καθημερινή εμπειρία των έγχρωμων μειονοτήτων στο μητροπολιτικό Λονδίνο Τα ριζοσπαστικά αιτήματα που ενσωμάτωνε και εξέφραζε το κίνημα ερμηνεύθηκαν από την αγγλική κοινωνία και το κράτος της κατά κόρον και βολικά σαν "ετερότητα" το φαινόμενο black power ως φαινόμενο που σχετίζεται με τους "μαύρους Αμερικανούς" και δεν αφορά καθόλου "εμάς" Αξίζει να σημειώσουμε δύο επιπλέον χαρακτηριστικά των Μαύρων Πανθήρων στο Ηνωμένο Βασίλειο Αρχικά

1 Βλ. "Is Croydon Racist? A Documentary" που κυκλοφορεί στο διαδίκτυο
2 Βλ. για παράδειγμα το φίλμ 'Pressure' (1975) του Horace Ove.

τουλάχιστον, οι Μαύροι Πάνθηρες του Λονδίνου ήταν εξαιρετικά επιφυλακτικοί απέναντι στους λευκούς αριστερούς σε αντίθεση με τους Πάνθηρες στις Η.Π.Α των οποίων η στρατηγική έβαζε κεντρικά το ζήτημα της ζύμωσης και των συμμαχιών με τους προοδευτικούς και φιλελεύθερους λευκούς Απεναντίας στην Αγγλία ο ιδρυτής των Πανθήρων θεωρούσε πως οι αριστεροί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο απολάμβαναν προνόμια και ασφάλεια λόγω της θέσης τους στον κοινωνικό σχηματισμό στον βαθμό που αυτός αποτελεί και φυλετικό σχηματισμό

Η Μαύρη Συνείδηση εκφράστηκε στα πλαίσια της Βρετανίας σε μεγάλο βαθμό μέσα από την τέχνη και οι ίδιοι οι μαύροι πάνθηρες είχαν έντονη δραστηριότητα στη διάδοση της ποίησης της μουσικής και του κινηματογράφου από τις Δυτικές Ινδίες Το ρόλο του πυκνωτή έπαιξε εδώ και το καρναβάλι του Notting Hill μια γιορτή των κοινοτήτων των Δυτικών Ινδιών του Λονδίνου που λαμβάνει χώρα εδώ και 48 χρόνια κατά το τελευταίο Σ / Κ του Αυγούστου Το καρναβάλι του 1976 έμελλε να γίνει γνωστό για τη δυναμική απάντηση που δώσαν οι κοινότητες στην αστυνομία Όπως παραδέχθηκε ο Oliver Waterlow: «Υπήρχε πάντοτε μια αίσθηση ανώτερου σκοπού γύρω από την εξέγερση στο καρναβάλι του Notting Hill »[3]

Είναι ξεκάθαρο λοιπόν πως οι κλασικές αρχές που συνοδεύουν την roots μουσική από τις απαρχές της στη Jamaica στράτευση πνευματικότητα και επαναστατικότητα βρίσκουν έδαφος να επανα νοηματοδοτήσουν την καθημερινή εμπειρία των νέων στο Λονδίνο Μπάντες όπως οι Aswad ή οι Steel Pulse ή οι Matumbi γεννήθηκαν ακριβώς στο μεταίχμιο Οι καλλιτεχνικές τους κεραίες ήταν στραμμένες προς την Jamaica Δεν ξέραν όμως τίποτα από τη ζωή στην ύπαιθρο της Jamaica ούτε βίωσαν αυτό που εξελίχθηκε σε μίνι εμφύλιο στο Kingston μόνο "άκουγαν" για την κατάσταση εκεί Από την άλλη οι μεγαλύτεροι τους ζόριζαν να γίνουν άγγλοι και οι άγγλοι με τη σειρά τους ανέμεναν απ' αυτούς να επιστρέψουν στις "πατρίδες τους", γιατί άγγλοι δεν (θεωρούσαν πως) θα μπορούσαν ποτέ να γίνουν. Οποιοσδήποτε σώφρων νέος με λίγη αυτοεκτίμηση δεν είχε άλλη επιλογή από το να γίνει rasta στη μητρόπολη Η ζύμωση αυτή είχε σημαντικές επιπτώσεις τόσο στους στίχους όσο και στη μουσική Όπως χαρακτηριστικά λέει ο Linton Kwensi Johnson ποιητής τραγουδοποιός και πολιτικός ακτιβιστής με άμεση εμπλοκή με τους Μαύρους Πάνθηρες για την οποία έχει εκτίσει ποινή φυλάκισης: «Βρεθήκαμε σε ένα ρατσιστικό περιβάλλον και εκεί είναι που η reggae μπαίνει στο παιχνίδι Η reggae μας τροφοδότησε με την δική μας ανεξάρτητη πολιτισμική ταυτότητα ήμασταν αποκλεισμένοι από την ευρύτερη κοινωνία Οπότε αυτή ήταν η μουσική μας η κουλτούρα μας Η γενιά μου ήταν γενιά εξεγερμένων και αρνηθήκαμε να ανεχτούμε αυτά που ανέχτηκαν οι γονείς μας »[4]

Ενώ αρχικά στα τέλη του '60 και στις αρχές του '70 ήταν απίθανο να δεις λευκό στα dances η εικόνα αυτή άλλαξε σταδιακά Ένα ανέκδοτο της εποχής θέλει έναν λευκό να χρειάζεται να ξέρει πολλούς μαύρους για να μπει στο Bluesville Dancehall στο Wood Green στο Βόρειο Λονδίνο αλλά να χρειάζεται να τους ξέρει όλους αν επρόκειτο να καταφέρει να βγει σώος από το club! Τέτοια ανέκδοτα είναι προφανώς ενδεικτικά της δυσπιστίας και του κλίματος κοινωνικής πόλωσης που επικρατούσε την εποχή εκείνη Αργότερα παρόλο που η "υποκουλτούρα" των sound systems με τα περιφερόμενα φορτηγάκια να στήνουν αυτοσχέδια πάρτι σε αποθήκες club κτλ συνέχισε να λειτουργεί σαν πολιτισμικό αντίβαρο απέναντι σε τέρατα θεσμικού / πολιτισμικού ρατσισμού όπως το BBC (όπως αναφέρει χαρακτηριστικά ο Big Youth «το sound system ήταν το δικό μας BBC») η κουλτούρα αυτή βρέθηκε σταδιακά να τέμνεται με το punk για παράδειγμα των Clash καθώς και οι δύο μουσικές εξέφραζαν την εμπειρία του αστικού αποκλεισμού και τη φτώχεια ήταν, δηλαδή μουσικά είδη τα οποία η mainstream κοινωνία υποτιμούσε

(συνεχίζεται)

3 Bradley, Lloyd (2000), Bass Culture. σελ. 302

4 Linton Kwensi Johnson, στο ντοκιμαντέρ του BBC "Reggae Britania".

Διαφημιζεις

(δε χωρούσαν πουθενά αλλού!)

Don't Call Me Greek!, Vol. 2! ΑΣΟΕΕ, 31-05 / 2014, 8.30μμ

Από πέρυσι τον Ιούνη που το antifa negative έκανε το πρώτο του "Don't Call Me Greek!" και έβγαλε την μπροσούρα για τον αντι-αλβανικό ρατσισμό και τα χτυπήματα που δέχεται η λεγόμενη "δεύτερη γενιά μεταναστών" στην ελλάδα, δεν άλλαξαν και πολλά. Ίσα-ίσα, η κατάργηση του δικαιώματος ψήφου σε όσους μετανάστες το είχαν κερδίσει, η (και τυπική) απόρριψη του νόμου για την ιθαγένεια και το σπρώξιμο δεκάδων χιλιάδων νεολαίων, αλβανικής ή άλλης καταγωγής, στον καινούριο "Μεταναστευτικό Κώδικα" για έναν νέο, αέναο γύρο "καρότου και μαστιγίου" έδωσαν για άλλη μια φορά το γνωστό στίγμα του ελληνικού κράτους που συνήθισαν οι μετανάστες αυτού του τόπου εδώ και 30 χρόνια και τώρα καλούνται εκ νέου να το βιώσουν και τα παιδιά τους. Αλλά ποιός ξέρει. Ίσως τα πράγματα δεν δουλέψουνε τόσο καλά στην τελική για τους σχεδιασμούς των ελλήνων και του κράτους τους. Παράλληλα, ο εκνευρισμός από το στρίμωγμα μεγαλώνει, η οργή σιγοβράζει, το αίσθημα της αδικίας για αυτή τη γενιά νεολαίας που γεννήθηκε ή μεγάλωσε στην ελλάδα είναι διάχυτο. Και γι' αυτό εμείς λέμε να μην αφήσουμε ανεκμετάλλευτες τις ευκαιρίες που μας παρουσιάζονται τώρα για να γνωριστούμε, να μιλήσουμε και να επικοινωνήσουμε αυτή την οργή. Να διαταράξουμε την ήρεμη και καταστροφική δουλειά που κάνουν στις πλάτες μας. Ε, κάμποσο θόρυβο από μόνη της θα παράγει το Don't Call Me Greek, volume 2, **από το antifa negative**, συναυλία που θα υποστηριχθεί εξάλλου από αντιφασιστικούς πυρήνες της πόλης της Αθήνας, αντιφασίστες και αντιφασίστριες που επίσης θέλουν να αντιστρέψουν τα προβλήματα της λεγόμενης "δεύτερης γενιάς" σε πρόβλημα για το ελληνικό κράτος, καθώς και άνθρωποι που δεν γουστάρουν μία την συκοφάντηση των μεταναστών στην ελλάδα. Ε, τα υπόλοιπα θα τα μάθετε στη συναυλία: 31 Μαΐου 2014, στις 9μμ, στην ΑΣΟΕΕ!

<<<

>>>

Ιστορίες ρατσισμού από τη χώρα των μπαλαμέ, 05 / 2014:

το 3ο τεύχος του Antifa Negative μπορείτε να το βρείτε στην Αθήνα στο βιβλιοπωλείο Ναυτίλος (Χ. Τρικούπη & Σόλωνος), στο περίπτερο της γωνίας Στουρνάρη με Σπ. Τρικούπη, ενώ στη Θεσσαλονίκη στο βιβλιοπωλείο Κεντρί της Ναυαρίνου - για άλλες πόλεις στείλτε στο acdc@espiv.net Το τεύχος είναι αφιερωμένο στον διάχυτο αντι-τσιγγανισμό της ελληνικής κοινωνίας, τις ρατσιστικές αντιλήψεις που κοχλάζουν μέσα της για τους Ρομά, καθώς και τις πολιτικές αποκλεισμού και διαχείρισης του ελληνικού κράτους απέναντι σε αυτό τον πληθυσμό που εδώ και αιώνες κυριολεκτικά πειθαρχείται στον πάτο του ελληνικού βαρελιού. Κίνητρο μας ήταν να κάνουμε μια συγκεντρωτική δουλειά από αντιφασιστική σκοπιά για το θέμα του αντι-τσιγγανισμού των τελευταίων 15 χρόνων στην ελλάδα, θέμα που και σήμερα αποδεικνύεται όλο και πιο επίκαιρο βάσει των όλο και πυκνότερων επιθέσεων και συκοφάντησης που υφίστανται οι Ρομά από ελληνικό όχλο και κράτος.

Επιστρέφει ο Αντι-φασισμός στην Ευρώπη;

Εντυπώσεις από μια αντιφασιστική εκδήλωση στο Λονδίνο

Ίσως ακούγοντας και μόνο τον τίτλο της εκδήλωσης, «Επιστρέφει ο Φασισμός στην Ευρώπη;» κάποιος να το 'βλεπε καχύποπτα. Εξάλλου υπάρχουν ήδη φασίστες και νεοναζί σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες και σε κάποιες απ' αυτές κυβερνάνε κιόλας. Οπότε προς τί το ερώτημα;

Η εκδήλωση έλαβε χώρα στις 23 Φεβρουαρίου του 2014 στο πανεπιστήμιο του SOAS στο Λονδίνο και η απάντηση στο παραπάνω ερώτημα ήταν όλως περιέργως ένα ΟΧΙ. Δείξανε ένα φιλμ [στμ: το **Φασισμός Α.Ε.**] σχετικά με μια επίθεση εναντίον μεταναστών από μέλη της χρυσής αυγής και την κατάσταση των μεταναστών στην ελλάδα. Κάποιος που περιγράφηκε από το πάνελ σαν ηγέτης της κοινότητας των Πακιστανών μεταναστών στην ελλάδα υιοθέτησε την ανάλυση πως οι επιθέσεις εναντίον των μεταναστών έγιναν γιατί είναι εργάτες. Ένας από τους ομιλητές της εκδήλωσης, ο Ταρίκ Αλί (Tariq Ali), εξύμνησε μάλιστα αυτόν τον άνθρωπο επειδή – είπε – έχει ριζοσπαστικοποιηθεί τα τελευταία χρόνια, κάτι που τον καθιστά ικανό να αντιληφθεί ότι οι μετανάστες υφίστανται επιθέσεις γιατί είναι εργάτες. Κατά την άποψη του κ. Αλί και ενός ακόμη ομιλητή της εκδήλωσης, του σκηνοθέτη Άρη Χατζηστεφάνου, οι φασίστες δούλευαν απευθείας για τους καπιταλιστές. Και φυσικά αυτή δεν είναι παρά η ίδια ανάλυση που υιοθετούσαν και οι κομμουνιστές την δεκαετία του '30. Ο φασισμός γίνεται αντιληπτός ως η τελευταία γραμμή άμυνας του καπιταλισμού σε κρίση. Οι καπιταλιστές υποτίθεται δημιουργούν τις φασιστικές οργανώσεις και είναι οι μόνοι ή οι κυρίως υπεύθυνοι για αυτές. Όπως το έθεσε ο κ. Χατζηστεφάνου: καπιταλισμός + βία = φασισμός. Και ακολουθώντας αυτή την ανάλυση, ο κ. Αλί πρότεινε πως ο καλύτερος τρόπος να παλέψουμε ενάντια στους φασίστες είναι να υποστηρίξουμε ένα αριστερό κόμμα που θα πάρει την εξουσία. Στην περίπτωση της ελλάδας, αυτό το αριστερό κόμμα είναι ο ΣΥΡΙΖΑ – σύμφωνα με τον κ. Αλί – τον οποίο οι αντιφασίστες θα έπρεπε να στηρίξουν. Οπότε αποδείχτηκε πως η εκδήλωση έγινε περισσότερο για να παρασχεθούν επιχειρήματα για το γιατί είναι καλό να στηρίξουμε το κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ. Δεδομένου, βέβαια, ότι οι διοργανωτές της εκδήλωσης, η "Αντιφασιστική Δράση για την Ελλάδα", έχουν στενές σχέσεις με το ΣΥΡΙΖΑ, τα παραπάνω δεν αποτελούν καμιά έκπληξη.

Τα περισσότερα, εξάλλου, που συζήτησαν σχετικά με τον αντιφασισμό ήταν απλώς λάθος. Όταν η χρυσή αυγή επιτίθεται στους μετανάστες, δεν το κάνει γιατί οι καπιταλιστές τους πληρώνουν να επιτίθενται σε εργάτες. Η χρυσή αυγή έχει μια ρατσιστική ιδεολογία και τα μέλη της δρουν σύμφωνα με την ρατσιστική κοσμοθεώρηση τους, όταν επιτίθενται σε μετανάστες. Όταν υπάρχουν και καπιταλιστές που συνεργάζονται με τη χρυσή αυγή, αυτό συμβαίνει γιατί αυτοί οι καπιταλιστές είναι επίσης ρατσιστές και αυτό ακριβώς το στοιχείο τους κάνει να δουλεύουν μαζί με ρατσιστές προλετάριους οι οποίοι και εκτελούν τις επιθέσεις. Αλλά στην εκδήλωση δεν υπήρξε καν αναφορά στο ρατσισμό. Αυτό φυσικά δεν είναι άνευ προηγουμένου σε σχέση με τον κομμουνισμό, αφού οι κομμουνιστές τείνουν να πιστεύουν ότι υπάρχει μόνο μια κύρια αντίθεση στον κόσμο (αυτή μεταξύ προλεταριάτου και αστικής τάξης, δηλαδή του καπιταλισμού) κι όλες οι άλλες αντιθέσεις είναι δευτερεύουσες (π.χ. ρατσισμός, αντισημιτισμός, σεξισμός). Τέτοιες δευτερεύουσες αντιθέσεις δεν θα έπρεπε σύμφωνα με αυτή την προσέγγιση να συζητιούνται ή να συζητιούνται πολύ, καθώς αυτό θα αποσπούσε την προσοχή από την κυρίαρχη αντίθεση. Και μόνο λύνοντας την κυρίαρχη αντίθεση, μπορούν και όλες οι άλλες, οι δευτερεύουσες, κάπως μυστηριωδώς μάλλον, να λυθούν. Φυσικά, όλα αυτά είναι μπούρδες. Μια αριστερή οργάνωση που ήδη αρνείται να αναγνωρίσει ή να συζητήσει τον ρατσισμό, τον αντισημιτισμό ή τον σεξισμό, δεν θα αρχίσει να αναγνωρίζει ή να συζητά αυτά τα θέματα μόλις πάρει την εξουσία (με εκλογές ή επανάσταση). Αν οι αριστερές οργανώσεις εκπαιδεύουν τα μέλη τους για χρόνια να απορρίπτουν συζητήσεις σχετικά με το ρατσισμό, τον αντισημιτισμό και το σεξισμό, τότε τα μέλη τους θα εσωτερικεύσουν αυτή την προσέγγιση. Και όσοι δεν την εσωτερικεύουν, προειδοποίησε ο κ. Αλί, στηρίζουν τον καπιταλισμό (άρα και τον φασισμό), καθώς διασπούν την ενότητα της Αριστεράς. Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο: αν θέλετε να παλέψετε ενάντια στον φασισμό, τότε σκάστε και κάντε ό,τι σας λέει το κομμουνιστικό κόμμα (ή ο ΣΥΡΙΖΑ). Όταν ο κ. Αλί μίλησε ανοιχτά ενάντια στον σεχταρισμό, επιχειρηματολόγησε υπέρ της κομματικής πειθαρχίας των μελών (ώστε να απορρίπτουν συζητήσεις γύρω από οτιδήποτε πέραν του καπιταλισμού). Αλλά αυτές οι φράσεις έβαλαν επίσης απέναντι τους όλους αυτούς που θέτουν εαυτούς εκτός κομμάτων (π.χ. αναρχικούς, φεμινίστριες, αντιρατσιστές, όσους παλεύουν ενάντια στον αντισημιτισμό).

Το άλλο πολύ προβληματικό σημείο όταν υπάρχει τέτοια διαστρέβλωση της πραγματικότητας (οι μετανάστες υφίστανται επιθέσεις από νεοναζί επειδή είναι εργάτες...) είναι το εξής: τι γίνεται όταν οι νεοναζί επιτίθενται σε μετανάστες που δεν είναι εργάτες; Σημαίνει μήπως αυτό ότι οι κομμουνιστές / σοσιαλιστές δεν έχουν αντίρρηση για τέτοιες επιθέσεις; Αλλά και η απουσία οποιασδήποτε αναφοράς στον αντισημιτισμό σε μια εκδήλωση ενάντια στον φασισμό στην Ευρώπη είναι επίσης αποκαλυπτική. Με τα λόγια του κ. Αλί, αν οι ναζί στην γερμανία δεν είχαν κάνει όσα έκαναν, τότε πολλοί Εβραίοι θα στήριζαν το ναζιστικό κόμμα. Το μήνυμα πίσω από αυτή την παράξενη φράση είναι ότι οι κομμουνιστές βλέπουν τους Εβραίους ως μέλη της αστικής τάξης και άρα βλέπουν τους Εβραίους ως τον καπιταλιστή-εχθρό. Οι κομμουνιστές δεν μπορούν, λοιπόν, να δουν τι είναι ο αντισημιτισμός επειδή κι οι ίδιοι σκέφτονται ότι οι Εβραίοι είναι ο εχθρός (υπάρχουν βέβαια και μικρές παραλλαγές της αντίληψης αυτής, π.χ. μερικοί κομμουνιστές θεωρούν ότι οι Εβραίοι απλώς υποστηρίζουν τον καπιταλιστή-εχθρό και δεν ταυτίζονται μαζί του). Και πάλι σύμφωνα με τον κ. Αλί, το όνομα των ναζί ("εθνικοσοσιαλιστές") ήταν άλλο ένα κόλπο των ναζί για να αποκρύψουν το γεγονός ότι δουλεύουν για τους καπιταλιστές. Και πάλι, όμως, οι κομμουνιστές και οι σοσιαλιστές της δεκαετίας του 1930 δεν είχαν καμιά ιδέα για το τι ήταν πράγματι ο αντισημιτισμός και ο ναζισμός. Κάποιοι ονόμαζαν τον αντισημιτισμό ως «σοσιαλισμό των ηλιθίων», άλλοι πίστευαν ότι οι ναζί αποτελούσαν την ύστατη γραμμή άμυνας του καπιταλισμού και άρα ότι η άνοδος του ναζιστικού κινήματος έδειχνε πόσο αδύναμος ήταν ο καπιταλισμός και πόσο κοντά, προ των πυλών, ήταν η επανάσταση. Ακόμα και μετά τον Β' Π.Π. ιστορικοί κομμουνιστικών χωρών όπως της ανατολικής γερμανίας έγραφαν βιβλία μιλώντας για τα στρατόπεδα θανάτου των ναζί ως καπιταλιστικά εργοστάσια όπου το κέρδος απογειωνόταν – στον βαθμό μάλιστα που ο θάνατος των εργατών μπορούσε να γίνει αποδεκτός. Οι περισσότεροι κομμουνιστές δεν μπορούν να αντιληφθούν ότι ο αντισημιτισμός ήταν η κεντρική ιδεολογία του ναζισμού και πως οι ναζί ρίσκαραν να χάσουν τον πόλεμο για να συνεχίσουν αδιατάρακτο το πρόγραμμα θανάτωσης Εβραίων. Ο αντισημιτισμός ήταν εξάλλου ο βασικός λόγος στον οποίο οφείλεται η ανάπτυξη του ναζιστικού κινήματος στην γερμανία και, μάλιστα, μάζεψε κόσμο από όλες τις τάξεις, της εργατικής συμπεριλαμβανομένης. Ο αντισημιτισμός είναι ακόμα και σήμερα ένας σημαντικός λόγος για τον οποίο η αριστερά το βρίσκει τόσο δύσκολο να καταλάβει τι ήταν και τι είναι οι νεοναζί. Κάποια κομμάτια του ναζιστικού κινήματος θέλησαν την ανατροπή του καπιταλισμού (εξίσωναν τους Εβραίους με τον καπιταλισμό) και η αντικαπιταλιστική τους προπαγάνδα δεν ήταν απάτη για να προσελκύσουν σοσιαλιστές και κομμουνιστές (οι οποίοι, εξάλλου, επίσης εξίσωναν Εβραίους και καπιταλισμό) ή μια ψευδολογία γύρω από τους πραγματικούς τους στόχους. Το συμπέρασμα, λοιπόν, ότι ο αντισημιτισμός θα εξαφανιζόταν αν "έχανε" ο καπιταλισμός, είναι βασισμένο μόνο και μόνο στην θεωρία πως όλες οι δευτερεύουσες αντιθέσεις θα επιλύονταν μόλις επιλυόταν και η κυρίαρχη. Αλλά και πάλι, το επιχείρημα αυτό τίθεται κυρίως για να ενισχύσει την κομματική πειθαρχία και την παράκαμψη των "σεχταριστών".

Ένας ακόμη λόγος που ρατσισμός και αντισημιτισμός συχνά αγνοούνται από τους κομμουνιστές είναι η θρησκευτική τους πίστη στην εργατική τάξη ως το επαναστατικό υποκείμενο. Οι κομμουνιστές χρειάζονται την εργατική τάξη ως το επαναστατικό υποκείμενο για να δικαιολογήσουν την φιλοδοξία του κομμουνιστικού κόμματος να πάρει την εξουσία. Οι συζητήσεις για ρατσισμό και αντισημιτισμό θα μπορούσαν να εκθέσουν την πραγματικότητα της εργατικής τάξης και να τερματίσουν την πίστη στο επαναστατικό υποκείμενο. Ακόμη και λιγότερο δογματικοί αντιφασίστες στην αγγλία κι αλλού συχνά επιμένουν ότι ο αντιφασισμός τους είναι «ένας αντιφασισμός της εργατικής τάξης». Δε φαίνεται να παρατηρούν ότι οι ίδιοι οι φασίστες στην πλειοψηφία τους ανήκουν στην εργατική τάξη. Και ούτε φαίνεται να παρατηρούν ότι μια τέτοια διακήρυξη ήδη εμπεριέχει την άρνηση της αλληλεγγύης στα θύματα του φασισμού / ρατσισμού / αντισημιτισμού, τα οποία μπορεί να μην ανήκουν στην τάξη αυτή. Οι κομμουνιστές συχνά σκέφτονται ότι ο πραγματικός στόχος του αντιφασισμού είναι να παλέψουν ενάντια στον καπιταλισμό (πίσω από τον αντι-φασισμό είναι ο αντι-καπιταλισμός). Αυτό καθιστά τον αντιφασισμό ένα απλό εργαλείο το οποίο μπορεί εύκολα να αντικατασταθεί από κάποιο άλλο, αν ο πραγματικός στόχος του αντικαπιταλισμού εξυπηρετείται καλύτερα απ' αυτό. Ίσως αύριο-μεθαύριο κάποιοι κομμουνιστές πιστέψουν ότι π.χ. τα υγιεινά φρούτα είναι ένα καλύτερο εργαλείο!Τόσο για το ρατσισμό όσο και για τον αντισημιτισμό, όμως, ανεξαρτήτως θεωρητικών ζητημάτων που θα προέκυπταν μετά την επανάσταση, το πραγματικό και φλέγον ζήτημα είναι το παρόν, το σήμερα. Μια Αριστερά που δεν αναγνωρίζει τον ρατσισμό και τον αντισημιτισμό, δεν μπορεί να τα πολεμήσει αυτά τα δυο. Και δίχως να τα πολεμά, αυτή η Αριστερά γίνεται απλώς συνένοχη. Το να λένε ότι όλα αυτά δεν είναι σημαντικά επειδή παλεύουν ενάντια στον καπιταλισμό δεν είναι αρκετό. Αν οι μειονότητες στην αγγλία, την γερμανία, την ελλάδα ή αλλού υφίστανται επιθέσεις, τότε είναι σημαντικό να απαντάμε στον ρατσισμό και τον αντισημιτισμό. Αυτό θα έπρεπε να είναι ένα μεγάλο μέρος του αντιφασισμού, να παλεύουμε ενάντια στους φασίστες και τους νεοναζί, ακριβώς επειδή είναι ρατσιστές, αντισημίτες και χτυπάνε τις μειονότητες. Και δεν είναι μόνο αυτό βέβαια. Ρατσισμός και αντισημιτισμός υπάρχει και εκτός ναζιστικών και φασιστικών οργανώσεων. Αυτό που λέγεται πολιτικό μέινστριμ, επιτίθεται επίσης σε μειονότητες και μετανάστες, είτε π.χ. με ρατσιστική προπαγάνδα σε προεκλογικά βανάκια που τριγυρνάνε την πόλη, είτε με ρατσιστικά ψαχτήρια από μπάτσους στους δρόμους. Βέβαια, ένας τέτοιος αντιφασισμός για τον οποίο μιλάω εδώ, δεν θα οδηγούσε ποτέ σε καριέρα στην κομματική γραφειοκρατία κι ούτε σε κάποια κυβερνητική θέση (π.χ. μετά την εκλογική νίκη του ενός ή του άλλου κόμματος). Αλλά αυτά, ούτως ή άλλως, δεν θα έπρεπε να είναι και κίνητρα για οποιονδήποτε αντιφασισμό, έτσι δεν είναι;

Peter M., Λονδίνο.

"Ελλάς, πλήρωνε ... και μη μιλάς"

Σε ένα πρόσφατο ταξίδι μας στη γειτονική Μακεδονία, μια γυναίκα από την πόλη Μπίτολα αναρωτιόταν: «γιατί οι έλληνες λένε ότι είμαστε "ανύπαρκτοι"; Αφού είμαι εδώ, μπροστά σας». Κατόπιν, μας διηγήθηκε ένα περιστατικό που της συνέβη πριν λίγα χρόνια, κατά τη διάρκεια των διακοπών της στην Πελλοπόνησο: «Πρώτη φορά στην έλλαδα;», την ρωτά ο οδηγός των ΚΤΕΛ. «Όχι. Πολύ συχνά πηγαινοέρχομαι στην Φλώρινα», ήταν η απάντηση της. «Δεν κατάλαβες την ερώτηση»,συνεχίζει με νόημα ο έξυπνος πελοποννήσιος, «πρώτη φορά στην ελλάδα; Εκεί που λες εσύ είναι βουλγαρία.» Το σπαρτιάτικο αυτό τοπικιστικό αστείο ήταν διασκεδαστικό βέβαια και για εμάς γιατί έχει και μια δεύτερη ανάγνωση.

Το 1913 αυτό που λέμε γεωγραφικά Μακεδονία τριχοτομήθηκε μεταξύ σερβίας, ελλάδας, βουλγαρίας. Οι βαλκανικοί πόλεμοι βοήθησαν τους καλύτερα προετοιμασμένους και πιο αιμοσταγείς στρατούς και τα κράτη με τα καλύτερα κονέ. Η ελλάς ανταμείφθηκε. Αλλά μέσα στη χαρά και την ευεξία που ένιωθε η ηγεσία της Αθήνας δεν μπορούσε να παραβλέψει πως τα κέρδη της κουβαλούσανε και κάποια βάρη. Βαλκανικό έδαφος γαρ η Μακεδονία, συνεπώς εξαιρετικά μπάσταρδο, γλωσσικά, πολιτισμικά, εθνοτικά. Σημαντικό πρόβλημα. Τι πρόβλημα ακριβώς; Ότι όλοι ετούτοι που ενσωματώνονταν στα ελληνικά πλέον εδάφη θα έπρεπε πια να αισθάνονται και "έλληνες". 100 χρόνια από σήμερα, λοιπόν, ξεκινά το πρόβλημα το «μακεδονικό» ή «σκοπιανό», σε νεότερες βερζιόν. Για να λυθεί το πρόβλημα, τους σλαβόφωνους κατοίκους των νεο-προσαρτημένων περιοχών τους περίμενε μια ποικιλότροπη ελληνική βία που μεταξύ άλλων περιλάμβανε: ωμή βία, εξαναγκαστικές μετακινήσεις πληθυσμού και οργανωμένη και μαθηματικά υπολογισμένη πληθυσμιακή πολιτική εποικισμού, τρομοκράτηση των ντόπιων με σκοπό την εξάλειψη της γλώσσας τους, είτε με πρόστιμα [«Ελλάς, πλήρωνε και μη μιλάς» (1)] είτε με βασανιστήρια [π.χ. ρετσινόλαδο και ξύλο (2)], συλλήβδην αλλαγή ονομάτων ανθρώπων και χωριών, μαζικές ορκωμοσίες "ελληνοφροσύνης" χωριών (ως και το 1959 έπαιζε το «υποσχόμεθα να ομιλώμεν πάντοτε την ελληνικήν!»), ατομικές δηλώσεις εθνικοφροσύνης (μέχρι και μετά την χούντα), η πολιτική "παιδείας και πρόνοιας" με το άνοιγμα των πρώτων νηπιαγωγείων στους νομούς των συνόρων (για την απομάκρυνση των νηπίων απο τη μητρική αγκαλιά και γλώσσα), η ίδρυση "πολιτιστικών" συλλόγων ελληνοψυχίας, διορισμοί "παλαιοελλαδιτών" στα σύνορα, "πριμοδότηση" γάμων με ντόπιες, μαζικό κυνήγι σλαβόφωνων μακεδόνων μετά το πέρας του εμφυλίου (3), το μεταπολιτευτικό πασοκικό τρυκ της επινόησης των "μη ελλήνων το γένος" που απαγορεύει την επιστροφή των μακεδόνων πολιτικών προσφύγων στα χωριά και τις πόλεις που γεννήθηκαν, πιο πρόσφατα η εθνικιστική υστερία του 1991-92 για το «σκοπιανό» και πάει λέγοντας. Αλλά ακόμη και σήμερα: η απότομη σιωπή των κατοίκων όταν κάποιος άγνωστος περνά από δίπλα τους (κατάλοιπο της τρομοκρατίας και της ρουφιανιάς των ελλήνων), το ριζωμένο άγχος των ντόπιων: «σ' αυτό το σπίτι μιλάμε μόνο ελληνικά, μάικο! και διώξε και την μάτσκα από 'δω», η ανάσα της ΕΥΠ στο σβέρκο όποιου επιμένει να δηλώνει εθνοτικά μακεδόνας και η απόρριψη του από το οικογενειακό και κοινωνικό περιβάλλον ως "ανθέλληνα", το σαμποτάρισμα των μακεδονικών πανηγυριών [που ήταν απαγορευμένα μέχρι και την δεκαετία του 1990 (4)] κτλ.

Έτσι, ως το 1998 έχασαν την ιθαγένεια 13.406 μη μουσουλμάνοι "αλλογενείς" σλαβόφωνοι μακεδόνες, βάσει του άρθρου 20/1γ του Κώδικα Ιθαγένειας («Περί πράξεων ασυμβίβαστων προς την ιδιότητα του Έλληνα και αντίθετων προς τα συμφέροντα της Ελλάδας») το οποίο είναι ακόμα σε ισχύ. Αλλά και πιο πρόσφατα είχαμε απαγορεύσεις στα σύνορα και αφαίρεση ιθαγένειας (1-2 από διαφορετικά μειονοτικά χωριά που δείχνουν δυναμική πολιτικοποίησης). Επίσης, συνεχίζονται μέχρι και σήμερα οι διαγραφές από τα μητρώα-δημοτολόγια που είναι μη-έλληνες το γένος (το λεγόμενο "soft ethnic cleansing") που σε υπερθετικό βαθμό είναι η περίπτωση των διωγμένων πολιτικών προσφύγων. Από την άλλη, για τους κατοίκους της Δημοκρατίας της Μακεδονίας επιτρέπεται μονάχα ειδική 2ωρη άδεια για κηδείες συγγενών και μόνο. Π.χ. πριν 5 χρόνια περίπου σε μια περίπτωση πολιτικού πρόσφυγα που έχει διαβατήριο από τη Δημοκρατία της Μακεδονίας, εκείνος έπρεπε να ζητήσει βίζα από οποιαδήποτε χώρα μέλος Σέγκεν. Τώρα, όποιος πολίτης της Δημοκρατίας της Μακεδονίας έχει στο σχετικό διαβατήριό του τον τόπο καταγωγής γραμμένο με την Μακεδονική ονομασία, τότε η οδηγία του ελληνικού ΥΠΕΣ είναι να μην δίνεται άδεια. Για παράδειγμα, αν γράφει στο διαβατήριο ότι γεννήθηκε στο Νέρετ (5) και όχι στον Πολυπόταμο, δεν θα μπορεί να μπει στην Ελλάδα. Επίσης, ακόμη και σήμερα στο επίπεδο το γλωσσικό η ελλάδα μιλά για μια ανύπαρκτη γλώσσα, βασικά μία μη-γλώσσα, ένα – με τα λόγια του ελληνικού κράτους – «σλαβοφανές ιδίωμα». Σ' αυτή τη μακρά ιστορία καταπίεσης, δεν πρέπει να ξεχνάμε, τέλος, πως ακόμα και η μεταπολίτευση, η «εθνική συμφιλίωση» δεξιών κι αριστερών ελλήνων, δεν υπήρξε για όλους τους κατοίκους αυτού του κράτους. Π.χ. στα '90s ο νομάρχης Φλώρινας απαγόρευσε τα μακεδονικά πανηγύρια, με την απόφαση αυτή να αντανακλά τις ... ανησυχίες του ελληνικού κράτους για την τότε πρόσφατη ακόμα δημιουργία του μακεδονικού κράτους. Και το πράγμα δεν σταματά βέβαια εκεί. Ουσιαστικά τις περιοχές των σλαβόφωνων μακεδόνων στην ελλάδα τις έχουν αναλάβει εξολοκλήρου υπό την «προστασία» τους κάθε λογής φασιστοειδή και μυστικές και μη- υπηρεσίες του ελληνικού κράτους. Π.χ. τόσο το 1998 όσο και το 2008 οι δημοτικές αρχές του Ξυνού Νερού (Εκσι-Σου) και οι κάτοικοι αυτού του σλαβόφωνου μακεδονικού χωριού δεν παρέλειψαν να συγκρουστούν έμπρακτα με δεκάδες χρυσαυγίτες και συλλόγους απόστρατων και εφέδρων που σε τουλάχιστον δύο περιπτώσεις που βρήκαμε εμείς έσπευσαν να κάνουν εθνομαλακισμένες φιέστες στο χωριό τους, αναρτώντας την ελληνική σημαία κτλ (σ.σ. η οποία στη συνέχεια κατέβηκε αμέσως από τους κατοίκους φυσικά). Σε ένα από τα πιο θορυβώδη περιστατικά στο Ξυνό Νερό, όλος ο εθνικιστικός εσμός ετοιμαζόταν για μεγάλη εθνο-φιέστα παρουσίασης μεταξύ άλλων της προτομής του ... μεγάλου ιερέα μακεδονομάχου Παπαπέτρου. Έλα όμως που η προτομή μυστηριωδώς ... εξαφανίστηκε το προηγούμενο βράδυ!

Κι όλα αυτά μαζί είναι τα 100 χρόνια πρέσσας των σλαβόφωνων μακεδόνων του κομματιού Μακεδονίας που έλαχε να 'ναι "ελληνική" αλλά και τα 100 χρόνια άρνησης και σιωπής από μέρους της καθεστωτικής ελληνικής ιστοριογραφίας.

Όλα τα παραπάνω σηματοδοτούν ένα συνεχές. Ένα νήμα πάνω στο οποίο ισορροπεί και αναπαράγεται ο ελληνικός εθνικισμός και οι μύθοι του, από αρχής του μέχρι και σήμερα. Ένας ικανός τρόπος να πολεμήσουμε αποτελεσματικά τον εθνικισμό είναι να τον δούμε σαν μια ενιαία ιστορία που ξεκινά από τα πρώτα ιμπεριαλιστικά βήματα του ελληνικού κράτους στο μεταίχμιο του εικοστού αιώνα και φτάνει μέχρι σήμερα. Σε όλη αυτή την ιστορική διαδρομή αν αναδείξουμε τις στιγμές βίαιης επιβολής, απαγορεύσεων αλλά και «εθνικών συμφωνιών» που έλαβαν χώρα σε όλο το φάσμα του πολιτικού πεδίου αλλά και της κοινωνίας θα ανακαλύψουμε πολλές ομοιότητες από περίοδο σε περίοδο, τόσο στους εκάστοτε εθνικούς χειρισμούς όσο και στην εθνική επιχειρηματολογία. Υπάρχει μια συγκεκριμένη πεπατημένη βάσει της οποίας το συντεταγμένο εθνικό στρατόπεδο δρά. Το πρώτο που γίνεται ορατό είναι πως πολύ συχνά όταν το ελληνικό κράτος στοχοποιεί έναν «εξωτερικό εχθρό», πέρα από την προφανή αναζωπύρωση ενός εθνικιστικού μίσους εναντίον κάποιου άλλου, δεν το αφήνει καθόλου αδιάφορο να συσπειρώσει τις γραμμές του ενάντια σε έναν εσωτερικό εχθρό, αδιάφορα βέβαια του κατά πόσο αυτός αποτελεί πραγματική ή μη απειλή για την «εθνική ασφάλεια». Η σλαβόφωνη μακεδονική μειονότητα ήταν πρόβλημα πάντοτε. Αρχικά, δεν ήταν καν μειονότητα αλλά πλειοψηφία σε ορισμένες περιοχές. Οπότε έπρεπε να διαμοιραστεί ο πληθυσμός αυτός γιατί με την παρουσία του και μόνο αμφισβητούσε την εθνική αφήγηση στην οποία το ελληνικό κράτος στήριζε υλικά και ιδεολογικά την εξουσία του. Αλλά όχι μόνον αυτό. Η μειονότητα έπρεπε να πάψει να είναι και να αισθάνεται, να μιλάει και να σκέφτεται σαν μειονότητα. Γιατί ο εγγενής φόβος κάθε καλοθρεμμένου εθνικισμού και κάθε καλο-καβατζωμένου από πολέμους και διπλωματία κράτους είναι να μην τεθεί οποιαδήποτε αμφισβήτηση

εθνικής ομοιογένειας πληθυσμού αλλά και αλλαγής των συνόρων ούτε σε επίπεδο φανταστικό. Και το ελληνικό κράτος δεν ψηνόταν να αλλάξουν ξανά τα σύνορα μετά την πετυχημένη μπάζα στους βαλκανικούς πολέμους. Κατά τα άλλα, η περίπτωση δεν επιφυλλάσσει κάτι περίεργο. Η εθνική συνοχή βασίζεται στον αποκλεισμό των "Άλλων". Με το φόβητρο των «εξωτερικών εχθρών» συσπειρώνεται το έθνος. Με το φόβητρο των «εσωτερικών εχθρών» απομονώνονται τα μαύρα πρόβατα του έθνους και περνάνε σε ειδική μεταχείριση. Στην περίπτωση των σλαβόφωνων μακεδόνων βέβαια αυτοί οι δύο χαρακτηρισμοί αλληλοχρησιμοποιούνταν συχνότατα ως το επιβεβλημένο δίλημμα που καθορίζει την τύχη του κάθε μακεδόνα: η πλήρης και χωρίς όρους υποταγή στην εθνική ομοιομορφία, καταγωγή και μύθο ή ο χαρακτηρισμός του ως προδότη, ως κατασκόπου, ως ανθέλληνα.

Μας ενδιαφέρει το θέμα του δικαιώματος αυτοπροσδιορισμού των μακεδόνων, καταρχήν γιατί τους απαγορεύεται απο το ελληνικό κράτος. Κυρίως, όμως, γιατί η επιμονή τους να αρνούνται να ξεχάσουν την εθνοτική διαφορετικότητά τους ραγίζει τον μύθο της εθνικής ομοιογένειας που αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο του ελληνικού εθνικισμού. Και δεν είναι κάποιο ριζοσπαστικό στοιχείο αυτής της διεκδίκησης που μας έλκει. Αλλά αυτό που γίνεται ορατό απο την στάση του ελληνικού κράτους να αρνείται ακόμα και την ύπαρξη μακεδονικής μειονότητας δείχνει τον απόλυτα περιφρουρημένο τρόπο που αυτό το κράτος ορίζει την ομοιογένεια και την συνέχεια του εθνικού του ονείρου κι αυτό πιστεύουμε είναι με τη σειρά του θέμα διερεύνησης για έναν σύγχρονο αντιφασισμό· η επιστημονική φαντασία μίας αδιάλλειπτης ιστορικής συνέχειας και φυλετικής καθαρότητας αμόλυντης από την αρχαιότητα-βυζάντιο-οθωμανική αυτοκρατορία μέχρι σήμερα δείχνει απτά το σε ποιο κράτος μας έλαχε να ζούμε. Και αυτός ο φωνακλάδικος τρόπος περιφρούρησης δείχνει αν μη τι άλλο με τη σειρά του πως κάτι αξίζει να δηλωθει ως τέτοιο, να οριοθετηθεί αυστηρά, να διαφυλαχθεί. Γιατί απειλείται. Γιατί είναι «λεπτό» κι «ευαίσθητο» το θέμα. Γιατί, με λίγα λόγια, είναι σαθρό το έδαφος που το στηρίζει. Γιατί μιλάμε για την φαντασιωτική-ιδεολογική επένδυση των κρατικών συνόρων. Και γι' αυτό ακριβώς το σπαρτιάτικο τοπικιστικό αστείο του οδηγού των ΚΤΕΛ είχε δεύτερη ανάγνωση, γύρω απ' το τι αποτελεί ελλάδα και τι όχι.

Εμείς τώρα που στο σπίτι του κρεμασμένου επιμένουμε να μιλάμε για το σκοινί, ξεκινήσαμε την ενασχόληση ρωτώντας και προχωρώντας. Η σιωπή και η άρνηση ως αμυντικοί μηχανισμοί που αντιμετωπίζει κανείς / καμιά στις σλαβόφωνες περιοχές της ελλαδικής Μακεδονίας είναι τσιμεντένιοι τοίχοι που χτίστηκαν με το μπετό της επιβεβλημένης ελληνικής εθνικής συνείδησης και τον βούρδουλα προ και μετά πολέμων, προ και μετά εοκ, ε.ε., μνημονίων κτλ, προ και μετά μεταπολίτευσης (είδατε που το ελληνικό κράτος έχει και συνέχειες στην ιστορία του πέραν των μεγάλων τομών που μας διδάσκουν στο σχολείο;). Και ως τέτοιοι αυτοί οι αμυντικοί μηχανισμοί είναι δικαιολογημένοι. Διαβάσαμε, ψάξαμε λοιπόν και πήγαμε, κατευθείαν, εκεί που κάποιοι απ' αυτούς τους αμυντικούς μηχανισμούς έχουν αρθεί για να ακούσουμε την ιστορία από μη-επίσημα χείλη όπως λέγεται. Επιλέξαμε για το δεύτερο τεύχος του 0151 να πάρουμε συνέντευξη από ένα μέλος της μακεδονικής μειονότητας που μάχεται για τα δικαιώματα των μακεδόνων εντός των ελληνικών συνόρων. Ο φορέας που οι μακεδόνες έχουν δημιουργήσει έχει ενταχθεί σε ένα κόμμα που λέγεται «ευρωπαϊκή ελεύθερη συμμαχία Ουράνιο τόξο» κι αυτό που γρήγορα ανακαλύπτει κανείς / καμιά είναι ότι το κόμμα αυτό είναι ίσως το μοναδικό που οι έλληνες δεν θέλουν να το ξέρουν (η αρμοδιότητα αυτή εξάλλου ανήκει στην ΕΥΠ). Και στη συκοφάντηση και την επίθεση αυτή που έχουν φάει οι οργανωμένοι σλαβόφωνοι μακεδόνες, έχει συμμετάσχει ίσως η μεγαλύτερη ποικιλία πρόθυμων ελλήνων πατριωτο-μαχητών, από δημοσιογράφους, παπάδες, φασίστες, καλλιτέχνες μέχρι τον οποιονδήποτε καθημερινό μαλάκα ελληνόψυχο που διαλαλεί περήφανος πως κατάγεται «απ' τα κάτρα του μεγαλέξανδρου» (6).

Δεν έχουμε πρόθεση να συνυπολογίσουμε δεύτερες σκέψεις για το αν έτσι θα "λερωθούμε" στηρίζοντας έναν "άλλο εθνικισμό". Εξάλλου, αν γράφουμε εδώ ό,τι γράφουμε, αυτό γίνεται για να μην βγάλουμε διακριτικά την ουρά μας έξω απο το μείζον θέμα που εδώ είναι το δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού των σλαβόφωνων μακεδόνων και η μπότα του ελληνικού κράτους. Μολονότι εκ πρώτης όψεως όλα αυτά τα «προσεκτικά» για ταυτόχρονη επίθεση στους «δύο εθνικισμούς» φαίνονται ιδεολογικά καθαρά, για μας δεν διαλαλούν παρά το εύκολο και το βολικό (και για το ελληνικό κράτος): πως ειμαστε εναντίον του εθνικισμού από όπου και αν προέρχεται [«εναντίον και των δύο εθνικισμών» (sic)], την ώρα όμως που το ελληνικό κράτος παίζει στην ουσία ανενόχλητο μπάλα μόνο του βάζοντας τους ασφαλίτες του να ακολουθούν μέχρι και τις αφισοκολλήσεις των μακεδονικών γλεντιών... Κι αναρωτιόμαστε: μήπως αν είχαμε αντίθετη στάση από αυτή που έχουμε, θα γινόμασταν περισσότερο χρήσιμοι στο παιχνίδι του ελληνικού ΥΠΕΞ παρά στα θύματά της πολιτικής του; Και τότε ποιά η σχέση μας άραγε με τον εγχώριο αντι-εθνικισμό και αντιφασισμό. Αναρωτιόμαστε πάλι.

(1) Αυτή η φράση εκφράζει την εμπειρία που είχαν οι ντόπιοι μακεδόνες από το καινούριο τους κράτος, που τους φόρτωνε με χρηματικά πρόστιμα αν, για παράδειγμα, ο χωροφύλακας τους άκουγε να δίνουν εντολές στο γάιδαρο τους στην μητρική τους σλάβικη γλώσσα.

(2) Το ρετσινόλαδο ήταν βασανιστήριο υποχρεωτικής κατάποσης καστορέλαιου που προκαλούσε ακατάσχετη διάρροια – δια να αποβληθεί το βουλγαρικό μικρόβιο – ενώ αρκετοί μακεδόνες επίσης ξυλοκοπήθηκαν μέχρι θανάτου.

(3) Τα 2/3 του ΔΣΕ αποτελούνταν απο Μακεδόνες μαχητές, στους οποίους το ΚΚΕ υποσχόταν ανεξάρτητη Μακεδονία, μέχρι, μέσα από συνεχείς παλινωδίες, το κόμμα να καταλήξει τελικά στην πλήρη σύμπλευση με την εθνική τακτική και να τους ξεβράσει από μακεδόνες σε "σλαβομακεδόνες".

(4) Το πιο πρόσφατο συμβαν σημειώθηκε φέτος τον Μάρτιο στην Έδεσσα στον ετήσιο χορό της εφημερίδας Nova Zora. Ασφαλίτες κατέφθασαν στο κέντρο διασκέδασης, πληροφορώντας για τοποθέτηση "βόμβας" στο χώρο και συμβουλεύοντας για εκκένωσή του για "λόγους ασφαλείας". Βέβαια, κανένας απο τους παρευρισκόμενους δεν έφαγε κουτόχορτο, το γλέντι συνεχίστηκε παρά τις "προειδοποιήσεις" των μπάτσων κα φυσικά καμιά βόμβα δεν έσκασε.

(5) Ας σημειωθεί ότι το Νέρετ είναι χωριό παλιών κομμουνιστών με μεγάλη αριστερή παράδοση σλαβόφωνων μακεδόνων. Εκεί το Ουράνιο Τόξο βγαίνει συνήθως και πρώτο στις εκλογές.

(6) Αγαπημένη έκφραση που ξεστόμισε μέλος του όχλου των μακεδονικών συλλαλητηρίων της δεκαετίας του 2000 από το ΛΑΟΣ στη θεσσαλονίκη (σ.σ. «κάτρα», δηλαδή κάτουρα) και χρήσιμη πρώτη ύλη για όποιον θελήσει να διερευνήσει στο μέλλον τις σκατολογικές βάσεις του ελληνικού εθνικισμού.

Συνέντευξη με τον Παύλο Βοσκόπουλο Filipov

0151: Το καλοκαίρι του 2013 είδαμε μια ομάδα χρυσαυγιτών στα σύνορα με τη Μακεδονία, στο φυλάκιο της Νίκης, σε ρόλο συνοριοφύλακα, να εμποδίζει την είσοδο σε αυτοκίνητα με το σήμα της Μακεδονίας, να τραμπουκίζουν τους οδηγούς και να καταστρέφουν τα αυτοκινήτα τους. Είχαν κάποια συγκεκριμένη αφορμή οι χρυσαυγίτες σε αυτή τους την «δράση» ή μια που βρέθηκαν βόρεια είπαν να περάσουν από το φυλάκιο για να συσπειρώσουν τον κόσμο τους στην περιοχή;

Θεωρώ ότι τα τελευταία χρόνια οι δραστηριότητες της ναζιστικής συμμορίας της χρυσής αυγής που λειτουργεί με τον πολιτικό-κομματικό μανδύα, με άλλα λόγια "τύποις νόμιμο κόμμα", είναι απλά η κορυφή του παγόβουνου σε ό,τι αφορά την εθνικοσοσιαλιστική, σοσιαλφασιστική, ολοκληρωτική ιδεολογία που είναι κυρίαρχη σε πολλά επίπεδα στην χώρα και ειδικά στα μειονοτικά ζητήματα (όπως το θέμα της εθνικής μακεδονικής μειονότητας στην χώρα, τμήμα της οποίας κατοικεί στην περιοχή της Φλώρινας). Τραμπουκισμοί, σπασίματα αυτοκινήτων και λοιπές ενέργειες γινόντουσαν από τις αρχές της δεκαετίας του '90, μετά την διάλυση της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας και την ανεξαρτητοποίηση της τότε Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Μακεδονίας. Η πρόσφατη επίσκεψη στα σύνορα ακόμη και να είχαν σκοπό να συσπειρώσουν κόσμο ή να αποκτήσουν περισσότερες συμπάθειες δεν θα μπορούσε να έχει μεγαλύτερη επιτυχία απ' ό,τι ήδη έχουν, μιας και η συγκεκριμένη περιοχή, διαπαιδαγωγημένη για χρόνια, έχει αντίστοιχα χρυσαυγίτικη ιδεολογία, οπότε 'οι πόρτες είναι από χρόνια ανοιχτές'...

0151: Δώστε μας και μια περιγραφή της καθημερινότητας του Μακεδόνα σήμερα στον βαθμό που καθορίζεται από τις εθνικιστικές πολιτικές του ελληνικού κράτους, π.χ. τις πρακτικές δυσκολίες, τον θεσμικό ρατσισμό που βιώνει ενα άτομο της μειονότητας κτλ.

Δεν είναι εύκολο να περιγράψεις τις δυσκολίες στην καθημερινότητα. Γενικά ισχύει ότι αν δεν εκφράζει κανείς δημόσια την διαφορετικότητα του και συγκεκριμένα την εθνοτική διάσταση της διαφορετικότητας του δεν θα έχει προβλήματα κοινωνικής απομόνωσης. Υπάρχει μια γενική ιδεολογία στην χώρα που δεν επιτρέπει δημόσια σε μέλη μειονοτήτων να εκφραστούν. Είναι παρόμοιο αν κάποιος δημόσια εκφράσει στην Ελλάδα π.χ. τον σεξουαλικό του προσανατολισμό. Ακόμη πιο συγκεκριμένο παράδειγμα. Μπορεί στην Φλώρινα, την Έδεσσα, την Καστοριά π.χ. να ανοίξει ένα καφέ-μπαρ μια λεσβία ή ένας ομοφυλόφιλος και να δουλέψει η επιχείρηση; Πάρα πολύ δύσκολα πολίτης θα πατήσει στο μαγαζί, με τον φόβο ότι θα "στιγματιστεί", εκτός του ότι οι αρχές συνήθως εφαρμόζουν επιλεκτικά το νόμο σε ό,τι αφορά τις επιχειρήσεις αυτές, αφού οι προκαταλήψεις θα καθορίζουν και την ανάλογη αντιμετώπιση. Σας περιγράφω την κατάσταση για να γίνει κατανοητό πώς είναι τα πράγματα στις πόλεις, όταν τολμήσει δημόσια κάποιος να δηλώσει τη μακεδονικότητα του. Σε μικρο-κοινωνίες, όπως τα μειονοτικά χωριά, τα πράγματα είναι καλύτερα. Ένα άτομο μπορεί να εκφράζεται πιο άνετα γλωσσικά, αλλά και εθνοτικά, π.χ. μπορεί να ακούσει τραγούδια στην "ανύπαρκτη" γλώσσα σε καφετέρια του χωριού αλλά κι αυτό εξαρτάται από το χωριό, το άτομο, την μικρότερη ή μεγαλύτερη συμπαράσταση των συμπολιτών-συγχωριανών του κλπ. Τέλος, πρέπει να επισημάνω ότι χειρότερα ήταν στις αρχές του '90 από ό,τι σήμερα. Γενικά πιο εύκολα θα εκφράσει την γλωσσική-πολιτιστική διαφορετικότητα ένα μέρος της μειονότητας σήμερα από ό,τι στο παρελθόν.

0151: Οι πολιτικοί πρωταγωνιστές του λεγόμενου "σκοπιανού" του 1990-1992 βρίσκονται σήμερα στην κυβέρνηση και πάλι, σε ακόμη μεγαλύτερη θέση εξουσίας. Πώς βλέπετε αυτή την αλλαγή στα πόστα;

Δεν υπάρχει σημαντική αλλαγή γιατί στα λεγόμενα "εθνικά ζητήματα", μεταξύ αυτών και τα μειονοτικά και η μακεδονική εθνική μειονότητα στην βόρεια Ελλάδα, υπάρχει ένα "άλλο" κράτος, ένα βαθύ κράτος που λειτουργεί διαχρονικά (για δεκαετίες), ανεξάρτητα από το ποιος εκάστοτε διαχειρίζεται την κεντρική εξουσία. Απλά υπάρχουν διακυμάνσεις στις συμπεριφορές των τοπικών-κομματικών εκπροσώπων, ανάλογα με την ιδεολογία τους, αλλά οι "διακυμάνσεις" αυτές τίθενται στα πλαίσια του ίδιου φάσματος. Όποιες αλλαγές συμβαίνουν, οφείλονται στη συμπεριφορά της μειονότητας σε σχέση με την άσκηση εξουσίας στη χώρα. Οι αιτίες αναζητούνται στο ότι παραδοσιακά η μακεδονική εθνική μειονότητα είχε αριστερές-σοσιαλιστικές παραδόσεις, οπότε ο μέσος μειονοτικός φοβάται περισσότερο όταν είναι στην εξουσία η λεγόμενη "δεξιά" σε σχέση με τη λεγόμενη "κεντροαριστερά". Σε ένα χωριό π.χ. πιο εύκολα θα τολμούσε να διοργανώσει ένα χορό με μακεδονικά τραγούδια ένας κοινοτάρχης-πρόεδρος αν ήταν "πασόκος" ή "αριστερός" από ό,τι αν ήταν ένας πρόεδρος "δεξιός".

Το ίδιο ισχύει για συλλόγους, οργανώσεις, ιδρύματα κλπ όπου, όπως έγραψα παραπάνω, το "βαθύ κράτος" προσπαθεί να σπρώχνει ή να ευνοεί άτομα για άσκηση εξουσίας-εκπροσώπησης έτσι ώστε να εφαρμόζουν την εδώ και δεκαετίες οριζόμενη εθνικιστική ιδεολογία στα μειονοτικά.

0151: Αλλά θα 'ταν καλό να τα πιάσουμε τα πράγματα με τη σειρά κάνοντας και μια μίνι ιστορική αναφορά για όσους / όσες αγνοούν για τι πράγμα μιλάμε. Από πότε υπάρχει για το ελληνικό κράτος «ζήτημα» με την μακεδονική μειονότητα και πως αυτό εξελίσσεται μέχρι το 1949, το τέλος του εμφυλίου;

Πρόβλημα υπάρχει κυρίως μετά το 1912-13 με τη λήξη των Βαλκανικών Πολέμων και την προσάρτηση στο τότε ελληνικό Βασίλειο τμήμα της περιοχής της Οθωμανικής Μακεδονίας. Ξεκίνησε βέβαια νωρίτερα μια πολιτική συνδεδεμένη με μεγάλοϊδεατικές ιδεολογίες, όπου το ελληνικό κράτος τότε, μετά το 1900, ξεκίνησε προπαγανδιστικές πολιτικές ώστε να αποκτήσει ερείσματα στον πληθυσμό, σχεδιάζοντας επεκτατικές πρακτικές. Κύριος μοχλός τότε ήταν η εκκλησία, βοηθούμενη από Προξενικές αρχές της εποχής στις μειονοτικές περιοχές. Φυσικά είναι γνωστές οι Βούλγαρο-Ελληνο-Σερβικές φιλονικίες-συγκρούσεις της εποχής με σκοπό την προσάρτηση εδαφών, με αποκορύφωμα τους Βαλκανικούς πολέμους. Σε ένα "παρθένο έδαφος" κι έναν πληθυσμό που αναζητούσε και διαμόρφωνε εθνικές συνειδήσεις, τα ήδη οργανωμένα-συγκροτημένα κράτη διέθεταν ένα χαρακτηριστικό γνώρισμα εθνικιστικής ευφορίας και ανάλογες πολιτικές. Το «κακό», βέβαια, για αυτούς ήταν ότι, εκτός από τις κρατικές εθνικές πολιτικές-ιδεολογίες της εποχής, στη συγκεκριμένη περιοχή που φέρει το όνομα Μακεδονία, αναπτύχθηκε ανεξάρτητη μακεδονική εθνική ιδεολογία με αφετηρία περίπου τα 1870-80 που ασπάσθηκε τμήμα του πληθυσμού τότε. Εκεί βρίσκεται η αφετηρία του "πονοκεφάλου" για τις γνωστές τότε εθνικές χώρες, όπου φυσικά ο απόλυτος εχθρός προσδιορίστηκε το 1991 με την ίδρυση ανεξάρτητου Μακεδονικού κράτους. Ο σερβικός εθνικισμός συμβιβάστηκε νωρίτερα, ειδικά μετά το 1945, αλλά για τον ελληνικό και τον βουλγαρικό εθνικισμό ξεκίνησε ο "εφιάλτης" που εξακολουθεί και σήμερα. Φυσικά αν λάθος κοιμάσαι, λάθος δουλεύεις ολημερίς-ολονυχτίς και βλέπεις εφιάλτες. Την περίοδο του Μεσοπολέμου αλλά και την εποχή κατά τη διάρκεια και μετά τη λήξη του ελληνικού εμφυλίου εξακολουθεί να υπάρχει "πρόβλημα" για τη χώρα γιατί πολύ απλά, όπως είπα, ο σπόρος της εθνικής μακεδονικής (1870-80 και μετά) ιδεολογίας έφερε τους ανάλογους καρπούς, τη σχετική μαζικοποίηση στους πληθυσμούς της περιοχής, με σταθμούς τη γνωστή επανάσταση του Ίλιντεν το 1903 και την ίδρυση Ομόσπονδης κρατικής Μακεδονικής οντότητας το 1945, στα πλαίσια της Γιουγκοσλαβίας. Αποκορύφωμα εθνικής χειραφέτησης, όπως είπα, ήταν το 1991 και η πραγματικότητα που περιγράφεται απλά με την ύπαρξη του σύγχρονου μακεδονικού κράτους, την Δημοκρατία της Μακεδονία. Αυτές οι περίοδοι είχαν επίδραση και στο ζήτημα της μακεδονικής εθνικής μειονότητας στη χώρα, όπως επίσης στη Βουλγαρία, τη Σερβία και την Αλβανία, αφού σε όλες αυτές τις χώρες υπάρχουν αντίστοιχα μακεδονικές μειονότητες. Στην Αλβανία και τη Σερβία είναι αναγνωρισμένες μειονότητες (σε κάποιες περιοχές), ενώ στη χώρα μας και στη Βουλγαρία όχι.

0151: Τα κείμενα του Ριζοσπάστη μέχρι το 1932 πιστεύουμε αποτελούν έναν καλό οδηγό κατανόησης της πραγματικότητας που ζούσε η μακεδονική μειονότητα. Πού αποδίδει η μειονότητα τη μετέπειτα στροφή της ελληνικής αριστεράς στο θέμα και την απόλυτη σιωπή στο ζήτημα της μακεδονικής μειονότητας μέχρι και σήμερα; Αλλά το πιο ενδιαφέρον είναι το εξής: γνωρίζετε μήπως από παλιότερες αφηγήσεις, παππούδων κτλ, κατά πόσο μετά το 1932 άλλαξε και πρακτικά η στάση των αριστερών απέναντι στη μειονότητα, στον βαθμό που αυτά τα δύο διακρίνονταν;

Έτσι είναι όπως το λέτε. Το κακό είναι ότι μεταλλάχτηκε η λεγόμενη "αριστερά" στην χώρα. Άλλη είναι η προπολεμική

αριστερά στην Ελλάδα, με διεργασίες μετάλλαξης κατά τη διάρκεια και μετά τη λήξη του εμφυλίου, και άλλη είναι η "αριστερά" μετέπειτα. Θεωρώ ότι η διεθνιστική αριστερά έγινε "θύμα" της επιθετικής κρατικής εθνικιστικής παιδείας στην Ελλάδα, όπου με τη διάρκεια του χρόνου, μετακινήθηκε και η διεθνιστική αριστερά σε εθνικοσοσιαλιστικές ιδεολογίες και πρακτικές που πλέον είναι κυρίαρχες στην Ελλάδα. Στην λεγόμενη "αριστερά", κυρίως στην εξωκοινοβουλευτική αριστερά, όχι στο σύνολο της – γιατί εκεί υπάρχουν και εξαιρέσεις – υπάρχουν ευτυχώς οι τελευταίοι των Μοϊκανών, που όπως και η μακεδονική μειονότητα συντάσσονται απέναντι στο φαιοκόκκινο και εθνικοσοσιαλιστικό μέτωπο, κυρίαρχο δυστυχώς στην χώρα. Για το λεγόμενο "ΚΚΕ" και τις "παραφυάδες" του, είμαστε «πράκτορες των Αμερικανών» και οι μειονότητες χρησιμοποιούνται από τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό· για τους καθεστωτικούς του "βαθέος κράτους" είμαστε «πράκτορες των Σκοπίων». Οι παππούδες ή γιαγιάδες, τέλος, δύσκολα θα μιλήσουν για κουκουεδίστικες θέσεις, είτε για το παρελθόν είτε για το παρόν γιατί ο μακεδονικός πληθυσμός έχει πληρώσει μεγάλο τίμημα κατά τη διάρκεια του εμφυλίου και μετά, οπότε λογικό είναι πια ότι οι γονείς λειτουργούν με το ένστικτο και το φίλτρο προστασίας για τους νεότερους και δεν θέλουν να μιλούν για το παρελθόν...

0151: Πείτε μας λίγο για το μετα-εμφυλιακό στάτους της μειονότητας, μέχρι και την αναγνώριση της «εθνικής αντίστασης» το 1982. Πρόκειται για ένα έτος-ορόσημο, έτσι, σε σχέση με τους πολιτικούς συσχετισμούς του ελληνικού κράτους. Πώς αντανακλάται αυτό στην μειονότητα και τα ζητήματα της;

Μα είναι ένα όνειδος η λεγόμενη αναγνώριση της «εθνικής αντίστασης» το 1982, γιατί πολύ απλά είναι το επιστέγασμα της ρατσιστικής πολιτικής διάκρισης ή νομοθετικής ρύθμισης για το θέμα και ειδικά για την αποκατάσταση των πολιτικών προσφύγων του εμφυλίου. Για όσους δεν γνωρίζουν, με νομοθετική ρύθμιση το 1982 προβλέπεται η επιστροφή «Ελλήνων το γένος» πολιτικών προσφύγων και με αυτό τον τρόπο αποκλείστηκαν του επαναπατρισμού χιλιάδες Μακεδόνες μειονοτικοί που δεν είχαν την ίδια δυνατότητα με τους υπόλοιπους συμπολίτες, πόσω δε μάλλον τους συναγωνιστές τους. Ακόμη μεγαλύτερο όνειδος για τη λεγόμενη "αριστερά" στη χώρα, που τότε, όλα αυτά τα χρόνια από το 1982, μόνον ψέλλισαν 2-3 φορές (επερωτήσεις στην Βουλή) για το θέμα των Μακεδόνων μειονοτικών. Μπορεί να δεις δεκάδες διαδηλώσεις, διαμαρτυρίες, ενέργειες λόγου χάρη για την Παλαιστίνη και τα δικαιώματα των Παλαιστινίων παρά για τα ανθρώπινα δικαιώματα των Μακεδόνων συμπολιτών-συναγωνιστών τους όλα αυτά τα χρόνια.
Η λεγόμενη "μαύρη λίστα" είναι συμπληρωματική ρατσιστική συμπεριφορά του κράτους. Συγκεκριμένα θύματα του εμφυλίου δεν είναι μόνο αυτοί οι άνθρωποι που αποκλείστηκαν του επαναπατρισμού αλλά και όσοι Μακεδόνες μειονοτικοί μετανάστευσαν τις δεκαετίες '50, '60, '70 στις υπερωκεάνιες χώρες. Πολλοί αναγκάστηκαν να μεταναστεύσουν από τα μειονοτικά χωριά, όχι μόνον λόγω της οικονομικής δυσπραγίας στην εποχή μετά τον πόλεμο αλλά και επειδή το αστυνομικό σκληρό κράτος της εποχής "έσπρωχνε" Μακεδόνες μειονοτικούς εκτός της χώρας. Αρκετοί, λοιπόν, από τους ανθρώπους αυτούς ξεκίνησαν τη ζωή τους στις νέες χώρες και σταδιακά οργανώθηκαν σε αντίστοιχους συλλόγους ή οργανώσεις. Το χαρακτηριστικό, βέβαια, είναι ότι εκεί σε αυτές τις χώρες, σε συνθήκες ελευθερίας, εκδήλωναν την μακεδονικότητα τους και συμμετείχαν στις κοινότητες της μακεδονικής Διασποράς. Συγγενείς στην Ελλάδα, μετά το '80 και τη σχετική δημοκρατικοποίηση της χώρας, άρχισαν δειλά-δειλά να εκφράζουν μια σχετική μακεδονικότητα σε επίπεδο χρήσης της γλώσσας δημοσίως και σε έστω ανάλογες απόπειρες πολιτιστικών εκδηλώσεων, οπότε οι "φωστήρες" του βαθέος κράτους, (ΚΥΠ, ΕΥΠ αργότερα, εθνικό Συμβούλιο, Υπουργείο Εσωτερικών κλπ) συμπέραναν ότι υπάρχει κίνδυνος εθνικής αφύπνισης των στην Ελλάδα μακεδόνων πολιτών της Βόρειας Ελλάδας. Οπότε π.χ. ο ξάδερφος στην Αυστραλία, τον Καναδά, την Αμερική που έχει σχέσεις με τους συγγενείς του στην Ελλάδα οι οποίοι "μακεδονίζουν" σιγά σιγά, "πληρώνει το μάρμαρο". Οι ελληνικές αρχές αφαιρούν την ελληνική υπηκοότητα-ιθαγένεια και παράλληλα τον κηρύσσουν persona non grata στη χώρα. Με άλλα λόγια, δεν μπορεί ούτε τους συγγενείς του να συναντήσει στα μειονοτικά χωριά, ούτε και να 'χει όποια επιθυμία για επίσκεψη στην πατρίδα. Ο στόχος των "φωστήρων"; Ένα μήνυμα στους Μακεδόνες μετανάστες να μην οργανώνονται στις μακεδονικές κοινότητες γιατί θα έχουν συνέπειες. Επίσης, οι συγγενείς στην Ελλάδα να μην εμφανίζουν την μακεδονικότητά τους δημόσια γιατί θα "πληρώσουν", μέσω του θύματος-συγγενή τους στο εξωτερικό. Αυτό έκανε και κάνει το κράτος ακόμη και σήμερα. Αυτούς τους Μακεδόνες περιλαμβάνει η "μαύρη λίστα".

0151: Και να πάμε τώρα στα πιο πρόσφατα. Στην αυγή της δεκαετίας του '90 έχουμε μια αναζωπύρωση του λεγόμενου "μακεδονικού". Μεγαλέξανδροι, τσαρούχια και περικεφαλαίες έχουν την τιμητική τους στους δρόμους όλων των πόλεων, οι ελάχιστοι αντι-εθνικιστές φιμώνονται, ο σαμαράς ρίχνει την κυβέρνηση και οι έλληνες αισθάνονται γεμάτοι περηφάνια. Πώς τα βιώνει όλα αυτά η μειονότητα;

Η ίδρυση ανεξάρτητου μακεδονικού κράτους έγινε εφιάλτης για πάσης φύσεως εθνικιστές στη χώρα. Γιατί ο εθνικιστής, έτσι "διαπαιδαγωγημένος", τρέμει ότι η μακεδονική μειονότητα στην Ελλάδα θα μαζικοποιηθεί πολιτικά και θα ξεσηκωθεί, ζητώντας από ανθρώπινα δικαιώματα μέχρι και φόβους αποσταθεροποίησης της βόρειας Ελλάδας. Αυτό φοβάται το βαθύ κράτος στη χώρα γιατί βλέπει ως μαγιά για αυτή την αποσταθεροποίηση την μακεδονική εθνική ιδεολογία που ασπάζεται τμήμα των πολιτών στη βόρεια Ελλάδα. Ανάλογες συμπεριφορές υπάρχουν στη μειονότητα. Η ανεξαρτητοποίηση της χώρας στα βόρεια σύνορα δημιούργησε θετικές αντιδράσεις αλλά από την άλλη η βίαιη αντίδραση των ελληνικών κυβερνήσεων προκάλεσε σχετικό φόβο στη μεγάλη πλειοψηφία του μειονοτικού πληθυσμού, γιατί ο πόλεμος στην τότε Γιουγκοσλαβία μαινόταν, οπότε πολλές γενιές Μακεδόνων μειονοτικών βίωσαν την εμπειρία ενός ολέθριου πολέμου αλλά και τις συνέπειες του ελληνικού εμφυλίου πριν λίγες δεκαετίες. Αρχαιοπληκτικές προσεγγίσεις δεν ήταν ποτέ κυρίαρχο θέμα στους κύκλους της μειονότητας γιατί άλλωστε ποτέ δεν ήταν προμετωπίδα της σύγχρονης μακεδονικής ιδεολογίας γενικά.

0151: Κάπου το '95 διαβάσαμε ότι έγινε και εμπρησμός των γραφείων του ΕΕΣ-Ουρανιο τόξο (Βινοζίτο) στην Φλώρινα-Λέριν απο ομάδα εξαγριωμένων πολιτών, με την άμεση σύμπραξη των τότε πολιτειακών και εκκλησιαστικών αρχών της πόλης. Φανταζόμαστε η αστυνομία συνέλαβε τους δράστες, έτσι; Πέρα από την πλάκα, συνεχίζεται η τρομοκρατία σε αυτά τα τελευταία 25 χρόνια από πλευράς εκκλησίας, κράτους και φασιστών να παραμένει η κύρια γεύση της μειονότητας;

Η περίπτωση του εμπρησμού και της καταστροφής του Γραφείου του κόμματος ήταν ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της συμπεριφοράς του ελληνικού εθνικισμού ενάντιον μελών μιας εθνικής μειονότητας στην χώρα. Το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ τόλμησε να τοποθετήσει μια πινακίδα έξω από τα γραφεία του και μάλιστα σε τρεις γλώσσες. Γιατί σε τρεις γλώσσες; Γιατί το κόμμα, συνεπέστατο με τις αρχές και τις θέσεις του και μακριά από εθνικιστικές, αποσχιστικές ή ρατσιστικές προσεγγίσεις, αποφάσισε τη χρήση των τριών γλωσσών. Πρώτον, τα μέλη της μειονότητας είναι Έλληνες πολίτες, κατοικούν, δρουν συμμετέχουν στα κοινά, στη χώρα όπου επίσημη γλώσσα είναι η ελληνική και, εξάλλου, επιβάλλεται η χρήση της στην πινακίδα. Δεύτερον, χρήση της σύγχρονης μακεδονικής γλώσσας, γιατί αυτή αποτελεί τη μητρική γλώσσα των μειονοτικών και επιβάλλεται, επίσης, η χρήση της γλώσσας στην πινακίδα. Τρίτον, το κόμμα είναι συνεργαζόμενο με ευρωπαϊκά κόμματα άλλων ευρωπαϊκών χωρών-μελών της Ε.Ε. – άλλωστε, χάρη σε παρέμβαση 16 ευρωβουλευτών κατάφερε το ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ να εγγραφεί στο πολιτικό σκηνικό στην Ελλάδα ως κόμμα. Μάλιστα, η πρώτη αίτηση μας απορρίφθηκε από τον Άρειο Πάγο και έπειτα αναιρέθηκε η απορριπτική απόφαση μετά την παρέμβαση των ευρωβουλευτών που λειτουργούσαν ως Ομάδα με το όνομα ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ στο Ευρωκοινοβούλιο. Οι βουλευτές ήταν Καταλανοί στην Ισπανία, Κορσικανοί στην Γαλλία, Ουαλοί στην Μεγάλη Βρετανία, Φλαμανδοί στο Βέλγιο κλπ. Η ανάρτηση της πινακίδας έδωσε αφορμή ουσιαστικά να κινηθεί ολόκληρος ο κρατικός μηχανισμός εναντίον του κόμματος. Η Εισαγγελία μας κοινοποίησε μήνυση γιατί κατά τη "λογική" των εισαγγελικών αρχών, μεταξύ άλλων, η χρήση «σκοπιανής» γλώσσας θα προκαλούσε διχασμό στον λαό κλπ. Οι εκκλησιαστικές αρχές κάλεσαν το ποίμνιο να διαμαρτυρηθεί και να διαδηλώσει κρούοντας τις καμπάνες των εκκλησιών. Ο Δήμος και το Δημοτικό Συμβούλιο καταδίκασαν την ανάρτηση πινακίδας, δημοσιεύοντας τα παραπάνω στις τοπικές εφημερίδες. Φυσικά, γαρνιτούρα στη δημιουργία κλίματος έφτιαξαν οι φασιστοφυλλάδες (π.χ. Στόχος) και όχι μόνον, που καλούσαν έμμεσα σε λιντσάρισμα των «σκοπιανών», «ανθελλήνων» κτλ, πράγματα που μπορείτε να διαβάσετε εκείνες τις ημέρες στον Τύπο. Αποτέλεσμα ήταν να μαζευτεί, μετά από 1-2 μέρες, κόσμος έξω από τα Γραφεία, με συνθήματα, λιθοβολισμό του Γραφείου, σπάσιμο παραθύρων και "αποκαθήλωση" της ταμπέλας από τους γερανούς και τους υπαλλήλους του Δήμου. Οι αστυνομικές αρχές είχαν αποκλείσει τους δρόμους – μπροστά στα μάτια τους λιθοβολούσαν, έσπαζαν, άναβαν και οι αστυνομικοί έκαναν τους "αόμματους". Πώς είναι δυνατόν άρα να συλλάβουν τους δράστες; Να προσθέσουμε ότι μέλη του κόμματος έκαναν μήνυση τις επόμενες ημέρες εναντίον των δραστών, δίνοντας μάλιστα και ονόματα των πρωτοπαλίκαρων,

η μήνυση όμως «χάθηκε» στο σκοτάδι των ανακριτικών γραφείων της Εισαγγελίας. Έπειτα, απορρίφθηκε αφού κατά την λογική τους δεν συνέβη τίποτα "μεμπτό" παρά πολιτικά πάθη και αντιπαραθέσεις. Με άλλα λόγια, επιλεκτική εφαρμογή και ερμηνεία των νόμων σε ό,τι αφορά τα μειονοτικά ζητήματα. Μετά από λίγα χρόνια, τα μέλη του κόμματος κάθισαν στο εδώλιο του δικαστηρίου ως κατηγορούμενοι και – έχοντας συμπαράσταση από τους Ευρωπαίους βουλευτές αλλά και την απόφαση της Διεθνούς Αμνηστίας ότι θα υιοθετήσουν τα μέλη ως πολιτικούς κρατούμενους αν καταδικασθούν – αθωώθηκαν τα μέλη του Τόξου με το εκπληκτικό σκεπτικό του εισαγγελέα έδρας ότι... ναι μεν η πινακίδα προκαλεί, ναι μεν η χρήση «σκοπιανού» ιδιώματος προκαλεί, ναι είναι ανθελληνική η πράξη και κατά του συμφέροντος του έθνους αλλά οι κατηγορούμενοι είναι λίγο "χαζούληδες" και έβαλαν πινακίδες χωρίς να γνωρίζουν τις συνέπειες αγανάκτησης όλης της πόλης. Μόνον κωμικοτραγικό μυθιστόρημα μπορεί να γραφεί για τη "δίκη" αυτή. Όλη η υπόθεση και η διαδικασία ήταν η απαρχή μιας "έξυπνης" πολιτικής του βαθέος κράτους για απομόνωση του κόμματος από τη μεγάλη πλειοψηφία της μειονότητας που, ναι μεν προσπαθεί δειλά-δειλά να εκφράσει την γλωσσο-πολιτιστική της ιδιαιτερότητα, αλλά και να μην πλησιάσει – η μειονότητα – τα "μιάσματα" του κόμματος και να μην μαζικοποιηθεί το κόμμα επομένως. Αυτό το παιχνίδι με τα διάφορα τρικ συνεχίστηκε όλα τα επόμενα χρόνια, όπως και σήμερα από τα Μέσα Μαζικής... Διαστρέβλωσης, τα κόμματα, την εκκλησία, τις αρχές, τις δικαστικές αρχές κλπ. Με μια πρόταση, όλο το κράτος απέναντι στο κόμμα.

0151: Έχει αλλάξει καθόλου η στάση της αριστεράς από το 1932 κι έπειτα; Αν όχι, πώς φαίνεται στη μειονότητα αυτή η απόλυτη σύμπνοια όλου του ελληνικού πολιτικού φάσματος;

Όπως είπα παραπάνω, θεωρούμε ότι η λεγόμενη "αριστερά", αυτή η καθεστωτική αριστερά στη χώρα είναι γρανάζι της εθνικοσοσιαλιστής ιδεολογίας – δυστυχώς κυρίαρχης στην Ελλάδα. Οι μεγαλύτεροι σε ηλικία μειονοτικοί είναι απογοητευμένοι και πικραμένοι ακόμη περισσότερο γιατί παλαιότερα περίμεναν θετικές θέσεις για τα δικαιώματα της μειονότητας στην χώρα, αλλά οι φρούδες ελπίδες με την πάροδο των χρόνων εξαφανίστηκαν, βλέποντας πώς συμπεριφέρεται και τι θέσεις έχει διαμορφώσει η αριστερά στο μακεδονικό ζήτημα τα τελευταία χρόνια. Δεν είναι πολλοί οι ηλικιωμένοι που ήταν νέοι αριστεροί πριν από τον Πόλεμο. Λίγοι σήμερα είναι οι εν ζωή αριστεροί "ορίτζιναλ κοπής". Το κλου της υπόθεσης, εξάλλου, είναι ότι η επίσημη ελληνική πολιτεία, όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα και η μεγάλη πλειοψηφία των εξωκοινοβουλευτικών κομμάτων έχουν τη θέση που έχει εκφραστεί από το ΚΚΕ που – μέσω Φλωράκη – είπε: «Αναγνώριση της γειτονικής χώρας με γεωγραφικό πρόθεμα πριν την λέξη Μακεδονία», θέλοντας βέβαια να κάνει ακροβατικές κωλοτούμπες-σπέκουλα, τότε, (χαρακτηριστικό της κνίτικης ιδεολογίας) και προσπαθώντας να προσποιηθεί διαφορετική θέση αρχών από τα υπόλοιπα κόμματα, τα οποία δεν ήθελαν αναγνώριση της ανεξάρτητης χώρας. Όμως, τα άλλα κόμματα δεν ήθελαν αναγνώριση κράτους και αναγνώριση ιδιαίτερου μακεδονικού έθνους και το ΚΚΕ δεν διαφέρει στην ουσία σε τίποτα από τους υπολοίπους. Με άλλα λόγια, δηλαδή, δεν υπάρχει και δεν αναγνωρίζουμε μακεδονικό έθνος παρά μόνον την αναγνώριση ενός κράτους με γεωγραφικό πρόθεμα αφού η Μακεδονία είναι ελληνική. Και όχημα γι' αυτό είναι τόσο η μη αναγνώριση όσο κι ο μη σεβασμός μακεδονικής γλώσσας και εθνότητας στον βαλκανικό χώρο.

0151: Έχει σκεφτεί ποτέ η μειονότητα, ελλείψει συμμάχων, να κάνει ένα κοινό μέτωπο με άλλες μειονότητες στην ελλάδα που στερούνται των δικαιωμάτων τους προκειμένου να παλέψουν μαζί για να τα κατακτήσουν; Επίσης, έχετε κινηθεί μήπως δικαστικά σε ευρωπαϊκό επίπεδο για κάποια από τα ζητήματα της μειονότητας;

Πάντα η μειονότητα προσβλέπει σε συνεργασίες με δημοκράτες συμπολίτες. Το ζητούμενο, βέβαια, δεν είναι να γίνει μέτωπο αποκλειστικά με άλλες μειονότητες, όπως η τουρκική μειονότητα της Θράκης. Το θέμα είναι να γίνει "ιδεολογική μεταρρύθμιση" στην χώρα. Ακόμη και μέτωπα να κάνουν μειονοτικοί απέναντι στην καθεστωτική πολιτική δεν σημαίνει ότι θα αλλάξουν το πρόβλημα. Πολύ απλά, αν εκεί που ήταν ένας "Εβραίος" τώρα υπάρξουν δύο "Εβραίοι", δεν τους εξασφαλίζει τίποτα ότι δεν θα παραμείνουν στιγματισμένοι. Το κλειδί είναι στην πλειοψηφία των πολιτών, απέναντι στην οποία κάθε στιγματισμένος και κάθε μειονότητα, μαζί με τις εθνικές μειονότητες, πρέπει να δουλεύουν και να λειτουργούν με τρόπο τέτοιο ώστε από λίγοι να γίνουμε πολλοί ώστε να μπορέσουμε να πιέσουμε για την αλλαγή της καθεστωτικής εθνικής-εθνικιστικής ιδεολογίας στην χώρα. Δικαστικά έχει αγωνισθεί η μειονότητα. Δύο κερδισμένες υποθέσεις στο ΕΔΑΔ (Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων): μια για την περίπτωση της Στέγης Μακεδονικού Πολιτισμού και η δεύτερη για την υπόθεση της πινακίδας. Ακόμη εκκρεμούν υποθέσεις στα ελληνικά Δικαστήρια και προσπαθούμε να λειτουργούμε θεσμικά σε ένα οργανωμένο κράτος με τη λογική ότι υπάρχει διαχωρισμός εξουσιών σε μια χώρα, θεωρώντας ότι η ελληνική Δικαιοσύνη είναι ανεξάρτητη. Δυστυχώς, όλα αυτά τα χρόνια διαπιστώνουμε ότι ακόμη και η δικαστική δικαιοσύνη έχει διαβρωθεί από την διαχρονικά εθνικιστική παιδεία στη χώρα και οι δικαστικές αρχές λειτουργούν παράλληλα με το βαθύ κράτος στα λεγόμενα εθνικά ζητήματα. Όπως και στην κοινωνία και στον πολιτικό στίβο υπάρχουν εξαιρέσεις όμως, έτσι υπάρχουν εξαιρέσεις και στο δικαστικό κόσμο σε αυτά τα ζητήματα σχετικά με τη μακεδονική εθνική μειονότητα και τα μέλη της.

0151: Επειδή τα "πικάντικα" περί πρακτορολογίας και συνωμοσιολογίας μας αρέσουν, δεν θα μπορούσαμε να μην τα αναφέρουμε. Είναι κλασική, δοκιμασμένη και επιτυχημένη η τακτική διασποράς "συκοφαντιών" για όποιον έχει άλλα βιώματα, δεν συμμορφώνεται ή από αντιρατσισμό ενοχλείται με τον ελληνικό εθνικισμό: θεωρείται "ανθέλληνας", εσωτερικός εχθρος, πράκτορας των Σκοπιών, των Αμερικάνων, του Ισραήλ, υπάλληλος του Σόρος, Σιωνιστής, και ποιος ξέρει τι άλλο, ίσως και απόγονος των "νεφελίμ"... ή και «απλά» ομοφυλόφιλος, κομμουνιστής και ναρκομανής – κατά δήλωση του Θ. Πάγκαλου το 2000 γύρω απ' την "ανύπαρκτη" μειονότητα. Οι «κατηγορίες» στρέφονται όχι μόνο εναντίον σας αλλά και εναντίον όσων ενοχλούν την επίσημη ρατσιστική ιστοριογραφια και πρακτική...

Μετά από χρόνια εμπειρίας μπορώ να πω ότι πράγματι πολλές φορές μόνο με χαμόγελα μπορεί να απαντήσεις ή να σχολιάσεις όταν γίνεται αυτή η επίθεση σε εμάς, τα μέλη της μειονότητας, στα μέρη μας. Άλλες φορές σαρκαστικά σχολιάζουμε γιατί είναι πολύ δύσκολο να συζητήσεις πολιτισμένα, με επιχειρήματα και ουσιαστικό διάλογο, όπως γίνεται σε οργανωμένες κοινωνίες και κράτη, ειδικά για το σεβασμό στη διαφορετικότητα και μεταξύ αυτών τα μειονοτικά δικαιώματα. Από την άλλη, προσωπικά λυπάμαι όταν βλέπω παρόμοια αντιμετώπιση και "επιχειρηματολογία", όχι από αμόρφωτους πολίτες που δεν έχουν στοιχειώδεις εκπαιδευτικές γνώσεις, αλλά όταν ακόμα και ακαδημαϊκοί ή άτομα ανώτερου και ανώτατου επιπέδου μόρφωσης ακολουθούν την "πεπατημένη" λογική μεταξύ αυτών που περιγράφετε.

Να πούμε ότι πράγματι είναι δύσκολο από τα κάτω να μπορεί να αγωνιστεί δημοκράτης πολίτης στη χώρα για ένα καλύτερο αύριο. Τεράστια υπομονή και επιμονή συνεχώς, άλλωστε αυτό είναι και το νόημα για να ζει ένας άνθρωπος με αξιοπρέπεια, σεβόμενος πρώτα από όλα τον εαυτό του. Ο ιντερνετικός κόσμος μας έδωσε ευτυχώς τα τελευταία χρόνια τη δυνατότητα να μαθαίνουμε πολύπλευρα. Πριν χρόνια, διάβαζα παρεμβάσεις του terminal119, σε διάφορα portals μεταξύ αυτών στο indymedia και αλλού. Επίσης, όταν έκανα επισκέψεις στα Εξάρχεια σε όμορφα στέκια με φίλους, όλα τα προηγούμενα χρόνια, αμέσως κατάλαβα ότι ευτυχώς στη χώρα υπάρχουν οάσεις δημοκρατίας. Το καλύτερο ντόπινγκ για μένα προσωπικά είναι οι γνωριμίες μου με αληθινούς δημοκράτες συμπολίτες και προσπαθούσα αυτή τη θετική ενέργεια να τη μεταφέρω στα μέρη μας. Χαρά στο κουράγιο σας, καλοί φίλοι που χάρηκα ιδιαίτερα για την προσωπική μας συνάντηση στη Φλώρινα. Στο επανιδείν.

0151: Ευχαριστούμε για τη συνέντευξη!

Ή με τον Kundret Kume

Η ακολουθία γεγονότων γύρω από τη δολοφονία του αλβανού κρατούμενου Ιλί Καρέλι (Kundret Kume) είναι ήδη ευρέως γνωστή. Την Τρίτη 23 Μαρτίου ο Ιλί εκτέλεσε ένα βασανιστή δεσμοφύλακα, τον Γιώργο Τσιρώνη, στις φυλακές Μαλανδρίνου. Δύο μέρες μετά οι ελληνόμπατσοι έκαναν αυτό που ξέρουν να κάνουν πάντα με τους εθνικ@ς άλλ@ς. Τον βασάνισαν και τον σκότωσαν στις φυλακές Νιγρίτας. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι αυτή η κοινωνία σκοτώνει μετανάστ@ς χωρίς ιδιαίτερο λόγο, σε δρόμους, χωράφια, εργοτάξια, νοσοκομεία, φυλακές, αστυνομικά τμήματα. Είναι σαφές ότι σε αυτό το χωράφι που ονομάζεται ελλάδα, στα σχεδόν 200 χρόνια της θλιβερής του ύπαρξης, όσ@ δεν είναι ελληνοχριστιαν@, είναι ανεπιθύμητ@ εδώ και ότι η ζωή τους δεν αξίζει να βιωθεί παρά μόνο για όσο εξυπηρετούν τα συμφέροντα του εθνικού κορμού. Όταν δε οι άλλ@ απαντούν στη συνεχή στοχοποίηση κι εξολόθρευση του εαυτού τους, επιστρέφοντας ένα ελάχιστο κομμάτι της βίας που υφίστανται, τότε η τιμωρία τους είναι το πρώτιστο καθήκον προς την πατρίδα και η ικανοποίηση των πιο βαθιών επιθυμιών του ελληνικού λαού, όπως έχει αποτυπωθεί στις αριστερές και δεξιές παραδόσεις του, στα τραγούδια του και κυρίως στην ίδια τη συγκρότηση της ταυτότητας του μέσα από την εξόντωση των μουσουλμάνων, των τουρκων των ελλην@ν ή μη εβραίων, των μακεδόν@ν, των μεταναστ@ν, των ελλήν@ν ή μη ρομα, των απάτριδων, των εθνοπροδοτών.

Τα άλλοθι των ελλήν@ν

Από αυτή την άποψη, η δολοφονία του καρέλι, ως αλβανού μετανάστη που τόλμησε να απαντήσει στους θύτες του ήταν προδιαγεγραμμένη. Γιατί δε θεωρούμε ότι το βασικό κίνητρο της δολοφονίας ήταν η υπαρκτή υποτίμηση από το κράτος της ζωής των κρατούμενων, ούτε πολύ περισσότερο ότι ήταν μια στιγμή αυτοδικίας και αυθαιρεσίας μια ομάδας αγανακτισμένων σωφρονιστικών. Αυτό το δεύτερο επιχείρημα χρησιμοποιηθήκε ευρέως για να δείξει ότι έχουμε κάποιους κακούς σωφρονιστικούς που συμπεριφέρονται αντιδημοκρατικά και να μεταθέσει τις ευθύνες από την ίδια τη δημοκρατία που σα σύστημα που συντηρεί φυλακές, καθιστά τα βασανιστήρια εξαίρεση από το νόμο-κανόνα περί ελέγχου και ρύθμισης των σωμάτων των φυλακισμένων. Ταυτόχρονα, σε αυτή τη ρητορική έχουμε κι ένα κλασικό δείγμα του 'καθαρού' και 'κομψού' ρατσισμού που καταδικάζει το δολοφόνο Καρέλι για την εκτέλεση του βασανιστή αρχιφύλακα και αισθάνεται αποτροπιασμό για την πράξη του αλλά και ζητάει να τιμωρηθεί στα πλαίσια του νόμου και του κράτους δικαίου. Επί της ουσίας, ο λόγος αυτός εξισώνει τον Καρέλι με τους θύτες του αποκηρύσσοντας και τους δύο ως ανθρωποκτόνους. Κι όταν δεν το κάνει σε κάθε περίπτωση, υπονοεί ότι ο Καρέλι έχει μερίδιο ευθύνης για τη δολοφονία που υπέστη προσβάλλοντας τη μνήμη του. Αυτή, λοιπόν, η φιλελεύθερη σχετικοποίηση παντρεύεται με μια εθνική αγανάκτιση καθώς «γίνονται στην δημοκρατία μας τέτοια πράγματα» και, επιπλέον, αγχώνεται για τον αντίκτυπο της χώρας στο εξωτερικό. Όσ@ τα λένε αυτά, τ@ ενοχλεί κυρίως η δαπάνη της βίας, που καθιστά τη χώρα απολίτιστη και μη-δυτική: δηλαδή η μείωση του διεθνούς κύρους της στην ιεραρχία των διακρατικών ανταγωνισμών και της δυνατότητας της να ασκεί επιρροή. Είναι σύνηθες αυτές οι αναλύσεις να διατυπώνονται με slurs κι εκφράσεις που προδίδουν ένα αποικιοκρατικό βλέμμα για τις χώρες του τρίτου κόσμου όπως το απαίσιο «ελλαδιστάν» ή οι αγανακτισμένες δηλώσεις τύπου «γίναμε Ιράν, πακιστάν, ζιμπάμπουε κλπ». Όμως και η αντιεξουσιαστική ρητορική ενάντια στη δημοκρατία και το κράτος όχι μόνο δεν επαρκεί ως πλαίσιο κατανόησης του συμβάντος αλλά συγκαλύπτει και την κύρια πηγή του πάθους εκδίκησης, τη συμβολική και υλική απόλαυση που άντλησαν οι δεσμοφύλακες από τη θάνατωση του Καρέλι μέσω βασανιστηρίων. Και η πηγή δεν είναι άλλη από το αντιαλβανικό μίσος των ελλήν@ν. Κάθε ερμηνεία που το πάει άλλου, μιλώντας για τους κακούς σωφρονιστικούς, το κράτος και το κεφάλαιο, το μνημόνιο κλπ στην ουσία μεταθέτει το πρόβλημα. Συγκαλύπτει την ευθύνη της ελληνικής κοινωνίας και με αυτό τον τρόπο βρίσκεται στο ίδιο τραπέζι διαλόγου με τον πιο αυθεντικό λαϊκό λόγο, αυτόν που σταράτα, αντρίκια κι έξω απ' τα δόντια λέει «καλά του έκαναν» ή πιο παθιασμένα «κάτι τέτοι@ς πρέπει να τ@ς κρεμάνε». Άλλωστε οι ελληνικές κριτικές ενάντια στο κράτος, τη δημοκρατία κλπ δε μας πείθουν γιατί υπάρχουν και κάτι λαϊκές πολιτοφυλακές και συνελεύσεις αριστερών / αναρχικών που έχουν ακριβώς τις ίδιες αντιλήψεις για τους αλβανούς «κακοποιούς» με τους μπάτσους, τους σωφρονιστικούς και τους του 'εθνικού κορμού' και τείνουν μάλιστα να εφαρμόζουν παρόμοια δυναμικές λύσεις...

Η απόλαυση της θυματοποίηση τ@ άλλ@

Τώρα, όμως, περνάμε στο κύριο πιάτο της κριτικής μας. Γιατί δεν αποκαλύπτεται ότι οι εγχώριοι αντιρατσιστ@ς παραμένουν ελληνοψυχ@ μόνο στον τρόπο και στα επιχειρήματα με τα οποία καταγγέλουν τη δολοφονία του Καρέλι. Πολύ περισσό- τερο μιλάει καθαυτό το γεγονός ότι ο Καρέλι έγινε συμπαθής σε αυτ@ς μόνο επειδή δολοφονήθηκε. Μόνο δηλαδή επειδή απέκτησε το status του θύματος. Αν ο Καρέλι παρέμενε το ζωντανό υποκείμενο που εκτέλεσε ένα βασανιστή αρχιφύλακα κόβωντας του την καρωτίδα, παίρνοντας μια μικρή εκδίκηση για τις διακρίσεις, τους αποκλεισμούς και τις ταπεινώσεις που είχε υποστεί σαν αλβανός μετανάστης από μπάτσους, δικαστές και έλληνες πολίτες και τιμωρούταν απλώς με βάση το κράτος δικαίου, τότε δε θα υπήρχε καθόλου θετικός λόγος γι' αυτόν από καμία σχεδόν αντιφασιστική / αντιαυταρχική μειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας. Δε θα έβγαινε κανένα κείμενο συμπαράστασης από την 'κοινωνική αναρχία', καμία ανακοίνωση από ανθρωπιστική οργάνωση, κανένα άρθρο στον αριστερό τύπο που να τον δοξάζει ως μάρτυρα. Το μονόλογο θα τον είχαν οι φασίστ@ς, οι υποστηρικτ@ς της τάξης και της ασφάλειας και οι καταγγελίες «για την επιεικία του σωφρονιστικού συστήματος όπου οι εγκληματίες κάνουν ό,τι θέλουν». Θα έσπερναν τη χολή τους ρητορεύοντας για τους αλβανούς κακοποιούς που σκοτώνουν και απειλούν τις ελληνικές οικογένειες. Ήδη είχαν κυκλοφορήσει άρθρα που έχτιζαν το ετεροκανονικό προφίλ του πατριώτη οικογενειάρχη για τον «αδικοχαμένο» αρχιφύλακα. Και οι έλλην@ς αντιρατσιστ@ς τι θα απάνταγαν? Κάποι@ θα σιωπούσαν, κάποιοι θα συμφωνούσαν μέσα τους ή κι ανοικτα, με τους πιο ξεδιάντροπ@ από αυτούς να λένε ότι σε «κάτι τέτοι@ς χρειάζεται όντως να πέσει τσεκούρι» ή ότι «δεν είμαστε αλληλεγγυοι με όλους τους μετανάστες και με τους εγκληματίες», ενώ κάποι@ απλώς θα άλλαζαν θέμα. Θα έλεγαν ότι το θέμα είναι η ενότητα της εργατικής τάξης, η προστασία των ατομικών δικαιωμάτων, το μνημόνιο, το δντ, η χρηματοδότηση της χρυσής αυγής από το μαρινάκη κλπ. Θα λέγαμε ότι κι οι τρεις αυτές αντιμετωπίσεις του περιστατικού κολυμπούν στα ίδια πατριωτικά σκατά.

Και μια ανθελληνική ματιά στο πτώμα του Τσιρώνη...

Κι όμως όσ@ είναι αντιφα και έχουν ελάχιστη ενσυναίσθηση της έντασης του ελληνικού ρατσισμού, ξέρουν ότι σε τέτοια συμβάντα δεν επιτέπονται αμήχανες απαντήσεις και «ναι μεν αλλά...» Γιατί αυτές οι αντιδράσεις βρίσκονται ξεκάθαρα στο πλευρό της κοινωνίας των θυτών. Το να σηκώσει το μαχαίρι ένας αλβανός κρατούμενος μετανάστης απέναντι στον έλληνα βασανιστή του, που τον εξαπάτησε για πολλοστή φορά εξευτελίζοντας τον είναι μια σπάνια στιγμή χειραφέτησης. Γιατι αν μια επίθεση ή δολοφονία μπάτσου / δεσμοφύλα είναι πάντα θεμιτή, έχει ιδιαίτερη σημασία όταν γίνεται από κάποι@ που έχει στιγματιστεί για την εθνική ταυτότητα του και έχουν καταδικαστεί τα βιώματα του στη σιωπή μέσα σε αυτόν το βούρκο, πόσο μάλλον από κάποι@ που είχε στερηθεί το προνόμιο πρόσβασης στην πολιτική, κοινωνική, πολιτισμική ζωή σε αυτή την κοινωνία γιατί αυτή τον έσπρωξε προς τα πίσω. Τα διάφορα προνόμια που αποδίδει μια συγκεκριμένη κοινωνία αποτυπώνονται και στη δυνατότητα σου να εξεγερθείς και να επιτεθείς ενάντια στα υποκείμενα που σου ασκούν εξουσία και σε προσβάλλουν. Γι' αυτό, όταν βλέπουμε ότι η συντριπτική πλειοψηφία στους διάφορους ριζοσπαστικούς χώρους είναι αρτιμελείς str8 cis έλληνες και ηγεμονεύουν συνήθως αρρενωπές συμπεριφορές, λέμε ότι αυτό είναι επανεπιβεβαίωση εθνικών και έμφυλων προνομίων. Η πιο αυθεντικό λαϊκό λόγο, αυτόν που σταράτα, θέση του υποκειμένου που επιτελεί μια πράξη, παίζει σημαντικό ρόλο στην αξιολόγηση της ως συμβάντος. Τη δολοφονία του Τσιρώνη δεν τη γιορτάζουμε απλώς σαν το εργατικό ατύχημα ενός μπάτσου, που είναι απολύτως συνεπές με την ποιότητα της δουλειάς του, αλλά και σαν μια δυναμική πρακτική ανάκτησης χώρου και διεκδίκησης αυτονομίας από τον Ιλί Καρέλι.

Αλβανικές αντιστάσεις

Όμως για τους αλβαν@ς ποινικούς δε θα υπάρξει στήριξη από κανένα κίνημα, δε θα βγούν αφίσες, δε θα γίνουν μικροφωνικές, δε

θα συγκροτηθούν συνελεύσεις. Η ίδια σιωπή των ελλήν@ν ριζοσπαστ@ν υπήρχε και όταν έγινε η πιο μαχητική απόδραση μεταναστ@ν στα τρίκαλα από τους 11 αλβανούς κρατούμενους, ή όταν έπεσε ο Μάριον Κόλα μαχόμενος με καλάσνικοφ από τα πυρά της ελληνικής αστυνομίας. Γιατί όλοι αυτοί δεν ταίριαζαν με το προφίλ του αδύναμου θύματος για το οποίο μπορούν να τρέξουν και να επιβεβαιώσουν τα προνόμια τους οι ελαρ/ελαν αλληλεγυ@. Οι τελευταί@ μάλλον ένιωθαν την ίδια εχθρότητα απέναντι στις κοινότητες που έχουν φτιάξει οι αλβαν@ μέσα στις φυλακές με αυτήν που ένιωθε κι η υπόλοιπη ελληνική κοινωνία. Εθνικό φρόνημα, βλέπεις. Γιατί, για όσο διάστημα οι 11 των τρικάλων κατάφεραν να κρυφτούν και να επιβιώσουν έξω, αυτό συνέβη χάρη στη συμπάθεια κάποιων αλλων αλβαν@ν μεταναστ@ν που λόγω βιωμάτων ξέρουν πόσος φασισμός υπάρχει στον εγχώριο αντεγκληματικό λόγο και τις πρακτικές των μπάτσων και των δικαστ@ν. Οι τρομοκρατικές σκούπες στις φυλακές των εκαμ με τους ξυλοδαρμούς και τα βασανιστήρια που ακολούθησαν μετά την απόδραση, έγιναν για να κάμψουν αυτές ακριβώς τις συμμαχίες, όπως και η παρουσία μπάτσων στα χωριά που κρύβονταν οι δραπέτες και οι έλεγχοι και οι απειλές σε μετανάστ@ς που ζούσαν ή περνούσαν από κει με την υπόννοια της υπόθαλψης εγκληματία. Αυτή η αλβανική νεολαία που παραμένει παραβατική, που το δεκέμβρη του '08 πετούσε πέτρες στα τμήματα για την οποία ο Κόλα κι ο Ριζάϊ έχουν γίνει πρότυπα αντίστασης και ηρωισμού είναι κάτι που έχει τρομάξει τις ελληνικές αρχές και αποτελεί ένα θέμα προτεραιότητας η καταστολή της. Η αναρχία ως πολιτικός χώρος σε αυτές τις αντιστάσεις είναι εχθρική, χαρακτηρίζει τ@ς αλβαν@ς ποινικ@ς ως 'αντι-κοινωνικούς εγκληματίες', δείχνοντας πόσο ταυτίζεται με τις αξίες της ελληνικής κοινωνίας και πόσο αισθάνεται άνετα με το σεξισμό, το ρατσισμό και τον εθνικισμό της. Την ίδια ώρα, στα πηγαδάκια αναρχικών ακούς φήμες για τους αλβανούς μαφιόζους που κάνουν κουμάντο στις φυλακές ή για τον εθνικισμό των αλβανών και αναρωτιέσαι: Τι διαφορετικό θα έλεγε ο Στόχος ή η χρυσή αυγή; Εδώ και χρόνια άλλωστε κομμάτι της αναρχίας στα εξαρχεια, στα πλαίσια μιας συνάρθρωσης του στιγματισμού των χρήστ@ν ουσιών και των μικροdealers με τον εθνορατσισμό, 'κάνει σκούπες' στα πρεζάκια και στις παρέες μεταναστ@ν που πουλούν χόρτο κι άλλα ντρόγκια, μιλώντας για τον κίνδυνο της εθνικιστικής αλβανικής μαφίας στην περιοχή. Βλέπουμε ότι ο εθνικισμός των ελλην@ν αναρχικών δε φαίνεται μόνο στις σιωπές τους αλλά και στις δράσεις τους, καθώς λειτουργούν ενίοτε και σαν πρωτοπορία της κοινωνίας των θυτών και της εξολοθρευτικής της βίας ενάντια στ@ς αλλ@ς της.

Κάθε εχθρός της χώρας μας είναι σύμμαχος μας!

Παρόλαυτα, οι πράξεις διατηρούν τη σημασία τους. Πρώτη φορά μετά από τόσες δολοφονίες κρατουμένων και κυρίως μεταναστ@ν χωρίς καμία συνέπεια, αναγκάστηκε το κράτος να διώξει ομαδικά σωφρονιστικούς για ανθρωποκτονία με βασανιστήρια. Η αλήθεια είναι ότι η μόνη πίεση που δέχτηκε το ελληνικό κράτος και συνέλαβε ένα μέρος των δεσμοφυλάκων βασανιστών / δολοφόνων, δεν ήταν από κάποιο αντιφασιστικό κίνημα αλλά από τις πιέσεις του αλβανικού κράτους και για να προλάβει μια πιθανή έκρηξη των κρατουμένων, όπου η πλειοψηφία είναι μετανάστ@ς και οι αλβαν@ έχουν ισχυρή παρουσία ανάμεσα τους. Παρά την επιτήρηση και την τρομοκρατία οι κρατούμενοι σε διάφορες φυλακές κινητοποιήθηκαν συνδέοντας την οργή για τα βασανιστήρια και το φόνο με τους αγώνες ενάντια στις φυλακές τύπου Γ'. Έβγαλαν κείμενα κι έγραψαν και φώναξαν συνθήματα που κατήγγειλαν ως βασανιστή τον Τσιρώνη και μίλησαν ενάντια στη δολοφονία Καρέλι, ενώ ένας ρουμάνος κρατούμενος έκανε απόπειρα ανθρωποκτονίας με αυτοσχέδιο μαχαίρι, πάλι σε σωφρονιστικό.

Οι μόνες διαδηλώσεις που έγιναν για τον Καρέλι έγιναν στην αλβανία ενάντια στην ελληνική πρεσβεία. Και ακούστηκε σε όλα τα εγχώρια media και καφενεία η συνήθης ελληνική γκρίνια για «αλβαν@ς φασίστες που χαρακτηρίζουν συλλήβδην τ@ς έλλην@ς ως ρατσιστ@ς.» Η αλήθεια είναι όμως ότι η μόνη σοβαρή δημοσιογραφική πηγή για τον αντιαλβανικό ρατσισμό των ελλήνων ήταν πάντα τα αλβανικά μέσα. Όχι επειδή ήταν αντιφασιστικά αναγκαστικά από πολιτική άποψη αλλά επειδή αποτέλεσαν μια στοιχειώδη ανάπαυλα στην ακραία ρητορική μίσους των ελλήν@ν.

Ενώ, μειοψηφικές ομάδες ανέλαβαν μαχητικές δράσεις εκδίκησης. Η ομάδα 'μηδενιστές-συμμορίες εκδίκησης' επιτέθηκε με χειροβομβίδα στο αυτοκίνητο του δεσμοφύλακα Γ. Μπαρδάκη στο Αιγάλεω. Στη Θεσσαλονίκη ο 'αναρχικός πυρήνας δράσης' έβαλε βόμβα στο σπίτι του ανθρωποφύλακα Δερμετζόπουλου. Ενώ ένα δέμα-έκπληξη που περιείχε βόμβα έφτασε στο Α.Τ. Ιτέας στη Φθιώτιδα όπου συνελήφθη ο Καρέλι. Σωφρονιστικ@ και μπάτσοι κάνουν πλέον πιο ανήσυχο ύπνό . Όχι από τύψεις. Αν είχαν τέτοιες, θα είχαν παραιτηθεί ή καλύτερα αυτοκτονήσει. Απλώς γνωρίζουν ότι το μίσος εναντίον τους από κάποι@ που έχουν υποστεί τη βία τους ή που απειλούνται από αυτή έχει θεριέψει. Η διαφορά έτσι εξακολουθεί να καταφάσκει.

Έμεις σαν ανθέλλην@ς αντιφασίστ@ς ξέρουμε ότι μόνο ο τρόμος και η απειλή των συμφερόντων τους μπορεί να κάμψει τη δολοφονική συνοχή

ή με τ@ς ελλην@ς!

των ελλήνοχριστιαν@ν. Γι'αυτό οποιαδήποτε κριτική στον ελληνικό εθνικισμό και για τις επιθέσεις, τις διακρίσεις εναντίον των μεταναστ@ν και των μειονοτήτων αυτής της χώρας είτε προέρχεται από την τουρκία, είτε την αλβανία, είτε τη μακεδονία, είτε τις ηπα είτε την κίνα, είναι και καλοδεχούμενη και συχνά η μόνη αποτελεσματική απάντηση στον ελληνικό εθνικισμό ελλείψει ενός οργανωμένου και μαχητικού εσωτερικού εχθρού.

Always antisocial always antifascists

Οι αθόρυβες ή ηχηρές προσπάθειες των μεταναστών να ζήσουν μέσα σε ένα βούρκο ελλήνων είναι ό,τι καλύτερο υπάρχει σε αυτή τη φασιστοχώρα. Όταν αναφερόμαστε στις δράσεις των μεταναστ@ν – π.χ. την απεργία πείνας των 300 μεταναστών στην υπατία, τ@ς μετανάστ@ς μικροπωλητ@ς έξω από την ασοεε, όσ@ς αγωνίζονται να περάσουν τα σύνορα και να ξεφύγουν από ελέγχους των μπάτσων στο κέντρο, όσους παραβιάζουν τους ελληνικούς νόμους για να ζήσουν, αυτ@ς που προσπαθούν να βελτιώσουν τις υλικές συννθήκες διαβίωσης μέσα σε ένα ρατσιστικό καταμερισμό εργασίας που τους επιβάλλεται – μιλάμε στην ουσία για τη σημαντικότερη καθημερινή δράση ενάντια στον ελληνικό ρατσισμό και φασισμό, την ικανότητα μόνο και μόνο των 'Άλλων' να επιβιώσουν απέναντι σε μια πλειοψηφία που τους μισεί. Γι΄ αυτό κι εμείς σαν antifa επιστρέφουμε το μίσος σε αυτή την κοινωνία που ορίζεται από αυτή την πλειοψηφία και θα μάστε πάντοτε αντι-κοινωνικ@ και ανθέλλην@ς.

Ανθελληνικές επιθυμητικές μηχανές

Στα πλαίσια της πάλης ενάντια στο cis-σεξισμό και τον έμφυλο δυισμό, όταν αναφερόμαστε αόριστα σε ένα ή περισσότερα άτομα ή ομάδες που δεν είναι ξεκάθαρη η έμφυλη ταυτότητα τους χρησιμοποιούμε το @ ως κατάληξη, για να συμπεριλάβουμε και αυτ@ς που δεν αναγνωρίζουν τον

ενσώματο εαυτό τους ούτε στην ανδρική ούτε στη γυναικεία ταυτότητα, που αυτοπροσδιορίζονται ως genderqueer, neutral κλπ. Επιπλέον, γενικά, σιχαινόμαστε την ελληνική γλώσσα. Είναι μια γλώσσα σεξιστική και ρατσιστική, όσο και τα υποκείμενα που τη μιλάνε. Άλλωστε γνωρίζουμε ότι η επιβολή αυτής της απλοποιημένης καθαρεύουνσας έγινε με εθνοκαθάρσεις, υποχρεωτιική κατάποση μουρουνόλαδου στην ασφάλεια, τη βέργα του δασκάλου και του καθηγητή στο σχολείο κι άλλα παρόμοια για να ξεχαστούν τα μακεδονίτικα, τα αρβανίτικα, τα βλάχικα, τα σεφαρδίτικα και να περιφραχθεί η εθνική καθαρότητα κοντρα σε μια μπάσταρδη και πολυεθνική βαλκανική γλωσσική παράδοση με πολλές προσμείξεις και χρώματα. Γι' αυτό απολαμβάνουμε τα παπάκια, τα greeklish, την αργκό, τις ανορθογραφίες, τις ασυνταξίες και οποιαδήποτε digital ή μη αλλοίωση της εθνικής καθαρότητας της γλώσσας στο πλαίσιο της κατεύθυνσης της κάλυψης των δικών μας αλλόκοτων επιθυμιών επικοινωνίας.

Σο(ki)νέτα ελληνικής επαρχίας

Ήταν το βενζινάδικο,
ο μουντός ουρανός
και οι άντρες οι συγχωριανοί
που μιλούσαν τα ΚΙΝΕΤΑ
Κι ήταν ο γέρος πάτερας του,
απ' έξω στις χαμαλοδουλειές κι αυτός
ΚΙΝΕΤΑ
Και θύμιζε όλο αυτό αναμφίβολα
μια συνθήκη οικογενειακή,
συγκαλυπτική, ελληνική, ΚΙΝΕΤΑ
ο αέρας στα λάστιχα και αγροτικά
τζιπάκια,
μάρκας ΚΙΝΕΤΑ
σκηνικό μακελειού.
Εκεί, σε έναν παράδρομο
της εθνικής οδού ΚΙΝΕΤΑ
ένας νέος άντρας
και ικανός ανάμεσα
σε παλιωμένα
πράγματα, φαγητά
και αξεσουάρ αυτοκινήτου
που 'ταν κι αυτά ΚΙΝΕΤΑ
ικανός, για να γίνουν όλα
γρηγορότερα
ικανός, για όλα όμως
μιας ΚΙΝΕΤΑΣ
να βλέπει το
σκουλαρίκι στο χείλος
και να αποκωδικοποιεί
ένα ερωτικό κάλεσμα αλά
ΚΙΝΕΤΑ

και να 'χει στριμωχτεί κάτω
απ' της πόρτας την κάσα
βγαίνοντας
για να τον ακουμπήσω
προσωπικό όριο -
άγνωστη έννοια
Κι αυτός ο αέρας
ξανά στα λάστιχα
φάνταζε πιο καθαρός
από κάθε αέρα έξω
στην ΚΙΝΕΤΑ
και το μαστούρωμα
απ' τη βενζίνη
πιο θελκτικό από
το μαστούρωμα
της επαρχίας ΚΙΝΕΤΑ
πογκρόμ μύριζε,
πέρα από βενζίνη,
πογκρόμ κοπής ΚΙΝΕΤΑ
σκεφτόμουν...
αν ήμουν γυναίκα,
αν ήμουν ξένος
στην ΚΙΝΕΤΑ
γι' αυτόν τον ικανό για όλα
άντρα, που μου 'λεγε
με νόημα
να ξαναπεράσω
από 'κει

φαντασιώσεις μακελειού
μου 'ρχονταν
στην ΚΙΝΕΤΑ
Kënetë, δηλαδή,
στ' αλβανικά βάλτος.